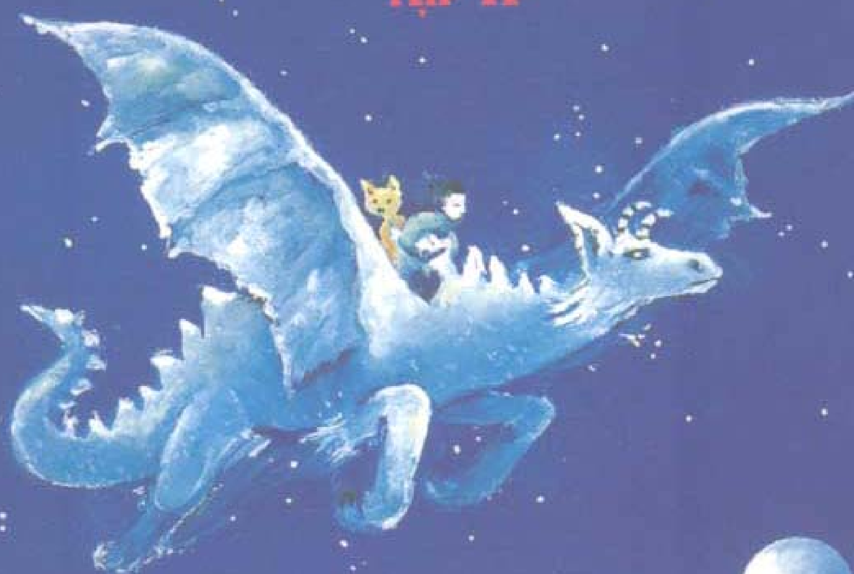
CORNELIA FUNKE

KỴ SĨ RỒNG

TẬP II

NHÀ XUẤT BẢN TRẺ

Cornelia Funke
Đặng Phi Bằng dịch

Kỵ sĩ Rồng

Tập 2

Nhà xuất bản Trẻ

26. Cuộc hội ngộ bất ngờ

Khi Ben lội qua dòng nước ấm áp của nhánh sông, những con chim xao xác bay, kêu quang quác. Những con rùa to lớn khệ nệ leo lên bờ cát tìm chỗ đẻ. Nhưng Ben không còn đủ bình tĩnh quan tâm tới chúng. Thở dài, nó nhìn tấm danh thiếp của nhà rồng học. Tên bà ta là Zubeida Ghalib, nhưng có hai địa chỉ, một ở London, một tại Karachi

Ben nhìn ra biển, những tia sáng nhàn nhạt vừa ló dạng nơi chân trời. Những ngón tay của một ngày nóng bức đang bắt đầu đẩy màn đêm đi. Nó lẩm bẩm:

- Chỉ còn cách là đưa tấm thiệp này ra cho đám nhóc, tụi nó sẽ chỉ đường cho mình. Vì mình có biết nói tiếng ở đây đâu.

Chân-sậy ngồi trên vai Ben, giật giật tai nó:

- Tụi nhóc không đọc được đâu.

- Tại sao không? Chữ nghĩa rõ ràng mà.

- Tốt hơn hết là tiểu chủ đọc cho tụi nó nghe. Ở đây người ta viết kiểu chữ khác. Tấm thiệp này bằng tiếng Anh. Nhà rồng học đưa cho ông giáo sư tấm thiệp

bằng tiếng Anh, không phải bằng ngôn ngữ và chữ viết của quê hương bà ấy.

Ben ngạc nhiên tới suýt ngã lên một con rùa:

- Ồ! Anh hiểu biết nhiều thật đấy.

- Quá nhiều đêm tôi đã vùi đầu trong thư viện của chủ nhân tôi. Tôi đọc đủ thứ từ phép thuật tới lịch sử loài người. Tôi nghiên cứu sinh vật học, thuật chiêm tinh, địa lý, ngôn ngữ học... Ôi, đủ thứ.

- Thật sao?

Ben ngạc nhiên hỏi, vừa leo lên ngọn đồi thấp. Tới đỉnh đồi Ben đã nhìn thấy căn chòi đầu tiên và những hàng lưới đang phơi. Sóng biển dạt lên gần tới những thuyền câu úp kề bên nhau trên bãi cát. Mấy người đàn ông, đầu quấn khăn, đang đứng cạnh những chiếc thuyền. Nó hỏi Chân-sậy:

- Anh có biết nói tiếng ở đây không?

- Tiếng Urdu? Biết chứ. Nhờ tôi đã nghiên cứu về những tôn giáo lớn trên thế giới. Tôi không thích tiếng Urdu lắm, nhưng có thể dùng tạm được.

- Tuyệt vời!

Vì đây là điều làm Ben lo ngại nhất. Việc Chân-sậy biết tiếng địa phương sẽ giúp tìm nơi ở của nhà rồng học được dễ dàng. Nó bảo gã tí hon:

- Nhưng tôi nghĩ, trước mắt, anh đừng để ai thấy vội. Anh có thể trốn trong túi hay ba lô của tôi, nói nhỏ cho tôi biết những gì họ nói, được không?

Chân-sậy chui tọt vào ba lô, nói thật nhỏ:

- Nghe thấy không, tiểu chủ?

Ben bảo được. Nó xuống đồi, tiến lại gần một bầy dê. Trước những căn lều mái thấp, gà vịt loăng quăng kiếm mồi, trẻ con cười đùa trong nắng sớm. Chúng rượt đuổi nhau quanh mấy người đàn bà đang ngồi làm cá. Nó ngập ngừng tiến lại gần họ.

Đám trẻ con nhìn thấy Ben trước. Chúng ùa vây chung quanh nó, đầy tò mò. Chúng líu lo nói với Ben, kéo tay Ben đi theo chúng. Nhiều đứa nhỏ hơn Ben. Da mặt chúng đen như màu mất và tóc thì đen mun như than.

Ben nghiêng qua vai thì thầm:

- Nói chào làm sao?

Thấy nó nói một mình thứ tiếng lạ hoắc, lũ trẻ trố mắt ngạc nhiên. Tiếng Chân-sậy nhỏ xíu: "Sa-lam a-lai-kum. Khu-e ha-dít"

Ben lập lại:

- Sa-lam a-lai-kum. Khu....e...khu-e ha-dít.

Lũ trẻ cười ngặt nghẽo, vừa vỗ lưng nó vừa xổ ra từng tràng líu lo líu lường, làm Ben đưa cả hai tay lên như đầu hàng:

- Thôi! Ngừng lại! Tôi không hiểu.

Nó lại nghiêng đầu hỏi nhỏ:

- Tôi từ xa tới. Nói thế nào?

Lũ trẻ ngẩn tò te, lom lom nhìn cái ba lô. Rồi thình lình, Ben hốt hoảng nhìn Chân-sậy vụt leo qua miệng ba lô. Đánh đu lên tai, lên tóc Ben, rồi gã tí hon leo ngay lên đỉnh đầu cậu bé, nghiêng mình cúi chào bằng tiếng Urdu rất chuẩn:

- Chúc tất cả các bạn một buổi sáng tốt lành. Chúng tôi tới đây với một thiện ý. Trước hết, chúng tôi muốn đi thăm một người quen tại đây.

Gần hết đám trẻ sợ hãi trợn mắt, há hốc mồm, bước giật lùi. Nhưng một đứa con trai và một đứa con gái đứng im ngạc nhiên nhìn một thằng người tí hon, đứng trên đầu một thằng nhóc nước ngoài, mà lại còn nói trôi chảy tiếng của dân làng chúng nữa.

Ngay lúc đó, mấy người lớn nhận thấy có điều khác lạ đang xảy ra. Họ bỏ công việc, tiến lại gần. Nhưng rồi cũng như đám trẻ: họ ngẩn người kinh ngạc khi nhìn thấy gã tí hon.

Ben kêu lên:

- Ôi! Chân sậy. Chuyện này không hay ho gì đâu. Chắc họ tưởng tôi là phù thủy mất rồi.

Nhưng thật bất ngờ, dân làng bỗng phá lên cười rần rần. Họ xô đẩy, thọc lét nhau, nâng những đứa nhỏ lên cao, để nhìn cho rõ gã tí hon đang đứng trên đầu Ben, ngực ưỡn ra hãnh diện, liên tục cúi chào... khán giả với "lời chào trân trọng nhất".

Chân sậy nói bằng tiếng Urdu:

- Cám ơn. Xin cám ơn. Chủ nhân tôi và tôi vô cùng

sung sướng vì sự tiếp đón nồng nhiệt của quí vị. Thưa quí vị, quí vị có thể vui lòng cho chúng tôi được biết, nhà rồng học danh tiếng, bà tiến sĩ Zubeida Ghalib ở đâu không?

Mọi người bối rối, nhăn mày suy nghĩ. Vì Chân-sậy sử dụng ngôn ngữ cổ Urdu, thứ tiếng chỉ còn trong những cuốn sách mà hắn đã đọc. Nhưng một đứa con trai đứng bên Ben hỏi:

- Bạn muốn gặp bà Zubeida Ghalib?

Không biết thằng bé nói gì, nhưng nghe đúng tên nhà rồng học, Ben mừng rơn, rối rít gật đầu.

Gã tí hon loay hoay thế nào mà ngã lộn nhào từ trên đầu Ben xuống tay một thằng bé dân làng. Thằng bé ngắm Chân-sậy với vẻ đầy ngưỡng mộ, rồi thận trọng trao lại cho Ben.

Chân-sậy vuốt ve quần áo, thì thầm:

- Thật tình tôi tưởng bị gãy cổ rồi.

- Xin lỗi.

Ben nói rồi đặt hắn lại lên vai.

Thằng bé vừa đỡ kịp Chân-sậy, nắm tay Ben kéo dọc theo bờ biển. Tất cả dân làng ùa ạt theo sau thành một cái đuôi người đông như đi xem hội. Qua khỏi những căn lều, những chiếc thuyền úp sụp, mới tới một ngôi nhà ở hơi tách biệt.

Bên cửa nhà: một tượng rồng bằng đá, với vòng hoa màu xanh cuốn quanh cổ. Một mặt trăng tròn được

vẽ lên khoảng tường trên khung cửa. Ba chiếc diều hình rồng treo rủ xuống từ mái nhà.

Chỉ tấm rèm treo trước khung cửa không có cánh, thằng bé nói:

- Zubeida Ghalib.

Rồi nó nói thêm một tràng nữa. Chân-sậy dịch lại:

- Nó bảo bà ta làm việc ban đêm, ngủ ban ngày. Vì bà đang nghiên cứu những bí ẩn của thời gian trăng lặn. Nhưng lúc này bà ta có khách, nên đang thức. Chúng ta chỉ cần giật dây cái chuông nhỏ kia.

Ben thì thầm với Chân sậy:

- Nói giùm với họ là tôi cám ơn nhiều lắm.

Nhưng nghe Chân-sậy nói lại, dân làng chỉ cười cười, lùi lại mấy bước.

Ben tiến lên kéo dây chuông. Tiếng leng keng của cái chuông nhỏ xíu làm hai con chim giật mình, bay vụt ra khỏi mái nhà. Ben thảng thốt kêu:

- Chân-sậy! Nhìn kìa! Hai con quạ!

Nhưng ngay lúc đó tấm rèm cửa được vén lên và... Ben ngạc nhiên đến nghẹt thở. Nó lắp bắp:

- Giáo sư! Ông làm gì ở đây?

- Ben, cậu bé của ta.

Vừa dẫn Ben vào, giáo sư Barbans Greenbloom vừa vui vẻ cười nói:

- Ta rất mừng gặp lại cháu. Ồ, ai đây? Cả Chân-

sậy nữa này. Vậy là anh ta đã trở lại rồi hả? Hay quá! Còn Firedrake và Sorrel đâu?

- Dạ, hai cậu ấy tạm tránh ngoài bờ sông.

Ben trả lời. Nó vẫn chưa hết bàng hoàng, ngơ ngác nhìn quanh: Nơi góc căn phòng nhỏ, một người đàn bà nhỏ con nhưng mập mạp và một cô bé trạc tuổi nó đang ngồi trên hai cái gối, bên một cái bàn thấp. Ben ngượng ngùng lên tiếng:

- Xin chào!

Chân-sậy cũng cúi đầu rất điệu. Cô bé nhìn nó kêu lên:

- Chúa ôi! Một tiểu yêu ngộ nghĩnh quá! Mình chưa bao giờ thấy một tiểu yêu như bạn.

Chân-sậy lại cúi đầu, nở nụ cười duyên dáng nhất:

- Thưa tiểu thư, tôi không phải là một tiểu yêu. Tôi là một người tí hon nhân tạo.

- Hả!

Cô bé ngạc nhiên nhìn giáo sư Greenbloom. Ông nói:

- Guinevere, đây là Chân-sậy. Hắn được một nhà luyện kim tạo thành.

Cô bé nhìn Chân-sậy lom lom:

- Thật vậy sao? Nhà luyện kim đã tạo ra anh bằng chất gì?

- Rất tiếc, tôi không được biết, tiểu thư ạ.

Ông giáo sư choàng vai Ben, bảo cô gái:

- Guinevere, để cha giới thiệu với con, Ben, người bạn nhỏ của cha. Cha đã kể cho con nghe rất nhiều về cậu ấy. Ben, còn đây là con gái ta, Guinevere.

Mặt Ben đỏ như quả cà chua chín. Nó lí nhí:

- Chào.

Guinevere mỉm cười hỏi:

- Vậy thì chắc chắn anh là kỵ sĩ rồng?

Bà mập ngồi cạnh cô bé, khoanh tay bảo:

- Kỵ sĩ rồng! Giáo sư Barnabas thân mến, anh có vui lòng giới thiệu tôi với chàng trai danh tiếng này không?

- Rất sẵn lòng.

Ông giáo sư đưa cho Ben một cái gối, rồi cùng nó ngồi xuống bên bàn:

- Giáo sư Zubeida thân mến, đây là kỵ sĩ rồng Ben, bạn của tôi. Tôi cũng đã kể về Ben rất nhiều với chị rồi. Ben, còn đây là nhà rồng học danh tiếng, tiến sĩ Zubeida Ghalib.

Tiến sĩ Ghalib cúi đầu, mỉm cười. Bà mặc một cái sari màu sắc rực rỡ. Mái tóc bạc kết thành hai bím dài tới thắt lưng. Bà nói với Ben bằng ngôn ngữ của nó:

- Ta rất hân hạnh được gặp cháu. Giáo sư Greenbloom bảo, cháu không chỉ là một kỵ sĩ rồng, mà còn là bạn của một phúc thần của núi rừng. Bây giờ chính mắt

ta lại được thấy một nguyên bản người-tí-hon-nhân-tạo trên vai cháu. Ta thật tình rất vui sướng được quen cháu. Anh bạn giáo sư của ta chỉ lo cháu và các bạn không tới đây, chúng ta nóng lòng chờ các cháu từ mấy hôm nay rồi. À, bạn rồng của cháu đâu?

- Dạ, gần đây thôi. Cậu ấy và Sorrel ở ngoài bờ sông. Cháu vào làng trước, để xem nơi này có được an toàn cho hai bạn ấy không. Đó là... chúng cháu nghe theo lời khuyên của giáo sư Greenbloom.

Tiến sĩ Zubeida gật đầu:

- Cháu suy tính thế là đúng, dù ta biết trong làng sẽ không có gì nguy hiểm xảy ra với các bạn cháu đâu. Thật ra, cháu không phải là kỵ sĩ rồng đầu tiên đối với dân làng này. Nhưng chúng ta sẽ nói chuyện đó sau. Ta mừng là cháu đã thận trọng như vậy. Sự xuất hiện của một con rồng có thể gây náo loạn khắp làng trước khi cháu gặp được ta. Cháu biết không...

Bà với tay rót trà cho Ben, mấy cái vòng tay kêu leng keng như những cái chuông nhỏ xíu ngoài cửa.

- Cháu biết không, chính ta còn nôn nao như một cô gái nhỏ, mong được nhìn thấy một con rồng, còn nói gì tới dân làng.

Ben lẩm bẩm:

- Chính cháu cũng bị xúc động khi gặp một con rồng.

Ben nhìn Guinevere đang mỉm cười với Chân-sậy. Gã tí hon láu lỉnh gửi cho cô bé một cái hôn gió.

Ông giáo sư nói:

- Cháu nên đưa Firedrake tới đây càng sớm càng tốt. Vì ta có một vài tin tức rất quan trọng. Bởi vậy, ta mới đến đây với mục đích báo động cho các cháu.

Ben có vẻ ngạc nhiên:

- Báo động cho chúng cháu?

Giáo sư gật đầu, gỡ cặp kính xuống lau chùi, nói:

- Ta đã có một cuộc đụng độ chẳng hay ho gì với Nettlebrand, Kẻ-Bằng-Vàng.

Chân-sậy gần như tắt thở.

Ben hỏi:

- Kẻ-Bằng-Vàng? Có phải chính là con rồng đã mất mấy cái vảy vàng? Ông có biết chính nó đã xua đuổi những con rồng ra khỏi biển không? Nó không phải là một con rắn biển như người ta tưởng đâu.

Giáo sư Greenbloom gật đầu:

- Đúng, tiến sĩ Zubeida đã nói với ta rồi. Đáng lẽ ta phải biết điều này sớm hơn, vì đã có rất nhiều chuyện khủng khiếp về nó, mặc dù những chuyện đó đã xảy ra hàng trăm năm trước kể cả vụ tấn công bầy rồng ngay trên bãi biển này.

Chân-sậy ngồi không yên trên vai Ben.

Giáo sư nói tiếp:

- Này, cậu bé của ta, ta phải thú thật rằng mỗi khi nghĩ tới con quái vật đó đầu gối ta còn rung. Nhờ

có sự hiểu biết về người lùn sơn cước, mà bây giờ ta còn có thể ngồi đây. Cháu vẫn giữ giùm cái vảy vàng ta tặng Firedrake đấy chứ?

- Đó là một cái vảy của con quái vật đó, phải không giáo sư?

- Đúng, nhưng ta sẽ kể hết chuyện này khi có mặt đầy đủ cả Sorrel và Firedrake. Vì vậy, ta muốn cháu đưa chúng về đây ngay. Chị nghĩ sao, Zubeida?

Tiến sĩ Zubeida gật đầu nói:

- Chắc chắn, con rồng sẽ không gặp nguy hiểm gì với dân làng, cũng như những kẻ lạ khác thỉnh thoảng vẫn đến đây.

Chân-sậy vội hỏi:

- Thế còn những con quạ thì sao?

Tất cả đều ngạc nhiên nhìn hắn. Ben cũng kêu lên:

- Ồ, phải rồi. Cháu quên chuyện mấy con quạ. Khi cháu tới đây, có hai con quạ bay ra từ mái nhà này. Chúng cháu cho rằng chúng là gián điệp. Do thám cho... giáo sư gọi tên hắn là gì?

Giáo sư Greenbloom và tiến sĩ Zubeida lo lắng nhìn nhau. Ông trả lời Ben:

- Tên nó là Nettlebrand.

Nhà rồng học nắm hai bàn tay vào nhau, Ben nhìn thấy trên những ngón tay bà những chiếc nhẫn gắn nhiều viên ngọc quý. Bà nói:

- Ta cũng đã từng lo ngại về lũ quạ. Khi ta tới,

chúng đã ở đây rồi. Thường thường chúng lảng vảng gần ngôi mộ, nhưng đôi khi ta có cảm tưởng như bị chúng theo dõi. Ta chợt nghĩ tới câu chuyện cũ về bầy chim đen che khuất mặt trăng để không cho bầy rồng thoát khỏi con quái vật. Ta đã cố xua đuổi chúng, nhưng rồi chúng trở lại ngay.

Ben nói:

- Sorrel có một phương pháp làm chúng không trở lại khi bị bạn ấy đuổi đi. Được, chúng cháu sẽ xua đuổi hai con quạ này.

Chân-sậy nói nhỏ:

- Phương pháp đó nguy hiểm lắm.

Tất cả mọi người đều ngạc nhiên nhìn gã tí hon, hắn sợ hãi so đầu rụt cổ. Ông giáo sư hỏi:

- Chân-sậy thân mến, mi biết được ý nghĩ của những con quạ đó à?

Chân-sậy co rúm người lại:

- Không, làm sao tôi biết được? Không. Tôi chỉ nghĩ là không nên khiêu khích chúng thì tốt hơn. Quạ là loài chim rất ti tiện. Nhất là quạ mắt đỏ.

Giáo sư gật đầu:

- Đúng, đúng. Ta đã từng nghe nói về chuyện này.

Ông dìu Ben cùng ra cửa, nói với nó:

- Nếu sự nghi ngờ chúng là gián điệp của các cháu là đúng, thì Nettlebrand hẳn đã biết chuyện cháu gặp vị thần. Ta có linh cảm chắc chắn, có kẻ gần cháu

đã báo cho hắn biết, tất cả những gì các cháu đang làm. Ta nát óc để tìm xem kẻ đó là ai, và rồi...

Ben hốt hoảng, ngắt lời ông:

- Lũ quạ phải không ạ? Ông nghĩ chính chúng đã báo cho Nettlebrand những việc làm của chúng cháu? Nhưng trong vực núi của vị thần, cháu không thấy con quạ nào hết.

Chân-sậy chuyển từ đỏ sang trắng nhợt như tờ giấy. Toàn thân hắn run lập cập. Ben lo lắng nhìn hắn hỏi:

- Chuyện gì vậy Chân-sậy?

Hai tay run rẩy nắm chặt đầu gối, Chân-sậy không dám nhìn thẳng vào mắt Ben. Hắn lắp bắp:

- À, à... tôi... đã thấy một con. Một... con quạ. Phải, rõ ràng thế. Một con quạ đậu trên cây cọ khi tất cả các bạn đều ngủ. Tôi không dám đánh thức.

May cho Chân-sậy, không ai nghe thấy tiếng trống ngực thình thình của hắn.

Ông giáo sư lẩm bẩm:

- Thế là nguy rồi. Nhưng nếu Sorrel biết cách đuổi chúng, chúng ta không cần phải lo ngại nhiều nữa, mặc dù anh bạn tí hon này cho rằng phương pháp của lâm-thần không mấy hiệu quả. Người tí hon nhân tạo và các phúc thần không hợp nhau lắm, phải không, Chân-sậy?

Chân-sậy ráng nở nụ cười méo xệch. Nó có thể nói gì bây giờ? Mọi người đâu có biết những con quạ

đã được phù phép đó đều là những con chim đầy lòng thù hận. Hòn đá bé xíu của Sorrel chỉ xua đuổi được một con. Nhưng chủ nhân của hắn còn vô vàn con quạ khác.

Ben kéo rèm cửa, bảo:

- Cháu sẽ đi đón Firedrake và Sorrel ngay. Nếu lũ quạ có mặt trong vùng này, trước sau gì chúng cũng sẽ tìm ra cậu ấy.

Bà Zubeida đứng dậy nói:

- Chúng ta sẽ đưa tất cả những con mèo ở trong làng lên mái nhà và các gốc cây. Có thể chúng sẽ làm bầy quạ không dám đến gần nghe chúng ta bàn bạc.

Ben gật đầu đồng ý, rồi ngượng ngùng cúi chào cô bé Guinevere. Nó hấp tấp bước ra ngoài.

Bên ngoài dân làng vẫn đứng chờ trước cửa. Ben thì thầm với Chân-sậy:

- Nói với họ chúng ta sẽ mau trở lại cùng với một con rồng.

Gã tí hon dịch lại bằng tiếng Urdu.

Tiếng thì thầm đầy kinh ngạc rì rào trong đám dân làng. Họ lùi lại nhường lối cho Ben và Chân-sậy.

27. Rồng trở lại

Khi Firedrake tiến vào làng cùng với Ben và Sorrel, bầu trời rực rỡ và không khí êm đềm mát mẻ trong ánh sáng ban mai. Từng bầy hải âu trắng đảo vòng trên đầu con rồng, báo tin sự trở lại của nó bằng những tiếng kêu ríu rít.

Dân làng bế con đứng ngoài cửa những căn lều, chờ đón Firedrake. Những cánh hoa được trải đầy trên bãi biển. Những cánh diều giấy phất phới trên những mái lều và kể cả những đứa trẻ nhỏ nhất làng đều mặc những bộ quần áo đẹp nhất. Ngồi ngất ngưỡng trên lưng rồng, Ben cảm thấy như một ông vua. Nó nhìn quanh tìm bóng dáng những con quạ, nhưng không hề thấy. Chỉ thấy khắp nơi, từ mái nhà, trước cửa lều, trên những cành cây... toàn là mèo. Firedrake bước qua những cánh hoa, những con mèo và dân làng cho đến khi nhìn thấy giáo sư Barnabas Greenbloom. Khi nó ngừng lại trước ông giáo sư, dân làng kính trọng lùi lại vài bước. Riêng bà tiến sĩ Zubeida và cô bé Guinevere vẫn đứng im.

Ông giáo sư cúi đầu nói:

- Firedrake thân mến, vừa thấy mi lòng ta vui mừng như lần đầu tiên chúng ta gặp nhau. Lát nữa mi sẽ gặp vợ ta. Bây giờ ta giới thiệu với mi, Guinevere, con gái của ta. Còn đây là tiến sĩ Zubeida Ghalib, nhà rồng học danh tiếng nhất thế giới, là người sẽ giúp mi có thể bay trong những đêm tăm tối.

Firedrake hỏi bà:

- Bà có thể thật sự làm được điều đó sao?

Zubeida mỉm cười:

- Ta nghĩ thế, *Asdaha* ạ. Trong ngôn ngữ của chúng ta, *Asdaha* là rồng. *Khuea hasiz* nghĩa là: Xin trời ban phước cho ngươi. Mi biết không, đôi mắt mi y như ta đã từng tưởng tượng.

Rồi bà đưa tay vuốt ve những vảy rồng.

Hành động đó làm đám trẻ tan biến hết sợ hãi. Chúng tụt khỏi vòng tay đang bồng bế của cha mẹ, xúm quanh và vỗ về Firedrake. Con rồng cũng âu yếm nựng lại mấy đứa nhỏ. Trẻ con rúc rích cười trốn sau chân nó, những đứa bạo dạn nhất nắm những cái gai, leo từ đuôi lên lưng ngồi vắt vẻo. Sorrel, mặt khó đăm đăm, nhìn cảnh tượng đang diễn ra. Hai tai cô ả vẫy loạn lên, thậm chí nhấm nháp gần hết cái nấm ngon mà cũng không bình tĩnh nổi. Mỗi khi ngửi thấy hơi người, nó thường phải trốn chạy thật xa. Ben đã làm cô ả thay đổi phần nào, nhưng cả đám người vây quanh cùng một lúc làm tim nó hốt hoảng đập liên hồi.

Một đứa trẻ thình lình xuất hiện ngay sau lưng,

làm Sorrel giật mình, suýt làm rơi cái nấm. Hoảng quá, cô ả thét toáng lên:

- Ê! Nhóc! Cút xuống ngay!

Thằng bé hết hồn, núp sau mấy cái gai trên lưng con rồng.

Ben bảo:

- Kệ nó, Sorrel. Cậu thấy Firedrake không, có gì đâu?

Sorrel càu nhàu ôm chặt cái ba lô, vì sợ thằng bé nhào vào... trấn lột! Nhưng thằng nhóc đâu quan tâm tới cái ba lô. Nó chỉ lom lom nhìn khuôn mặt toàn lông của cô bé thần rừng, thì thầm với hai nhóc sau lưng. Sorrel làu bàu hỏi Chân-sậy:

- Nó líu lo cái gì vậy? Tôi chẳng hiểu gì cả.

Ngồi trên chân Ben, Chân-sậy làm thông dịch:

- Nó muốn biết, cô có phải là một con quỉ nhỏ không?

- Hả! Cái gì?

Ben cười cười:

- Là một loại... thần linh ấy mà.

Sorrel biểu diễn kiểu mặt như hung thần, nhìn lũ trẻ:

- Không. Cám ơn nhiều. Ta là một phúc thần.

Một đứa con gái chỉ tay vào bộ lông của Sorrel hỏi:

- Dubidai?

- Này, chúng bàn tán gì thế?

Chân-sậy tỉnh bơ:

- À, hình như trong ngôn ngữ xứ này phúc thần, lâm thần đồng nghĩa với... ma cây. Nhưng chúng thắc mắc vì sao cô chỉ có hai tay.

- Chỉ hai tay? Thế những người quanh đây có mấy tay? Ba à?

Một đứa trẻ mon men lại gần, rụt rè vỗ nhẹ lên chân Sorrel. Sorrel gồng mình chịu đựng. Thằng bé nói mấy câu thật nhỏ nhẹ. Sorrel bảo Chân-sậy:

- Khỏi dịch. Thằng bé bảo, trông mình giống như nữ hoàng của loài mèo. Đúng không?

Rồi ả vênh váo ve vuốt bộ lông. Ben nói:

- Chúng mình suốt ngày ngồi trên lưng rồng rồi, nhường chỗ cho tụi nhỏ đi, chúng chưa bao giờ được thấy một con rồng. Xuống đất nào, Sorrel.

Cô ả bướng bỉnh lắc đầu:

- Không bao giờ có chuyện đó đâu. Cậu thích thì cứ việc xuống, cho đám người kia xéo cậu lòi ruột luôn. Mình hả? Quên đi!

- Được thôi. Cậu cứ ngồi đó.

Ben bỏ Chân-sậy vào ba lô, leo xuống đất.

Firedrake nhẹ liếm đầu mũi một bé gái, khi em đem một vòng hoa choàng lên cái sừng của nó.

Mỗi lúc càng đông trẻ con leo lên lưng, đánh đu trên những cái gai của Firedrake. Sorrel khư khư ôm chặt cái ba lô giữa bầy trẻ cười giỡn rầm rầm.

Ben ghé tai con rồng thì thầm:

- Sorrel cú lắm rồi.

Firedrake ngoái cổ nhìn, khoái trá gật đầu.

Firedrake hỏi bà Zubeida đang mỉm cười nhìn lũ trẻ trên lưng nó:

- Cho cháu biết làm cách nào cháu có thể bay trong những đêm không trăng?

- Chúng ta cần một nơi yên tĩnh hơn để bàn bạc vấn đề này.

Nhà rồng học trả lời, rồi đưa hai tay lên cao. Những vòng tay reo leng keng và những chiếc nhẫn trên các ngón tay bà chiếu sáng trong ánh nắng. Ngay lập tức tất cả đều im lặng. Trẻ con tụt xuống khỏi lưng rồng. Người lớn ngừng bàn tán. Chỉ còn nghe tiếng biển rì rào. Bà Zubeida nói với dân làng. Chân-sậy dịch lại cho Ben, Sorrel và Firedrake hiểu:

- Bây giờ tôi đưa con rồng tới ngôi mộ của kỵ sĩ rồng. Chúng tôi có chuyện quan trọng phải bàn, một vấn đề không thể để... lộ ra ngoài được.

Bà đã cho dân làng biết về chuyện những con quạ, nên họ hiểu ý bà ám chỉ điều gì. Dân làng ngửa mặt nhìn lên, ngoài bầy hải âu trắng nõn đang bay về hướng dòng sông, không có bóng con quạ nào trên bầu trời.

Một lão nông tiến lên, nói mấy câu. Chân-sậy dịch lại:

- Bây giờ họ đi sửa soạn một bữa tiệc để mừng sự trở về của rồng và kỵ sĩ.

Ben ngạc nhiên:

- Tiệc? Cho chúng mình?

Bà Zubeida cười bảo:

- Đúng vậy. Dân làng không muốn các cháu ra đi trước khi dự bữa tiệc này. Họ tin rồng mang lại may mắn, mưa thuận gió hòa cho toàn vùng.

Ben nhìn bầu trời xanh trong:

- Trời trong veo thế kia, làm sao mưa nổi?

- Làm sao biết được? Điềm lành do rồng mang tới cũng bất ngờ như làn gió vậy. Nhưng thôi, bây giờ hãy theo ta.

Firedrake vừa sửa soạn bước theo, cô bé Guinevere e thẹn vỗ vào chân nó, nói:

- Bạn có nghĩ là mình quá nặng không? Ý mình là không hiểu bạn có thể...

Firedrake vươn cổ xuống thấp, bảo:

- Leo lên đi. Mười người cỡ bạn cũng chưa thấm tháp gì.

Bà tiến sĩ mập lùn điệu hạnh đặt tay lên môi, thỏ thẻ:

- Còn thân hình "nhỏ nhắn" cỡ ta thì sao đây? E... quá tải, dù là đối với một con rồng nhỉ?

Con rồng mỉm mỉm, hạ thấp cổ hơn nữa. Zubeida vén gọn tà sari, rón rén leo lên lưng Firedrake.

Sorrel nhìn người đàn bà và cô bé đầy ác cảm. Nhưng

khi Guinevere đưa tay ra nói: "Chào, mình không thể nào nói hết sự vui mừng vì được gặp gỡ bạn", thì cô lâm-thần khó tính cũng phải toét miệng cười.

Ông giáo sư và Ben (với Chân-sậy trên vai) đi bộ theo sau, cùng tiến về nơi có phần mộ của kỵ sĩ rồng.

Giáo sư Greenbloom nói:

- Con bé nhà tôi mê cưỡi từ voi tới lạc đà. Còn tôi, ước gì ngồi nổi trên lưng một con lừa được năm phút. À, Ben này, vợ ta cũng đang đợi cháu tại ngôi mộ kỵ sĩ đó. Lát nữa cháu hãy kể cho chúng ta biết, những gì đã xảy ra trong suốt thời gian vừa qua. Bà Vita, vợ ta, đang mong được gặp Sorrel và Chân-sậy. Bà từng được quen biết mấy phúc thần, nhưng bà vẫn ao ước từ lâu được gặp một người tí hon nhân tạo.

Ben quay hỏi gã tí hon đang ngồi trên vai:

- Nghe chưa? Sướng nhé!

Nhưng Chân-sậy đang chìm trong suy tưởng. Trong tâm trí hắn tràn ngập hình ảnh những dân làng hớn hở khi Firedrake tiến gần những căn nhà tranh của họ. Trước đây, đã hai lần Chân-sậy và chủ nhân vào làng của con người, nhưng Nettlebrand không đem đến một chút niềm vui. Thay vào đó, chỉ là sự khiếp đảm và tang tóc.

Ben hỏi:

- Có chuyện gì thế, Chân-sậy?

- Không. Không có chi đâu, tiểu chủ.

Ông giáo sư choàng vai Ben, nói:

- Ta nóng lòng muốn nghe chuyện cháu quá. Nhưng trước hết cho ta biết một điều, vì ta không thể chờ hơn được nữa.

Ông ngước nhìn trời: không có dấu vết nào của quạ, nhưng cũng thấp giọng khi hỏi:

- Cháu đặt câu hỏi đúng qui cách không? Vị thần biết câu trả lời không?

Ben cười bối rối:

- Dạ có. Nhưng câu trả lời bí hiểm như một câu đố vậy.

- Như một câu đố? Nhưng khoan, để tới lúc gặp Vita cháu hãy kể lại những lời nói của vị thần. Bà ấy cũng rất muốn nghe. Nếu không vì bà ấy, đời nào ta chịu leo lên cái máy bay thổ tả đó để đến đây. Hơn nữa, cho đến khi nào chưa vạch mặt được tên gián điệp, chúng ta vẫn cần phải rất cảnh giác.

Nghe hai tiếng "gián điệp", Chân-sậy không khỏi rùng mình.

Ông giáo sư bảo:

- Chân sậy, trông mi thật sự không được khỏe. Không quen bay hay vì sao vậy?

Ben áy náy nhìn Chân-sậy:

- Cháu cũng thấy anh ta không được khoẻ.

Gã tí hon lắp bắp:

- Khô ô ô ng. Tôi nói thật, tôi khoẻ mà. Chỉ vì không chịu nổi cái nóng này. Tôi quen sống ở nơi thời tiết lạnh và... tối.

Ben ngạc nhiên hỏi:

- Sao? Tôi tưởng anh từ Ai-Cập tới? Ít ra thì lần đầu chúng ta gặp nhau là ở đó mà.

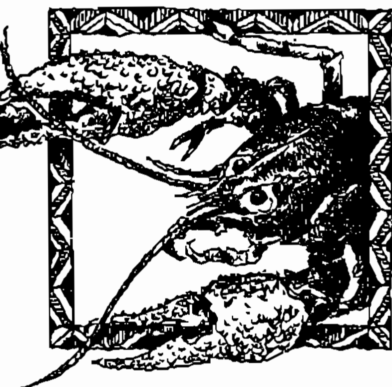
- Ai-Cập? À...à... phải. Nhưng...

Ông giáo sư lên tiếng, cứu gã tí hon đang ú ớ chưa biết trả lời sao:

- Xin lỗi ngắt lời. Nhưng chúng ta gần tới rồi. Vita kìa... Ôi! Chúa ôi! Ben, cháu thấy gì không?

Ben nhăn mặt trả lời:

- Cháu thấy rồi. Hai con quạ mập ú đang chờ chúng ta.

28. Ngôi mộ của kỵ sĩ rồng

Ngôi mộ của kỵ sĩ rồng nằm trên đỉnh một quả đồi thấp. Những cột đá xám làm ngôi mộ giống một toà lâu đài nhỏ. Bốn cạnh đồi là bốn bậc tam cấp, đối chiếu nhau. Ben và Sorrel rời lưng rồng tại lối lên mặt bắc. Bà Zubeida hướng dẫn Firedrake lên những bậc tam cấp đã bể vỡ, gần như bằng phẳng. Guinevere vừa dắt Sorrel tiến lên vừa vẫy tay với bà mẹ đang đứng chờ. Ba con mèo lẩn quẩn dưới chân mọi người, nhưng vừa thấy con rồng, chúng cong đuôi chạy trốn.

Ngôi mộ quá cũ kỹ. Trên những cây trụ, mái vòm bằng đá vẫn vững vàng, nhưng ngôi mộ đã có những vết nứt nẻ và một vài khoảng tường đã sụp đổ. Trên nền đá trắng của mộ được trang trí bằng hình khắc hoa lá.

Ngay khi Firedrake lên hết mấy bậc thềm, hai con quạ từ trong mái vòm quang quác vụt bay ra. Nhưng chúng đậu lại trên một cành cây rất gần ngôi mộ, hai chấm đen nổi bật trên nền trời trong xanh.

Mấy con khỉ ngồi trên thềm chí choé chạy xuống những cây cối dưới chân đồi.

Cùng với bà Zubeida, Firedrake đi giữa hàng cột, tiến lại cúi đầu trước mặt vợ giáo sư Greenbloom.

Vita Greenbloom cúi đầu đáp lễ. Bà ta cao và gầy gần bằng ông chồng. Mái tóc bà lốm đốm bạc. Bà mỉm cười choàng tay lên vai con gái, nhìn lần lượt từ Firedrake tới Sorrel, rồi nói:

- Rất hân hạnh được gặp tất cả nhưng còn... kỵ sĩ rồng đâu?

Giáo sư Greenbloom vừa cùng Ben tiến lên thềm:

- Đây rồi, cưng ơi. Ben mới hỏi tôi, tại sao nơi này lại được gọi là mộ kỵ sĩ rồng. Mình có muốn kể cho nó nghe không?

Bà Vita cười, rồi cùng chồng ngồi trên lưng con rồng đá đứng canh bên mộ:

- Không đâu, chị Zubeida nên lãnh trách nhiệm này. Câu chuyện về kỵ sĩ rồng hầu như đã bị lãng quên cho đến khi chị là người phát hiện lại.

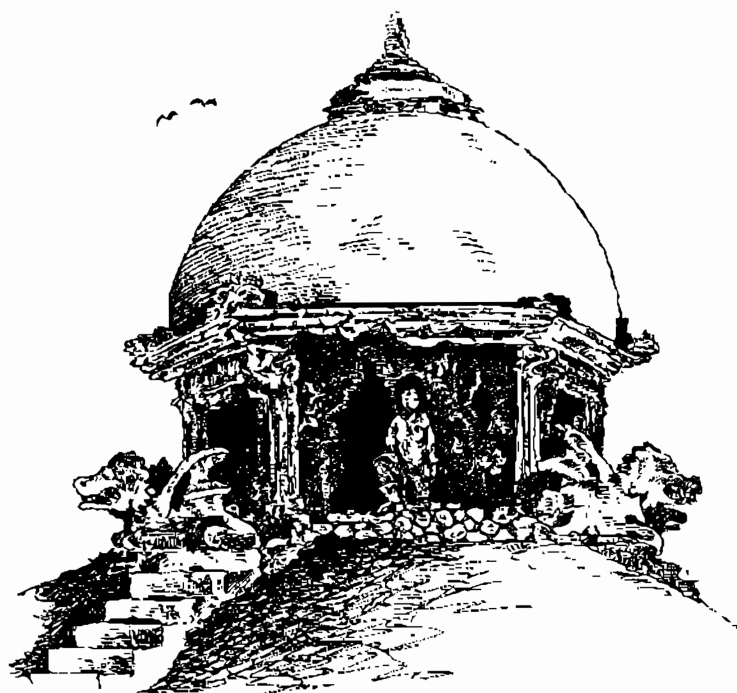
Bà Zubeida liếc nhìn trời, nói:

- Hãy để mắt coi chừng lũ quạ, hình như chúng không sợ đám mèo chút nào.

Bà nhìn đầu con rồng bằng đá, rồi nhìn Ben, chậm rãi kể:

- Khoảng ba trăm năm trước, một đứa con trai sống trong ngôi làng dưới kia, đó là một đứa trẻ chỉ trạc tuổi cháu bây giờ. Những đêm trăng tròn, cậu bé đó ra bãi biển ngắm bầy rồng từ trên núi xuống tắm dưới ánh trăng. Rồi một đêm nó nhào xuống biển, bơi đến

bầy rồng. Một con rồng không ngờ đứa trẻ đã leo lên lưng nó và khi con rồng bay về núi, đã mang theo cả cậu bé. Lúc đầu gia đình đứa trẻ rất buồn, nhưng mỗi khi bầy rồng trở lại, chúng cũng đưa cậu bé về theo. Nhiều năm trôi qua, đứa trẻ trưởng thành, rồi tới khi râu tóc bạc phơ, con người đó mới lên đất liền, trở vào làng thăm lại anh chị em và bầy con cháu của họ. Nhưng chẳng bao lâu sau khi trở lại làng, ông ta ngã bệnh, bệnh nặng tới các thầy thuốc giỏi cũng đành chịu bó tay.

Một đêm, khi kỵ sĩ rồng nằm chờ chết, thì một con rồng đơn độc từ trên núi xuống. Mặc dù đêm đó trời đất tối tăm, chẳng chút trăng sao. Con rồng phủ phục trước ngôi nhà của kỵ sĩ và thở ra một ngọn lửa xanh dịu dàng, phủ khắp ngôi nhà. Trời vừa hừng sáng, con rồng bay đi mất. Nhưng, kỳ lạ thay, kỵ sĩ hoàn toàn bình phục và ông ta sống thêm nhiều, rất nhiều năm sau nữa... đến nỗi chẳng còn ai nhớ nổi tuổi tác của ông ta. Suốt thời gian ông sống, gió mưa thuận hoà, lúa chín đầy đồng, cá tôm đầy lưới. Cuối cùng, khi ông qua đời, dân làng xây ngôi mộ này để vinh danh và tưởng nhớ công ơn kỵ sĩ và những con rồng.

Một lần nữa, đêm hôm sau đám tang ông, con rồng trở lại, phun lửa rồng lên những bức tường trắng này. Từ đó, người ta bảo rằng, kẻ nào bệnh tật ốm đau, chỉ chạm vào những viên đá trên tường là sẽ được bình phục. Đây cũng là nơi dân làng qua đêm trong những ngày đông lạnh giá. Vì những viên đá như vẫn còn lưu giữ hơi ấm của lửa rồng.

Ben hỏi:

- Thật không ạ? Chuyện những viên đá ấm đó? Có bao giờ bà thử chưa?

Nhà rồng học mỉm cười:

- Tất nhiên là ta đã thử. Và... đúng như chuyện kể.

Ben vuốt ve những bông hoa khắc trên mặt đá, nhìn Firedrake:

- Chưa bao giờ cậu cho mình biết cậu có khả năng đó. Cậu đã chữa lành bệnh cho ai bao giờ chưa, Firedrake?

- Có chứ. Mình chữa bệnh cho các lâm-thần, trị vết thương cho các loài vật. Nhưng chưa bao giờ chữa bệnh cho người. Nơi mình và Sorrel ở, con người tin lửa rồng sẽ đốt cháy và giết chết họ. Cậu cũng tưởng thế, phải không?

Ben gật. Sorrel làu bàu:

- Mình không muốn cắt ngang câu chuyện thú vị của hai cậu đâu, nhưng thử nhìn lên trời kìa.

Hai con quạ đang bay vòng vòng trên mái vòm.

Sorrel ngồi xuống cạnh Ben, trên con rồng đá, mở ba lô tìm kiếm:

- Từ hôm đuổi được con chim khốn kiếp trên biển, mình cóp nhặt được cả đống sỏi rất thích hợp rồi.

Bà Vita hỏi:

- A, cháu định dùng mẹo nước bọt lâm-thần hả?

Sorrel cười toe:

- Chính xác. Bà nhìn nhé.

Sorrel vừa sắp nhổ nước bọt lên viên sỏi, Chân sậy nhảy từ vai Ben xuống vai nó:

- Sorrel, hãy để Firedrake phun lửa lên viên sỏi.

Sorrel chun mũi nghi ngờ nhìn hắn:

- Sao? Nói gì? Tí hon? Đừng xía vào những chuyện mà anh mù tịt, không hiểu gì hết.

Nói xong, Sorrel lại chu mỏ định phun nước bọt. Chân-sậy la oai oái:

- Cô đầu bò, tai nhọn, lông xù kia. Không thấy chúng không phải là những con quạ bình thường sao? Hay cô chỉ mở to mắt để phân biệt từng loại nấm thôi?

Sorrel cũng không vừa, nó gầm lên giận dữ:

- Anh tán hươu tán vượn gì vậy, quạ nào cũng chỉ là quạ cả thôi.

- Ôi! Không! Một con quạ không phải lúc nào cũng là một con quạ! Và hòn sỏi chết tiệt của cô chỉ đủ làm cho con chim trên kia tức giận thôi. Rồi chúng sẽ bay về ton hót với chủ nhân của chúng. Sẽ cho hắn ta biết chúng ta đang ở đâu. Hắn sẽ truy lùng chúng ta và hắn sẽ...

Ben vỗ nhẹ lưng gã tí hon:

- Bình tĩnh nào, Chân-sậy. Vậy thì, anh đề nghị chúng ta nên làm gì bây giờ?

- Dùng lửa rồng. Tôi đã đọc điều đó trong quyển sách kia. Quyển sách giáo sư cho tiểu chủ. Đó là cách làm cho...

- Làm cho những sinh vật bị trù ếm, bùa ngải trở lại nguyên hình.

Giáo sư Greenbloom nói. Ông nhìn trời ngẫm nghĩ, rồi tiếp:

- Đúng, sách viết như vậy. Nhưng điều gì làm mi nghĩ những con quạ kia bị yểm bùa, Chân-sậy thân mến?

- Tôi... tôi...

Nhìn ánh mắt nghi ngờ long sòng sọc của Sorrel, Chân-sậy nhảy tót lên vai Ben. Nhưng cậu bé cũng nhìn hắn tò mò:

- Phải rồi, tại sao anh lại nghĩ như vậy chứ? Có phải vì mắt chúng màu đỏ không?

- Chính xác! Chính xác! Mắt chúng màu đỏ! Đúng vậy, sinh vật nào bị yểm bùa, mắt cũng đỏ.

Bà Vita nhìn chồng, hỏi:

- Thật không? Anh có nghe như thế bao giờ chưa?

Giáo sư lắc đầu. Sorrel quát vào mặt Chân sậy:

- Chính mắt mi cũng màu đỏ đó.

- Tất nhiên. Một sinh vật nhân tạo là một vật bị yểm bùa, đúng không?

Sorrel vẫn gườm gườm nhìn gã tí hon. Cô bé Guinevere lên tiếng:

- Sao không thử nhỉ? Rõ ràng mấy con quạ này rất khác thường. Có thể Chân-sậy có lý.

Firedrake nhìn cô bé ngẫm nghĩ, rồi lại nhìn lên mấy con quạ. Nó bảo:

- Đúng, cứ thử xem.

Rồi con rồng vươn qua vai Sorrel phà chút đốm lửa xanh lên mấy viên sỏi nhỏ xíu trên tay lâm-thần.

Sorrel nhăn mặt nhìn những viên sỏi phủ một lớp ánh sáng xanh. Nó lẩm bẩm:

- Được. Nước bọt lâm thần và lửa rồng kết hợp, để xem chuyện gì sẽ xảy ra.

Nó phun nước bọt lên những hòn sỏi, nhìn hai con quạ đang là là xuống gần, la lớn:

- Hãy đợi đấy. Quà của ta tặng lũ khốn kiếp đây. Nào, thẳng tiến!

Nó nhảy lên đầu con rồng đá, nhắm, rồi vung tay, ném!

Hai viên đều trúng đích!

Nhưng không như con quạ trước kia. Hai con quạ này không loay hoay trên không, chúng mổ ngay viên sỏi ra khỏi lông với một tiếng thét phẫn nộ, nhắm thẳng Sorrel mà phóng xuống.

- Cứu!

Sorrel vừa kêu, vừa nhảy xuống núp phía sau con rồng đá. Nó run rẩy lập bập rủa:

- Ôi! Nấm mắc dịch nấm chết toi! Chân sậy, ta sẽ cho mi biết thế nào là lễ độ!

Firedrake nhe răng tiến lên bảo vệ mọi người. Hai con quạ từ trên vòm mộ phóng xuống, thình lình lảo đảo, vùng vẫy trên không.

Cô bé Guinevere kêu lớn:

- Chúng đang biến dạng kìa! Nhìn xem!

Tất cả dồn mắt lên hai con quạ.

Hai cái mỏ khoằm đang co rút lại. Những cái cánh

thoát thành những cái càng liên tục ngo ngoe. Trong mỗi cái vỏ cứng, một thân hình vặn vẹo như một sức mạnh huyền bí đang lôi kéo chúng xuống mặt đất. Cả hai rơi xuống thềm, lăn lông lốc qua mấy bậc tam cấp, rồi biến vào trong bụi rậm.

Sorrel hoàn hồn, đứng dậy lèm bèm:

- Nấm tôm hùm nấm cá thu ôi! Gã tí hon thế mà... hơi bị tài thật!

Ben ngẩn người nhìn giáo sư Greenbloom:

- Chúng biến thành những con cua!

Ông trầm ngâm gật đầu:

- Chúng vốn là cua, trước khi bị kẻ nào đó biến chúng thành loài quạ. Ấn tượng, rất ấn tượng. Em có thấy vậy không, Vita?

Vợ ông thở dài, đứng dậy:

- Dạ, em cũng nghĩ vậy.

Sorrel hỏi:

- Bây giờ mình phải làm gì? Cháu bắt chúng nhé?

Bà tiến sĩ Zubeida nói:

- Không cần. Khi lời nguyền đã bị phá giải, chúng lại trở thành những con cua bình thường, không còn biết gì tới chủ nhân của chúng nữa đâu. Lửa rồng có thể làm bất cứ loài nào cũng phải hiện nguyên hình, phải vậy không Firedrake?

- Dạ, đúng vậy. Đã lâu lắm rồi, cha mẹ cháu cũng nói như thế, nhưng đây là lần đầu tiên cháu được

chứng kiến. Ngày nay, trên thế giới còn rất ít sinh vật bị yểm bùa.

Bắt gặp cái nhìn của Firedrake, Chân-sậy dấu vội hai bàn tay run lẩy bẩy vào túi áo. Nếu con rồng cao hứng phun tí lửa lên hắn thì cuộc đời... bé tí của tí hon hạ màn! Nhưng lúc đó Firedrakekhông nhìn thấy đôi tay run rẩy của Chân-sậy, nó đang bận tâm suy nghĩ.

- Khiếp thật! Nếu những con quạ đó là gián điệp của Nettlebrand, thì chính hắn là kẻ yểm bùa chúng! Một con rồng mà có thể biến sinh vật sống dưới nước thành loài chim bay trên trời!

Nhà rồng học xoay xoay cái nhẫn ngọc trên ngón tay:

- Tôi chưa từng nghe nói đến một con rồng nào có quyền năng như thế. Thật kỳ lạ!

Giáo sư Greenbloom nói:

- Nettlebrand là một sinh vật rất lạ lùng. Khi nó truy lùng tôi ở Ai-Cập, nó đã bò từ dưới giếng nước lên. Một sinh vật gắn bó với lửa mà sống trong lòng nước sao? Thật sự thì nó từ đâu tới?

Tất cả đều im lặng. Ông tiếp:

- Nhưng điều lạ lùng nhất là gì, các người biết không? Là vì sao nó chưa xuất hiện tại đây? Đó là lý do tôi phải đến nơi này. Quái vật đó theo dấu tôi để đòi lại cái vảy vàng, vì vậy tôi nghĩ, hành động tiếp theo của nó là truy lùng Ben. Tôi đoán nó cũng sẽ tấn công

Firedrake, vì nó rất muốn săn bắt những con rồng kia. Nhưng nó đã không làm như thế. Trái lại nó cho gián điệp đi nghe ngóng. Nó cũng dò la ngôi làng này và chị Zubeida. Kế hoạch của nó là gì?

Firedrake lên tiếng:

- Có lẽ cháu biết. Nettlebrand hy vọng chúng cháu dẫn đường cho hắn tới Vành Đai Thiên Đàng. Hắn muốn chúng cháu tìm cho hắn bầy rồng đã thoát khỏi tay hắn trong quá khứ.

Ben nhìn Firedrake khiếp đảm. Sorrel kêu lên:

- Đúng quá rồi! Vì Nettlebrand không biết bầy rồng đó hiện nay ở đâu. Khi bị hắn bất ngờ tấn công, bầy rồng đã được hai chị em rắn biển giúp chạy trốn, và từ đó hoàn toàn mất dấu vết.

Firedrake nhìn ba người lớn:

- Cháu phải làm gì? Chúng cháu đã gần cuối chặng đường, nhưng làm sao cháu biết chắc là không bị Nettlebrand theo dõi? Làm sao cháu biết nếu bị một con quạ bám theo, khi cháu bay trong đêm tối?

Ben thẫn thờ lẩm bẩm:

- Đúng vậy. Có thể hắn đã biết hết những gì vị thần nói. Vì Chân-sậy đã nhìn thấy một con quạ trong vực núi đó.

Nó đấm tay lên con rồng đá, đau khổ kêu lên:

- Ôi, chính tôi đã tiếp tay cho hắn. Hắn thoải mái ngồi chờ, để tôi hỏi vị thần thay cho hắn.

Không ai nói một lời. Gia đình ông giáo sư lặng lẽ nhìn nhau.

Rồi một tiếng nói nho nhỏ, nhỏ tới Ben gần như không nghe rõ, của Chân-sậy cất lên:

- Nettlebrand không biết những gì vị thần nói đâu, tiểu chủ ơi!

Tiếng nói bật ra khỏi miệng hắn như một sự mệt mỏi, không thể chịu đựng nổi nữa, giờ phải trút ra cho nhẹ lòng.

Tất cả, tất cả đều quay nhìn hắn.

Sorrel lim dim mắt như một con mèo đói.

- Vậy thì vì sao anh biết, tí hon? Vì sao anh có thể tin chắc vào những điều anh nói?

Chân-sậy không nhìn Sorrel. Không nhìn một ai. Tim hắn đập như muốn làm nổ tung lồng ngực bé nhỏ. Hắn lặng lẽ trả lời:

- Vì tôi là một tên gián điệp. Một tên gián điệp của Nettlebrand.

29. Kẻ phản bội

Chân-sậy nhắm mắt, chờ đợi Ben hất hắn xuống khỏi vai, hoặc Firedrake phun lửa rồng đốt cháy hắn như một con bọ hung., nhưng... không có gì xảy ra. Trong ngôi mộ lặng lẽ như tờ. Một luồng gió nóng, thốc lên từ đất liền ra biển, thổi tung mái tóc gã tí hon.

Chân-sậy từ từ mở mắt, liếc mắt nhìn Ben. Cậu bé đang nhìn nó kinh hãi và thất vọng. Ben lắp bắp:

- Anh! Chính là anh sao? Nhưng còn... lũ quạ?

Chân sậy nhìn xuống đôi chân khẳng khiu. Đôi chân nhạt nhoà mờ đi vì nước mắt đầm đìa. Nước mắt lã chã rơi lên cả hai bàn tay hắn. Gã tí hon nghẹn ngào:

- Lũ quạ là mắt, còn tôi là tai của Nettlebrand. Tôi chính là tên gián điệp mà giáo sư đã nghe nói. Chính tôi đã báo tất cả tin tức về cho Nettlebrand. Tôi báo cho hắn là giáo sư giữ hai cái vảy vàng và mọi người đang đi tìm kiếm Vành Đai Thiên Đàng. Cả chuyện đi hỏi vị thần, nhưng... nhưng...

Sorrel xông tới Chân-sậy, xòe móng vuốt:

- Đáng lẽ ta phải biết từ lâu...

Ben gạt nó ra:

- Để yên cho hắn.

- Cái gì? Cậu vẫn còn bênh vực hắn à? Kể cả khi chính miệng hắn khai ra hắn đã phản bội chúng ta, bán đứng chúng ta cho con quái vật đó sao?

Lông nó xù lên vì phẫn nộ. Nó nhe răng tiến tới, gầm lên:

- Tôi vẫn luôn luôn cảm thấy bất an vì tên tí hon xảo quyệt này. Nhưng cậu và Firedrake thì cứ mê tơi, hoá rồ vì hắn. Tôi chỉ muốn cắn đứt cái đầu gian giảo của hắn thôi.

- Cậu không được làm gì hết. Không thấy hắn ta ân hận đến thế nào sao?

Ben vừa nói vừa thận trọng nhấc Chân-sậy từ vai xuống, đặt lên bàn tay. Nước mắt vẫn chảy ròng ròng trên sống mũi gã tí hon. Ben móc túi lấy khăn tay, lau mặt cho hắn.

Con người nhân tạo tí hon nức nở kể:

- Nettlebrand là chủ nhân của tôi. Tôi đánh bóng những cái vảy, cắt tỉa móng cho hắn. Hàng ngàn lần năm này qua năm khác, tôi phải kể đi kể lại những hành động anh hùng của hắn. Không bao giờ hắn chán nghe những chuyện đó. Tôi phục vụ hắn từ khi tôi được tạo ra... dù tôi được tạo ra bằng thứ gì, thật tình tôi không biết.

Nghẹn ngào mãi hắn mới nói tiếp được:

- Có lẽ tôi cũng chỉ là một con cua có hai cái càng ngo ngoe thôi. Tuy nhiên người tạo ra tôi cũng chính là người đã tạo ra Nettlebrand. Hơn trăm năm rồi, những năm dài chỉ toàn giá lạnh, bóng tối và cô đơn. Netllebrand đã ăn hết mười một anh em tôi. Hắn ăn luôn con người tạo ra hắn. Hắn sẽ ăn hết tất cả các người. Và tất cả những con rồng.

Cô bé Guinevere tiến lại gần Ben. Vén mái tóc loà xoà trên trán, nhìn anh chàng tí hon chan chứa cảm tình:

- Nhưng vì sao Nettlebrand lại ăn thịt rồng, chẳng phải chính nó cũng là một con rồng sao?

Chân-sậy vẫn nức nở:

- Thật sự hắn có phải là rồng đâu. Hắn chỉ giống như rồng thôi. Hắn săn và ăn thịt rồng vì hắn được tạo ra để làm chuyện đó. Như mèo sinh ra để bắt chuột vậy

Giáo sư Greenbloom giật mình, hỏi:

- Sao? Nettlebrand không là rồng? Vậy thì nó là giống gì?

- Tôi không biết. Không biết nhà luyện kim đã tạo nên hắn bằng thứ gì. Bộ da của hắn là một kim loại không thể nào hủy nổi, nhưng dưới lớp da đó, không ai biết chứa những chất gì. Người tạo ra chúng tôi đã cho hắn một ngoại hình giống như rồng, để hắn dễ tiếp cận khi săn bắt. Loài rồng biết rất rõ cách

lẩn tránh loài người, nhưng không con rồng nào trốn thoát khỏi đồng loại.

Tiến sĩ Zubeida lên tiếng:

- Đúng vậy. Nhưng vì sao nhà luyện kim đó lại cần đến một quái vật tàn sát loài rồng?

Chân-sậy chùi nước mắt bằng vạt áo:

- Để làm thí nghiệm. Ông ta là một nhà luyện kim đầy tài năng. Tôi là một bằng chứng của tài năng đó. Nhưng ông ta muốn nhiều hơn nữa, cũng như những nhà luyện kim cùng thời với ông, ông ta muốn... tạo ra vàng! Con người bao giờ cũng điên loạn vì vàng, phải vậy không?

Bà vợ giáo sư nói:

- Phải, nhưng chỉ một số thôi.

Chân-sậy run giọng tiếp:

- Nhà luyện kim tạo ra tôi phát hiện ra thành phần căn bản chủ yếu để tạo ra vàng, chính là sừng của loài rồng. Một nguyên liệu còn khan hiếm hơn cả ngà voi. Ngày xưa, ông ta đã thuê những hiệp sĩ để săn bắn rồng lấy sừng. Nhưng vẫn không đủ. Ông ta cần nhiều, nhiều hơn nữa. Vì vậy, nhà luyện kim đã tạo ra Nettlebrand, một sát thủ rồng của riêng ông. Ông tạo ra hắn theo hình dạng một rồng thật, nhưng to lớn và mạnh mẽ hơn rất nhiều lần. Chỉ có điều là Nettlebrand không thể bay, vì chất kim loại không thể hủy diệt, dùng để tạo ra hắn, quá nặng nề. Kể cả lửa của rồng cũng không thể làm kim loại đó tan chảy được.

Chân-sậy im lặng, nhìn xa xa, nơi những chiếc thuyền chài nhẹ nhàng đong đưa trên mặt biển. Một lúc sau, hắn thì thầm tiếp:

- Nhà luyện kim bắt đầu cho Nettlebrand đi săn. Hắn nhào xuống bầy rồng như một trận cuồng phong đầy khiếp đảm. Con người đã tạo ra tôi miệt mài nghiên cứu ngày đêm. Thế rồi, thình lình, rồng biến hết. Nettlebrand lùng sục khắp nơi. Móng tứa máu, tứ chi rã rời nhưng tuyệt nhiên không thấy một con rồng nào. Nhà luyện kim như phát điên lên vì phải bỏ công trình nghiên cứu. Nhưng chẳng bao lâu sau, ông ta phát hiện ra một điều còn đáng lo ngại hơn: Nettlebrand tỏ ra buồn chán. Càng buồn chán hắn càng hung dữ và nóng giận điên cuồng. Nhà luyện kim tạo ra những con quạ bị yểm bùa để tìm kiếm rồng, nhưng cũng không đem lại kết quả gì. Trong cơn phẫn nộ vì buồn chán, Nettlebrand ăn hết các anh em tôi.. Tôi còn sống sót là vì hắn cần một đầy tớ đánh bóng, lau chùi bộ da của hắn.

Chân-sậy nhắm mắt, âm thầm nói:

- Rồi một hôm, lại thêm một con quạ trở về, không đem theo được chút tin tức gì về loài rồng, Nettlebrand vồ lấy con người đã tạo ra chúng tôi mà nuốt chửng, nuốt luôn cả bí mật nguồn gốc của chính hắn. Nhưng...

Hắn nhìn Firedrake:

- Nhưng hắn vẫn không ngừng tìm kiếm những con rồng. Những con rồng, nhờ sự giúp đỡ của rắn biển,

đã thoát khỏi nanh vuốt của hắn. Tuy nhiên nhờ chuyện đó, hắn thêm kinh nghiệm. Hắn kiên nhẫn chờ Firedrake... dẫn đường cho hắn đến những con mồi hắn đã tìm kiếm suốt những năm qua.

Hắn ngừng lại. Mọi người đều nín lặng. Một con ruồi nhỏ đậu lên chân, Chân-sậy uể oải xua đi.

Sau cùng Ben lên tiếng hỏi:

- Hiện nay Nettlebrand ở đâu? Gần đây không?

Sorrel lo ngại nhìn quanh. Tất cả đều có cảm tưởng con quái vật quanh quất đâu đây. Nhưng Chân-sậy lắc đầu:

- Không. Nettlebrand ở xa đây, rất xa...

Khuôn mặt đầm đìa nước mắt thoáng một nụ cười:

- Tôi đã nói với hắn những lời của vị thần, nhưng... nhưng là nói láo. Lần đầu tiên trong đời, tôi - Chân-sậy - đã nói gạt Nettlebrand, chủ nhân bằng vàng của tôi.

Sorrel nghi ngờ hỏi:

- Mi bảo là đã gạt chủ của mình? Và mi mong chúng ta tin lời mi? Là một tên mật thám đại tài, đã phỉnh gạt tất cả chúng ta, lý do gì mi phải lừa gạt chủ nhân mi?

Chân-sậy cay đắng nhìn Sorrel:

- Chắc chắn là không phải để bảo vệ cho bộ lông lù xù của mi. Ta sẽ không nhỏ một giọt nước mắt nếu Nettlebrand ăn thịt mi.

- Hả? Chính mi mới là kẻ bị hắn ăn thịt, nếu thật sự mi nói dối hắn.

Giọng Chân-sậy run lên khiếp đảm:

- Đúng, hắn sẽ nhai tôi, vì tôi đã lừa gạt hắn. Tôi đã lừa hắn ra sa mạc, vì... vì...

Chân-sậy ngượng ngùng nhìn Ben:

- Vì hắn định ăn thịt cả con người bé nhỏ này. Mà tiểu chủ đây thì quá tốt với tôi. Tiểu chủ thân mật, tốt bụng với tôi không hề có dụng ý gì. Từ xưa tới giờ chưa có ai đối xử với tôi như vậy. Vì vậy... vì vậy tôi quyết định kể từ nay Ben sẽ là chủ nhân của tôi.

Sorrel cười sằng sặc:

- Ha ha hô hô! Nấm hoàng tử nấm phò mã ôi! Cung kính không bằng tuân lệnh! Chừng nào mi tuân lệnh chủ cũ để lại phản bội Ben đây?

Ben ngồi lên con rồng đá, đặt Chân-sậy lên đùi, nói:

- Bỏ những chuyện chủ nhân tào lao đó đi. Đừng gọi tôi là tiểu chủ. Chúng ta là bạn. Thuần túy là bạn bè của nhau, anh đồng ý không?

Chân-sậy cười. Một giọt nước mắt lăn trên sống mũi, nhưng là nước mắt vui mừng. Hắn lập đi lập lại:

- Bạn! Bạn! Ôi, phải rồi, bạn!

Giáo sư Greenbloom tằng hắng rồi cúi xuống hai đứa:

- Chân-sậy, mi mới nói lừa Nettlebrand ra sa mạc là sao? Sa mạc nào?

- Sa mạc mênh mông nhất tôi tìm được trên bản đồ. Chỉ có sa mạc mới cầm tù được Nettlebrand, vì...

Chân-sậy hạ giọng như chủ cũ của hắn có thể thình lình xuất hiện từ vòm mộ tối tăm:

- Vì hắn nói và nhìn qua mặt nước. Chỉ có nước cho hắn khả năng di chuyển cấp kỳ từ nơi này tới nơi khác. Vì thế tôi đã đẩy hắn đến một nơi khô khan hơn bất cứ nơi nào trên thế giới.

Firedrake nói nhỏ:

- Nettlebrand là chúa tể của nước.

Giáo sư Greenbloom ngạc nhiên hỏi:

- Mi nói sao?

- Chính rắn biển đã cho tụi cháu biết điều đó. Netlebrand có quyền uy với nước hơn cả rắn biển.

- Nhưng bằng cách nào hắn đạt được quyền uy đó? Chân-sậy, mi biết không?

- Tôi không thể nào biết hết được những bí quyết nhà luyện kim đã nói với Nettlebrand. Mỗi khi một kẻ hầu phun nước bọt hay ném một viên đá xuống nước, hình ảnh của Nettlebrand xuất hiện ngay. Hắn chuyện trò với chúng tôi, như đang thực sự hiện diện trước mặt chúng tôi vậy. Nhưng tôi không biết vì sao.

Sorrel nói:

- A, thì ra khi ta bắt gặp mi trong hầm nước, là mi

đang báo tin về cho chủ. Nhưng mi xí gạt ta là nói chuyện một mình, phải không? Đồ xảo quyệt! Mi...

- Thôi đi, Sorrel.

Firedrake gạt ngang và nhìn gã tí hon. Chân-sậy xấu hổ cúi đầu, nói:

- Cô ấy nói đúng đấy. Lúc đó tôi đang chuyển tin tức về cho Nettebrand.

Bà tiến sĩ Zubeida lên tiếng:

- Ta nghĩ mi nên tiếp tục công việc đó.

Chân-sậy nhìn bà kinh ngạc. Nhà rồng học tiếp tục nói:

- Mi có thể lập công chuộc tội được mà.

Giáo sư Greenbloom bỗng nói:

- Tôi cũng có ý nghĩ như chị, chị Zubeida ạ. Chân-sậy có thể là một gián điệp nhị trùng. Em thấy sao, Vita?

Vợ ông gật đầu:

- Ý kiến đó hay đấy.

Sorrel hỏi:

- Nhưng gián điệp nhị trùng là gì ạ?

Ben cắt nghĩa:

- Đơn giản là thế này: Chân-sậy vẫn làm như dò thám tin tức cho Nettlebrand, nhưng thật sự anh ta dò la tin tức cho chúng mình. Hiểu không?

Sorrel nhăn nhó. Nhưng cô bé Guinevere reo lên, nhìn Chân-sậy:

- Tất nhiên mình hiểu. Như vậy là Chân-sậy vẫn tiếp tục xí gạt Nettlebrand. Anh có thể làm được không? Ý em là có nguy hiểm quá không?

Chân-sậy lắc đầu:

- Tôi không sợ nguy hiểm. Nhưng tôi sợ lúc này Netlebrand đã khám phá là tôi phản bội hắn. Mọi người quên mấy con quạ sao?

Sorrel nói:

- Chết nhát! Chúng thành cua rồi còn sợ.

- Nettlebrand không chỉ có hai con cua đó. Chẳng hạn như con quạ cô ném đá ngoài biển. Đó chính là con quạ tôi vẫn cưỡi. Con đó rất đa nghi và thù dai. Nó hận cô suốt đời vì cú ném đó.

- Thì sao?

Chân-sậy hét toáng lên:

- Chẳng lẽ trong cái đầu bù xù của cô rỗng tuếch sao? Cô không nghĩ ra được là nó sẽ bay thẳng về chủ cũ của tôi? Không nghĩ là Nettlebrand sẽ nghi ngờ khi nghe con quạ đó báo lại chúng ta đã vượt biển Ai-cập trên lưng một con rắn biển? Trong khi tôi bảo hắn là những con rồng đang ẩn trốn trên một sa mạc cả ngàn cây số về hướng tây?

Sorrel gãi tai, lẩm bẩm:

- À, mình hiểu rồi.

Chân-sậy rùng mình, lắc đầu:

- Tôi không nghĩ việc tôi tiếp tục liên lạc với hắn

là một ý kiến hay. Mọi người không nên đánh giá thấp Nettlebrand. Firedrake, tôi không biết lý do cậu tìm kiếm Vành Đai Thiên Đàng, nhưng tôi nghĩ cậu nên quay về, vì tôi sợ chính cậu sẽ dẫn đường cho kẻ thù nguy hiểm nhất, đến đúng nơi hắn hằng thèm muốn trong những giấc mơ bạo tàn của hắn.

Firedrake lặng lẽ nhìn Chân-sậy, nói:

- Mình quyết định bước vào chuyến đi này, là để tìm một ngôi nhà mới cho mình và những con rồng khác. Những con rồng đã phải bay về phương bắc từ thuở xa xưa để trốn tránh Nettlebrand và con người. Chúng tôi đã có một nơi chốn rồi, một thung lũng hoang vắng, khuất nẻo, có thể sống bình yên. Nhưng bây giờ con người lại muốn xâm chiếm thung lũng đó. Nên Vành Đai Thiên Đàng là niềm hy vọng duy nhất của chúng tôi. Còn nơi nào khác, không thuộc về con người, để chúng tôi có thể làm chỗ dung thân?

Bà Zubeida gật đầu nói:

- Giáo sư Greenbloom đã cho ta biết nguyên do mi đi tìm Vành Đai Thiên Đường. Quả thật rặng Hy-mã-lạp-sơn, nơi che dấu thung lũng huyền bí kia, không phải là một nơi dành cho con người. Có lẽ vì thế, chính ta cũng chưa bao giờ khám phá ra nơi đó. Vì... ta là người. Firedrake, ta tin là mi sẽ tìm ra được. Nhưng làm sao chúng ta ngăn được Nettlebrand theo dõi mi đây?

Giáo sư Greenbloom lắc đầu:

- Chúng ta thật sự bị kẹt rồi, các bạn. Vì Firedrake cũng không thể quay về. Như vậy nó sẽ dẫn đường cho Nettlebrand tới những con rồng nơi phương bắc.

Nhà rồng học thở dài:

- Đúng vậy. Nhưng tôi nghĩ những chuyện đó có thể tránh được phần nào. Các bạn chưa nghe đoạn kết của chuyện kỵ sĩ rồng. Tất cả hãy theo tôi. Tôi muốn các bạn thấy vài thứ, nhất là cháu, kỵ sĩ rồng ạ.

Bà nắm tay Ben dẫn vào cảnh hoang tàn của ngôi mộ.

30. Mưu phản bị phát giác

Nettlebrand quát tháo:

- Tiếp tục! Nhổ thêm nước bọt đi! Thằng lùn vô dụng!

Con rồng vàng ngồi ve vẩy đuôi giữa cả núi cát Tiểu-Thạch-Tu vừa đào lên để giải cứu nó. May mắn cho Nettlebrand, người lùn sơn cước có biệt tài đào xới.

Tiểu-Thạch-Tu khạc như đứt cuống họng, phun từ cái miệng khô khốc của nó ra được một tí nước bọt vào cái bát đẽo bằng cây xương rồng.

Gã lùn nhăn nhó nói:

- Không xong rồi, Đức Kim-Thượng ơi! Mặt trời quay chín chúng ta, trước khi cái bát này đủ nước mất thôi.

- Tiếp tục!

Nettlebrand gầm lên và cũng tự ráng phun ra một vũng nước xanh lè. Nhìn cái bát đầy chất lỏng xanh xanh, Tiểu-Thạch-Tu mừng suýt bay cả mũ:

- Ôi cha! Một ao đầy. Không. Một hồ đầy là một hồ đầy. Đại tài là Kim-Thượng, Kim-Thượng là đại tài. Cầu xin mặt trời đừng làm bốc hơi hết bát nước này.

- Đồ ngu, vậy thì đứng che bóng mặt trời đi.

Rồi cả hai tiếp tục phun nước bọt cho tới khi cổ họng Nettlebrand cũng khô rang.

- Tránh sang một bên.

Đẩy gã lùn lăn kềnh trên cát nóng, Nettlebrand trợn đôi mắt đỏ ngầu nhìn vào bát. Chỉ một thoáng, chất lỏng đục ngầu bỗng sáng như gương và hình ảnh một con quạ đen ngòm xuất hiện.

Con quạ nhả vội viên sỏi đang ngậm, ríu rít hỏi:

- Chủ nhân đang ở đâu? Tôi ném cả đống sỏi rồi mà vẫn không gặp được ngài.Chủ nhân ôi, ngài phải bắt mà ăn thịt ngay con thần rừng đó đi. Ngài nhìn đây này.

Nó khoe ra viên sỏi của Sorrel vẫn còn dính trên cánh trái.

Nhưng Nettlebrand gầm lên:

- Dẹp chuyện con lâm-thần của mi sang một bên. Thằng Chân-sậy đâu? Nó làm gì khi mi rình nghe trộm ông thần ngàn mắt? Nó bảo ta đến cái sa mạc thối tha này, nhưng một cái chóp đuôi rồng cũng không thấy, là sao?

Con quạ há hốc mỏ, chẳng hiểu chủ nhân nói gì. Một lát sau nó mới dám hỏi:

- Sa mạc? Sa mạc nào? Chủ nhân nói gì thế? Con rồng bạc bay qua biển từ đời nào rồi, đem theo cả Chân-sậy. Lần cuối tôi thấy, là chúng đang cưỡi trên

lưng một con rắn biển. Chân-sậy chưa báo cho chủ nhân biết sao? Đó, đó là chuyện tôi đang định nói với ngài đây. Ả lâm-thần dùng phép thuật bắn đá vào tôi, Chân-sậy đứng xem tỉnh bơ như xem xiếc vậy.

Con rồng vàng nhăn mặt hú lên:

- Bay qua biển à?

- Chủ nhân, chủ nhân đâu rồi, tôi chẳng nhìn rõ gì hết.

Nettlebrand phun thêm một bãi nước bọt. Con quạ quang quác reo lên:

- Rồi! Tôi thấy chủ nhân rồi.

- Chúng qua biển nào?

- Chủ nhân biết vùng biển đó mà. Chủ nhân cũng biết con rắn biển đó nữa. Ngài có nhớ đêm trăng ngài săn bầy rồng đang tắm trên biển không? Tôi chắc chắn đó chính là con rắn biển đã cản trở ngài.

- Câm ngay!

Nettlebrand gầm lên.

- Không, ta không nhớ, đáng lẽ mi cũng không được nhớ. Cút đi, để ta suy tính.

- Dạ, nhưng... còn con lâm-thần? Xử nó thế nào đây ạ?

- Ta đã bảo, xéo ngay!

Đứng thẳng dậy, đập đuôi uỳnh uỳnh trên cát, Nettlebrand gào rú, chửi rủa:

- Đồ chấy rận bẩn thỉu, con nhện bất nhân! Ta sẽ nhai nát nó như nhai hột lạc. Ta sẽ ăn sống nó như mười một anh em của nó. Aaaaa!

Con rồng vàng há hốc mõm rống lên, rung rinh mặt cát. Tiểu-Thạch-Tu lăn đùng ra, lấy mũ bịt chặt hai tai.

Nattlebrand quát bảo gã lùn:

- Lên lưng ta ngay!

- Về ạ?

Nettlbrand bật lên tràng cười ghê rợn:

- Về? Sao lại về? Chúng ta đi săn. Nhưng trước hết, mi hãy báo tin cho tên tí hon nhân tạo phản bội. Báo cho hắn rằng ta bị tiêu rồi.

- Ngài bị... làm sao?

- Tiêu rồi. Mục nát, sét rỉ rồi. Bị chôn vùi trong cát... Ôi, mi hãy bịa ra một chuyện làm sao tên phản bội đó phải tin mà vui mừng nhảy cỡn lên, và... mù quáng dẫn đường ta tới những con mồi.

- Nhưng... làm cách nào ngài tìm được hắn bây giờ?

- Chuyện đó để ta lo. Ta đã đoán ra con rồng bạc định đi đâu. Nhưng ngay lúc này ta cần một vũng nước lớn để mi truyền đi câu chuyện do mi bịa đặt. Hãy nhớ, nếu mi không làm cho nó tin những gì mi nói, ta sẽ nuốt sống mi.

Nettlebrand nhúng một cái vuốt đen vào vũng nước bọt, rồi biến mất như một bóng ma. Trên mặt cát chỉ

còn lại những dấu chân khổng lồ và cái bàn chải bằng lông công của Tiểu-Thạch-Tu. Nhưng chỉ một thoáng sau gió cát sa mạc xoá sạch hết dấu vết.

31. Kỵ sĩ rồng trở lại

Trong phần mộ của kỵ sĩ rồng tối mù mù, dù bên ngoài nắng trưa vẫn chói chang. Chỉ có vài tia sáng vẩn bụi, xuyên qua những kẽ tường nứt nẻ, rọi lên những hình chạm trên thành mộ. Dưới mái vòm, không gian rộng rãi đủ để Firedrake xoay trở dễ dàng. Mùi hoa thơm gắt tỏa ra từ những cánh hoa tàn, rải rác quanh cỗ quan tài đá.

Tiến sĩ Zubeida dắt Ben bước trên những cánh hoa, tới đặt tay trên phiến đá phủ quan tài:

- Nhìn đi, cháu có thấy những chữ này không?

Ben gật. Bà nói tiếp:

- Phải mất một thời gian khá lâu ta mới đọc được. Nhiều chữ đã bị gió biển xoá mờ và không người dân nào dưới làng biết ý nghĩa của những chữ này. Nhưng nhờ có hai bà cụ già, đã từng được nghe bà của các cụ ấy kể chuyện về kỵ sĩ rồng, nên ta mới mầy mò đọc được những dòng chữ đã bị lãng quên. Rồi... sáng nay, khi nhìn cháu, Sorrel trên lưng Firedrake tiến vào làng, dường như những hàng chữ đó bừng sống dậy trong ta.

Ben hỏi:

- Vì sao? Và những chữ đó nói gì?

Tim nó đập thình thình khi bà ta dẫn nó vào gian đặt quan tài. Ben vốn sợ mồ mả, nghĩa trang. Vậy mà bây giờ nó đang đứng trong một nấm mồ. Nhưng hương thơm từ những cánh hoa khô lại làm nó yên tâm.

Lướt ngón tay trên những chữ đã bị thời tiết phá hủy, bà Zubeida nói:

- Những chữ này nói rằng: kỵ sĩ rồng sẽ trở lại trong hình hài của một cậu bé màu da trắng nhợt như mặt trăng và sẽ tới đây để cứu bạn của cậu ta, là một con rồng, thoát khỏi nanh vuốt kẻ thù tàn bạo. Những lời này đã được truyền lại từ nhiều đời, ngày nay người ta vẫn nhắc đến. Nhưng đây là những dòng chữ đã được tạc vào đá từ khi kỵ sĩ rồng qua đời.

Sorrel cười lớn nói:

- Ông ta bảo sẽ trở lại? Nhưng ông ta là một con người! Ồ, Quên đi! Con người không thể trở lại từ thế giới bên kia. Con người phiêu diêu trong thế giới đó và quên hết chuyện thế gian này.

Zubeida Ghalib hỏi:

- Làm sao cháu quả quyết chuyện đó xảy ra với tất cả mọi người? Sorrel, ta biết cháu có thể vào thế giới khác bất cứ khi nào cháu thích. Tất cả sinh vật dị thường đều có thể làm được điều đó. Trừ những trường hợp chết dữ. Loài người chúng ta, có những người tin rằng, nếu biết thu xếp, hiểu biết cái chết

thì cũng sẽ có khả năng trở lại. Vậy thì biết đâu trong Ben thật sự có một phần của ông kỵ sĩ già.

Sorrel chặc lưỡi:

- Khổ quá đi! Chúng cháu vớ được cậu ấy dưới một đống thùng giấy cũ. Và cậu ấy mù tịt mọi thứ, có biết lâm-thần, rồng lửa là gì đâu!

Firedrake ngả cổ lên vai Ben nói:

- Đúng vậy, nhưng bây giờ cậu ấy đã trở thành một kỵ sĩ rồng thật sự rồi, Sorrel. Trên thế giới không có nhiều kỵ sĩ rồng đâu. Kể cả khi rồng thoái mái tung cánh khắp nơi, chứ đừng nói chi trốn tránh như bây giờ.

Trong khi Ben lúng túng nhìn xuống chân, Firedrake nhìn mọi người, nói:

- Dù trong Ben có phần nào của kỵ sĩ già hay không, nhưng cậu ấy đang ở đây, và có lẽ cậu ấy sẽ thực sự có thể giúp chúng ta chống lại Nettlebrand. Dù sao, cũng có một điểm trùng với những dòng chữ tiên tri kia...

Firedrake nhẹ thổi vào gáy Ben.

- Mặt cậu ấy trắng nhợt và... lúc này càng nhợt nhạt hơn.

Ben ngượng ngùng, cười trừ với anh bạn rồng.

Sorrel hậm hực:

- Hứ! Nếu thế tôi cũng là kỵ sĩ rồng? Tôi cưỡi rồng từ hồi nảo hồi nào tới giờ. Chuyện có gì đâu mà ầm ĩ?

Chân-sậy ngó lom lom bộ mặt lông lá lọ lem của Sorrel hỏi:

- Hình như cô... hơi bị không trắng như mặt trăng thì phải?

Sorrel quát lại:

- Không ai hỏi anh.

Giáo sư Greenbloom ngẫm nghĩ, rồi nói với nhà rồng học:

- Chị Zubeida, tôi đoán chị cho chúng tôi biết về những hàng chữ cổ này, là vì chị cho rằng Firedrake không nên quay trở về phương bắc nữa, dù cuộc tìm kiếm của nó có gian nan đến thế nào?

- Đúng thế. Firedrake đã vượt qua một chặng đường quá xa rồi, lại thêm bao nhiêu người giúp đỡ... Chẳng lẽ để rồi không đạt được thành quả nào sao? Theo ý tôi, đây chính là thời điểm để loài rồng đánh trả và tiêu diệt Nettlebrand, thay vì trốn tránh mãi.

Bà nhìn tất cả, hỏi:

- Còn lúc nào thuận lợi hơn lúc này không? Một con rồng không còn gì để mất, một lâm thần có thể giải bùa cho những con quạ bị yểm ma thuật, một thiếu niên thật sự là một kỵ sĩ rồng, thậm chí đã được nhắc tới trong những lời tiên tri, lại thêm một người tí hon nhân tạo am hiểu hầu hết bí mật của chủ nhân cũ.

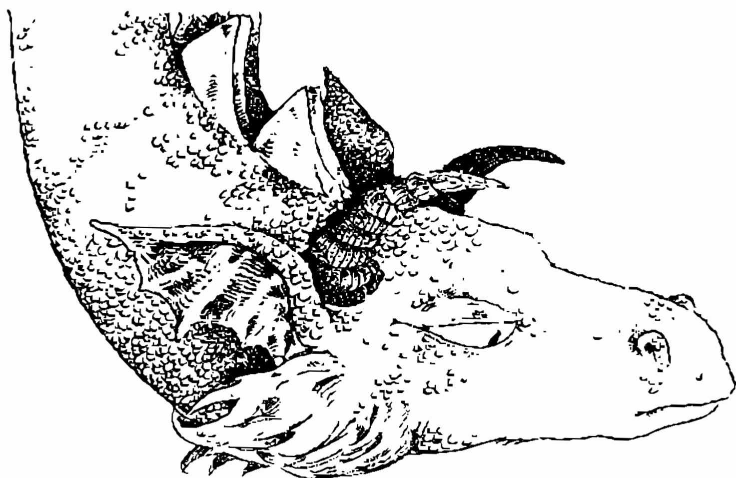
Những chiếc vòng tay reo lên khi bà giơ cao hai tay:

- Và còn biết bao người dân làng đang mong ngóng

được thấy rồng lại bay ngợp bầu trời. Đúng, tôi nghĩ Firedrake nên tiếp tục hành trình, nhưng trước hết tôi phải cho nó biết bí quyết để có thể bay trong đêm tối, không cần nhờ vào ánh sáng của trăng.

Tất cả đều yên lặng, dồn mắt về phía con rồng. Firedrake cúi đầu nhìn mặt đất. Sau cùng nó ngửng lên nghiêm trang nhìn mọi người, rồi gật đầu nói:

- Tôi sẽ tiếp tục. Có thể những dòng chữ kia nói đúng. Cũng có thể những lời tiên tri đó không thực sự nói về chúng tôi. Nhưng trước khi đi, mình muốn nhờ Chân-sậy, nếu có thể, thử tìm hiểu xem hiện nay Nettlebrand đang ở đâu. Anh làm được chuyện đó không?

Hai chân bắt đầu run, nhưng Chân-sậy gật đầu nói:

- Tôi sẽ thử.

Cả làng vắng hoe, khi tất cả từ ngôi mộ trở về. Nhưng từ trong những ngôi lều vang lên tiếng nồi soong, tiếng băm chặt và tiếng cười nói ồn ào vui vẻ.

Trên đường về nhà, Zubeida bảo Firedrake:

- Cả làng đều mong cháu đem may mắn cho họ. Họ tin vảy rồng rải sự may mắn lên những tay lưới, những nóc nhà, và dù khi các cháu rời đây, sự may mắn vẫn còn ở lại.

Firedrake bảo:

- Chúng cháu sẽ rời đây ngay đêm nay. Càng đi sớm, Nettlebrand càng khó theo dõi.

- Cháu nói đúng, nhưng đêm nay hãy đợi trăng lên cao, để ta giúp cháu cách bay trong đêm tối. Theo ta.

Tất cả theo bà tiến sĩ ra sau nhà, nơi có một mảnh đất được rào chắn chung quanh, để trồng một loài cây với những lá nhọn hoắt và những nụ hoa khép kín.

Chỉ loài cây lạ lùng đó, bà cắt nghĩa:

- Ai cũng biết hầu hết cây cối phải cần ánh sáng mặt trời để sống và phát triển. Loài hoa này lại khác hẳn. Chúng sống nhờ ánh trăng.

Giáo sư Greenbloom lẩm bẩm:

- Thật phi thường!

Bà Vita nghiêng mình qua hàng rào, nhìn sát những nụ hoa:

- Tôi chưa bao giờ thấy loài hoa này. Chị kiếm đâu ra vậy, Zubeida?

- Tôi phát hiện ra hạt của loài hoa này trên mộ kỵ sĩ rồng. Những cây hoa này chắc đã được đặt tại đó từ xa xưa, chết khô cả rồi, nhưng hạt của chúng vẫn còn rải rác quanh quan tài đá. Tôi nhặt về, ngâm trong nước mấy ngày, rồi đem ươm thử tại đây. Kết quả như các bạn đang thấy đó. Những cánh hoa khô, các bạn bước lên khi vào mộ, là những gì còn lại của mùa hái trước. Tôi phơi hoa trên đó để thu lượm hạt. Tôi đặt tên cho giống hoa này là... hoa-rồng. Còn tên nào khác nữa? Chúng chỉ nở dưới ánh trăng và màu xanh dương cũng như hương thơm của chúng hấp dẫn loài thiêu thân lượn quanh như bị quyến rũ bởi những ngọn đèn. Nhưng điều kỳ diệu nhất, là trăng càng tỏ, chúng càng sáng láng, rực rỡ hơn, cho đến khi ánh trăng gom lại trên lá và cánh hoa thành nhưng hạt như sương.

Ông giáo sư lại ngây người lẩm bẩm:

- Thật phi thường! Nhưng chị tình cờ phát hiện ra, hay có ai nói cho chị biết.

- Anh có thể nói chính xác: tình cờ là thế nào không, thưa giáo sư? Tôi nhớ lại những câu chuyện cổ nói

về những con rồng bay lượn trên trời vào... giữa ban ngày. Tôi tự hỏi: Tại sao? Tại sao sau thời gian xa lắc đó, rồng lại chỉ có thể bay dưới ánh trăng? Tôi tìm lời giải đáp qua những hàng chữ trên mộ, và – nếu thích thì anh cứ cho là tình cờ – tôi đã phát hiện ra những hạt hoa này. Tôi tin là kỵ sĩ rồng đã lưu lại dấu vết về điều bí ẩn đó. Dù sao hẳn các bạn còn nhớ chuyện con rồng đơn độc từ núi xuống trị bệnh cho kỵ sĩ vào một đêm tăm tối chứ?

Bà nhìn vào đôi mắt màu hoàng kim của Firedrake, nói:

- Tôi tin chính những bông hoa này đã cho con rồng đó sức mạnh để bay, vì những hạt nước đọng trên hoa lá có chứa năng lượng của mặt trăng.

Sorrel đánh hơi mấy cái nụ, nghi hoặc hỏi:

- Bà nghĩ thế thôi? Chứ chưa bao giờ thử, phải không ạ?

- Làm sao ta thử được? Có sinh vật nào bay lên không chỉ nhờ vào năng lượng của trăng đâu. Firedrake là con rồng đầu tiên ta được gặp.

Sorrel quay lại Firedrake:

- Nghe chưa? Cậu mà tin vào những cái lá nhọn hoắt kia, không chừng bị rơi tõm từ trên trời xuống như một tảng đá.

Firedrake bảo:

- Sorrel, có thể chúng ta sẽ không cần tới loài hoa

kia giúp sức. Có thể chúng ta phải tiếp tục bay cho kịp tới Vành Đai Thiên Đàng trước khi hết tuần trăng. Nhưng chuyện gì sẽ xảy ra nếu lại có nguyệt thực hay trăng bị khuất sau núi?

- Nếu cậu đã nghĩ thế thì tùy cậu.

Sorrel nói rồi ngắt một cái lá ăn thử:

- Không tệ lắm đâu. Có vị lá miêu-bạc-hà, chứ chẳng có mùi vị gì của ánh trăng.

Firedrake hỏi nhà rồng học:

- Cháu có phải ăn những cái hoa này không?

Bà Zubeida lắc đầu:

- Không, cháu chỉ cần liếm những hạt nước trên lá và cánh hoa thôi. Nhưng vì cháu không thể đem theo hoa, từ khi giáo sư Greenbloom kể về cháu, ta đã gom được một ít sương trăng. Đêm nay ta gom thêm nữa, chắc cháu sẽ có được một chai đầy. Nếu bất ngờ trăng lặn, các bạn cháu chỉ cần nhỏ vài giọt lên lưỡi cháu. Ta nghĩ, cháu sẽ lượng sức, nói cho bạn biết mình cần bao nhiêu. Sương trong như nước, tới tuần trăng tròn nó sẽ có màu đục hơn. Và nếu khi nào trở về miền bắc, nếu cháu cần thêm, hãy ghé lại đây thăm ta.

Firedrake nhìn ra chân trời ngẫm nghĩ, rồi lặng lẽ nói:

- Cháu không thể chờ thêm nữa. Cháu nóng lòng được thấy Vành Đai Thiên Đàng.

32. Tất cả đều là dối trá

Chân sậy mê tơi vì buổi tiệc: ca hát, nhảy múa, cười nói và trẻ con rượt đuổi nhau trên cát, trong khi mặt trăng trải tấm lụa sáng long lanh trên mặt biển.

Gã tí hon, Ben, Sorrel và gia đình giáo sư Greenbloom cùng ngồi ngoài trời, trước cửa nhà bà tiến sĩ Zubeida. Còn Firedrake nằm dài trên bãi biển. Dân làng xúm xít quanh nó, từ xa chỉ nhìn thấy cái đầu rồng. Ai cũng muốn vuốt ve những cái vảy, leo lên lưng hay ngồi giữa hai chân nó. Firedrake hòa nhã chịu đựng, nhưng Sorrel biết rõ là con rồng đang rất bực mình.

Vừa nhét đầy miệng cơm, cô ả vừa nói:

- Nhìn cái tai cậu ấy ngoáy loạn lên kìa. Bao giờ tai ngoáy lên như vậy là cậu ấy bực mình lắm đấy. Lúc này, mình biết là cậu ấy chỉ muốn bay vù đi thôi.

- Vì vậy cậu ấy sắp lên đường rồi.

Bà Zubeida nói và ngồi xuống bên Sorrel. Tay bà đang cầm một chai thủy tinh đỏ, chứa một chất lỏng màu bạc, quay qua Ben nói:

- Ta gom từng giọt mới được bây nhiêu. Cháu giữ lấy, kỵ sĩ rồng. Ta hy vọng các cháu không phải sử dụng tới, nhưng gặp trường hợp cần thiết, ta nghĩ rất có ích cho Firedrake. Hãy giữ cẩn thận.

Ben gật, cất cái chai vào ba lô. Nó đã cùng giáo sư Greenbloom bàn luận về những lời chỉ dẫn của thần Asif. Ông giáo sư cho rằng, lâu đài Ben nhìn thấy trong mắt vị thần rất giống với tu viện mà gia đình ông đã ghé thăm, trong một lần dã ngoại. Nơi đó không xa đoạn sông Indus đổi dòng vào Hy-mã-lạp-sơn. Bản đồ của chuột trắng bỏ trống nhiều điểm trên khu vực này.

Sorrel rất khoái khẩu những món ăn của con người. Cô ả ngập ngừng hỏi bà tiến sĩ:

- Bà Zubeida, bà nghĩ một lâm thần luôn đói bụng, có thể đem theo chuyến đi những món ăn này không nhỉ?

Zubeida Ghalib cười lớn:

- Ta chắc là cô ấy đem theo được đấy. Dù sao cháu phải giữ sức khoẻ chứ. Làm sao biết được cháu còn phải đối đầu với bao nhiêu con quạ nữa nào, phải không?

- Dạ, đúng quá rồi.

Cô ả làm điệu lí nhí trả lời, rồi ngước nhìn trời. Đôi mắt tinh tường của Sorrel không phân biệt nổi cái đốm đen nhỏ xíu giữa trời sao kia là gì, nhưng nó không yên tâm. Đêm tối là cái vỏ ngụy trang tốt

nhất của những con chim lông đen. Nó giật tay áo Chân-sậy:

- Này, Chân-sậy, tìm một vũng nước đi chứ. Tới giờ nói vài lời với chủ nhân của anh rồi.

Ngồi trên đùi Ben, gã tí hon đang thả hồn theo lời ca tiếng hát của dân làng, giật thót người:

- Hả? Hả? Nói gì?

- Nettlebrand. Chủ cũ của anh. Tìm xem hắn còn ở sa mạc không? Chúng ta sắp đi rồi.

- À, phải rồi!

Nhìn vẻ lo lắng trên mặt hắn, Ben hỏi:

- Tôi cùng đi với anh chứ?

Chân-sậy nhìn cậu bé đầy biết ơn:

- Thật không, tiểu chủ?

- Thật chứ. Nhưng nếu anh gọi tôi là tiểu chủ một lần nữa, tôi sẽ để anh đi nói chuyện với chủ nhân của anh một mình.

Chân-sậy gật đầu, đánh đu lên áo Ben.

Giáo sư Greenbloom bảo:

- Nào, Zubeida, còn tôi và chị đi giải phóng cho Firedrake khỏi đám đông ái mộ quá cuồng nhiệt kia chứ.

Ben và Chân-sậy vào vườn hoa-rồng. Một hố chứa nước tưới cây được đào cạnh rào. Bà Zubeida đã phủ

lên trên một miếng plastic đen, vì sợ mặt trời làm bốc hơi hết nước.

Ben đặt Chân-sậy xuống đất, kéo miếng vải nhựa khỏi miệng hố, rồi tới bên hàng rào ngồi đợi. Lúc này những bông hoa đã nở bung cánh và những phiến lá nhọn sáng rực trong bóng tối.

Ben hỏi:

- Nếu hắn còn trong sa mạc, hắn có thể trả lời anh không?

- Không có nước thì đành chịu thua. Nhưng tôi nghĩ Nettlebrand không còn ở đó nữa đâu.

- Tại sao?

- Tôi chỉ cảm thấy vậy thôi.

Chân-sậy lẩm bẩm trả lời rồi cúi nhặt một viên sỏi. Ben lại hỏi:

- Nếu hắn hiện ra trên mặt nước, hắn có thấy tôi không?

- Cứ ngồi yên tại đó.

Chân-sậy run run lại gần hố nước, nhìn xuống. Hình bóng hắn nhợt nhạt hơn cả mặt trăng, nhưng hương hoa nồng nàn trong gió đêm làm hắn cũng bớt hồi hộp.

"Bõm"! Tiếng viên sỏi chạm mặt nước và mặt nước lan ra những dợn vòng tròn. Chân-sậy nín thở. Một hình ảnh hiện lên, nhưng không phải là Nettlebrand! Chân-sậy kinh ngạc lùi lại:

- Tiểu-Thạch-Tu!

Gã lùn sơn cước lột cái mũ to đùng khỏi đầu, mặt mày tèm lem nước mắt:

- Chân-sậy ôi là Chân-sậy ôi! Đức Kim-Thượng. Chủ nhân của chúng ta hu hu... đã đã hu hu...!

- Đã làm sao?

- Hu hu... đã bị chôn trong cát rồi! Khủng khiếp quá, Chân-sậy ôi là Chân-sậy ôi! Nào là tiếng la thét, nào là tiếng rào rạo nghiến trong cát, thế rồi...tiêu luôn. Ta biết làm sao được! Nhỏ xíu thế này làm sao đào được cả núi cát để cứu ngài.

Chân-sậy ngắm nghía thằng lùn đang nức nở. Hắn không tin câu chuyện của Tiểu-Thạch-Tu chút xíu nào. Không lẽ nào nguồn gốc tất cả những khó khăn lo sợ của mọi người, lại thình lình được chôn vùi một cách dễ dàng như thế?

- Mi đang ở đâu, Tiểu-Thạch-Tu?

- À, nhờ may mắn, ta gặp được một đoàn nhà buôn qua sa mạc. Ta bám chân lạc đà đi theo họ. Rồi ta tới một thành phố, thành phố của loài người, đầy vàng và kim cương. Sướng ơi là sướng! Còn mi, Chân-sậy, mi đang ở đâu?

Chân-sậy suy nghĩ thật lẹ, rồi nói:

- Ta cùng bọn chúng vừa rời khỏi sa mạc hôm qua. Cũng như mi, ta chẳng thấy bóng dáng con rồng nào. Lão thần khốn kiếp đó đã đánh lừa chúng ta.

- Vậy bọn chúng tính sao? Con rồng bạc định đi tìm kiếm ở đâu nữa?

- Chưa biết. Nhưng nó có vẻ chán nản rồi. Gần đây mi có gặp con quạ không?

- Không. Nhưng ta phải đi thôi. Chúc may mắn, Chân-sậy. Có thể chúng ta còn gặp lại.

- Có thể.

Chân-sậy thẫn thờ lẩm bẩm, nhìn hình ảnh gã lùn đang mờ dần.

Ben bốc Chân-sậy đặt lên đầu, mừng rỡ nhảy vòng vòng, reo lên như hát:

- Vĩnh biệt rồng vàng. Chết chìm trong cát. Tàn ác tham tàn. Chết vì ngu dốt. Wow! Thấy không Chân-sậy? Tôi thành thi sĩ rồi.

Ben cầm Chân-sậy xuống, nhìn bộ mặt đăm chiêu của hắn, hỏi:

- Sao vậy? Anh còn thương tiếc kẻ ăn thịt rồng đó lắm à?

- Không, không phải vậy. Nhưng chỉ vì khó tin quá. Tôi mà thương tiếc hắn sao? Hàng trăm năm đắng cay, khổ nhục vì hắn và bây giờ... bây giờ...

Hắn nhìn sâu vào mắt Ben:

- Bây giờ cậu tin hắn thực sự bị chìm trong cát ư? Không. Tôi không tin.

- Ồ, anh không thấy gã lùn có vẻ rất thành thật sao? Tôi được thấy trên TV mấy lần rồi, trong sa mạc

mà gặp cát lún là tiêu cấp kỳ. Lạc đà còn bị cát nuốt chửng như con châu chấu. Thật đó!

- Đúng vậy, tôi cũng có nghe. Tuy nhiên...

- Thôi, đừng suy diễn nữa. Anh đã cứu chúng tôi, vì chính anh đã lừa Nettlebrand vào sa mạc. Thử tưởng tượng vẻ mặt Sorrel khi được tin này, đi thôi, tôi không chờ được nữa.

Với Chân-sậy trên vai, Ben chạy về báo tin vui cho mọi người.

33. Mặt đối mặt

Tuyệt! Mi diễn hay lắm, lùn. Con ruồi đa cảm đó thật sự tin mi rồi đấy.

Nettlebrand nặng nề ngoi từ nước lên bờ. Tiểu-Thạch-Tu bám vào một cái sừng của chủ, nhìn dòng sông mênh mông đen như mực dưới trời đêm, giở giọng tán tỉnh:

- Chắc chắn Kim-Thượng sẽ ban thưởng cho tôi. Chỉ một cái vảy thôi cũng đủ rồi.

- Sao? Nói bố láo mấy câu mà cũng đòi ban thưởng à? Câm!

Nettlebrand gầm gừ tiếp:

- Bây giờ ta đi đánh hơi nó?

- Hơi ai?

- Con rồng bạc. Đồ óc đất sét.

- Nhưng tại đó có người! Rất, rất nhiều người. Lỡ chúng thấy ngài thì khốn. Bộ vảy này sáng ngời dưới trăng làm sao giấu được.

- Đóng mõm lại.

Nettlebrand lội dọc bờ sông ngập bùn, tiến lên ngọn đồi nhìn xuống làng chài.

Buổi tiệc vẫn còn tiếp diễn. Tiếng nhạc, tiếng cười nói hoà cùng sóng biển. Nettlebrand thở hổn hển, bước lên đỉnh đồi, giỏng tai nghe ngóng.

A! Con rồng bạc kia rồi!

Firedrake đang đứng trên bờ biển giữa một đám người vây quanh. Ben và Sorrel đang leo lên lưng nó.

Nettlebrand hít đầy lồng ngực không khí của đêm, rồi vươn cổ đánh hơi, làu bàu:

- A, ta biết mùi của mi rồi. Giờ thì đừng hòng thoát khỏi tay ta.

Hắn liếm môi. Niềm khoái cảm được săn đuổi rần rần khắp thân như lửa đốt.

Vừa lau bùn trên vảy chủ, gã lùn vừa hỏi:

- Ngài theo đuổi nó bằng cách nào? Nó bay, còn ngài lại không bay được.

- Hả? À, từ đây tới rặng núi đó chỉ có một lối đi, đó là dòng sông. Nó bay, ta bơi. Cùng một ngả đường. Bây giờ ta đã biết mùi của nó, ta sẽ tìm lại được nó dễ dàng. Ngọn gió này sẽ cho ta biết nó đang ở đâu.

Dưới bãi biển Firedrake sửa soạn cất cánh. Nó quay lưng lại biển, hướng về phương bắc, bộ vảy bạc sáng ngời dưới ánh trăng. Đám đông dạt ra, chỉ còn bốn người đứng gần con rồng: Một người đàn ông cao lỏng khỏng, hai người đàn bà – một thấp một cao – và một đứa trẻ.

Nettlebrand gầm gừ:

- Chính đó là tên giáo sư giữ cái vảy của ta. Tại sao hắn lại ở đây?

- Thưa không biết.

Tiểu-Thạch-Tu bối rối nhét tay vào trong áo, vuốt ve cái nhẫn cưới của giáo sư Greenblom đang đeo trên cổ hắn, bằng một sợi dây.

Nettlebrand hậm hực nhìn về phía ông giáo sư, hăm dọa:

- Hãy đợi đấy! Ta tính sổ với ngươi sau. Đúng thế, ta phải để dành trò giải trí này lại sau mới được.

- Trông kìa! Con rồng bạc bắt đầu cất cánh!

Firedrake xòe đôi cánh, rực rỡ như làn sóng ngợp ánh trăng.

Nettlebrand lẩm bẩm:

- Sau cùng thì mi cũng phải mò tới Vành Đai Thiên Đàng, để tìm những con rồng kia cho ta, tên thám tử bằng bạc nhỏ xíu của ta ơi!

Đúng lúc đó Ben ngước nhìn lên đồi. Những cái vảy của Nettlebrand chói sáng dưới trăng làm cậu bé phải khép mắt lại. Chỉ một thoáng, những tia sáng vàng biến mất. Những đám mây đen che khuất mặt trăng, đỉnh đồi chìm vào đêm tối. Bối rối, Ben cố nhướng nhìn.

Nettlebrand cười khùng khục:

- Thấy không, lùn? Tới cả mây cũng về phe ta.

Con rồng bạc vỗ cánh bay lên không, nhẹ nhàng như một con chim. Nó đảo mấy vòng qua những nóc nhà, như để chào dân làng phía dưới đang vẫy tay với nó, rồi mới bay thẳng vào trời đêm.

Nettlebrand nhìn theo một lúc, rồi trượt xuống sau đồi, lao thẳng vào sông. Nó bơi êm như ru qua dòng nước tối đen, táp tất cả những con vật lớn nhỏ nào vô phúc bay qua mõm nó. Những con bồ nông và hồng hạc giật mình tỉnh giấc.

Tiểu-Thạch-Tu rên rỉ:

- Thánh thần ôi! Tôi không biết bơi đâu.

- Mi không cần phải bơi. A, nó đang ở trên chúng ta. Bay chậm rì rì thế kia là vì gió ngược chiều từ núi thốc lại.

- Kim-Thượng!

- Cái gì nữa đây?

- Ngài biết con sông này không? Đã bao giờ ngài bơi trên sông này chưa?

- Có. Khi ta xổng mất bầy rồng vì chị em nhà con rắn biển đáng ghét kia. Ta đã bơi ngược xuôi con sông này, ta leo trèo tới rách móng lên những ngọn núi kia. Nhưng không chút tăm hơi nào của chúng. Cứ như chúng đã tan vào không khí vậy. Nhưng bây giờ thì con rồng bạc đang dẫn đường cho ta tới nơi chúng ẩn trốn. Cho dù nó không kiếm ra chúng, ta cũng sẽ có nó làm mồi. Không còn gì thú vị hơn.

- Ngài có biết, bên trong rặng núi này, nơi đầu nguồn

của dòng sông, có gì không? Liệu có vàng hay đá quí không nhỉ?

Nettlebrand táp một con cá mập ú ngờ nghệch từ dưới nước phóng lên ngay trước mõm nó, rồi mới trả lời.

- Ta không có ý kiến. Chỉ đám lùn các ngươi và con người mới quan tâm đến chuyện này.

Suốt đêm Nettlebrand lặng lẽ bơi ngược dòng sông. Dù Firedrake đã bay vượt qua, nhưng con rồng vàng không hề bận tâm. Ánh trăng sẽ chìm đi khi bình minh tới, và con rồng bạc sẽ phải tìm một nơi ẩn náu lúc ban ngày. Khi đó, Nettlebrand chỉ cần trầm mình dưới dòng sông, ló cái sừng lên, đủ cho gã lùn hít thở, và chờ đợi mùi của con rồng bạc thoảng đến mũi nó.

Không! Firedrake sẽ không bao giờ thoát khỏi tay ta.

34. Ben bị bắt

Kia rồi! Chắc chắn tớ đã nhìn thấy cảnh này trong mắt thần Asif! Cậu nhìn thấy gì chưa, Firedrake?

Ben hồ hởi reo lên, chỉ tay về phía đông: mặt trời lấp ló, nhuộm hồng những rặng núi hình dạng dị kỳ.

Suốt hai đêm qua chúng đã bay trên những dải đất bằng phẳng nóng rát, những hồ nước loáng thoáng loài chim, những pháo đài cổ nằm giữa núi rừng xanh ngát... dường như thời gian không hề chuyển động tại tất cả những nơi này. Nhiều nơi có vẻ rất quen thuộc với Ben, có lẽ vì nó đã được thấy trong mắt vị thần. Ben nhớ như in những rặng núi này, vì chúng giống như những cái gai trên lưng một con rồng đang nằm ngủ.

Firedrake là là xuống thấp. Sorrel nhăn nhó với Ben:

- Coi chừng! Cậu ngó ngoáy lung tung, đứt hết đai buộc bây giờ.

Ben vẫn rướn người lên nhìn, nói:

- Ôi, mình bảo đảm là tu viện ở ngay bên kia rặng núi

Firedrake vỗ cánh vượt qua con sông cuồn cuộn chảy giữa hai bờ đá. Mảnh trăng muộn gần mờ nhạt hẳn, nhưng Firedrake cố bay tới chân những ngọn đồi, trông như những móng vuốt bằng đá của rặng núi rồng. Nó lượn vòng trên triền núi, tìm nơi hạ cánh, rồi đáp xuống. Phía sau chúng, dòng sông ào ạt dọc theo vực thẳm. Trên đầu là những ngọn núi dốc đứng, đụng tới trời. Ngọn này nối tiếp ngọn kia, vươn cao như những cái gai của một con rồng khổng lồ. Rặng núi xa hơn cao vượt hẳn lên, với những triền núi phủ tuyết lung linh trong nắng sớm.

Firedrake ngáp dài nằm trên mặt đá, uể oải xoãi bốn chân. Ben và Sorrel rời lưng rồng. Sorrel nhìn quanh quất:

- Có vẻ như chúng mình đến đúng điểm rồi. Không chút dấu vết nào của con người. Dưới kia chỉ có một con đường, bên dòng sông. Mà trông như cả mấy trăm năm nay không ai bước chân tới.

Firedrake nằm dưới bóng râm của một tảng đá, vừa ngáp vừa nói:

- Mình mệt quá. Mấy ngày qua chẳng ngủ được bao nhiêu, chuyện trò suốt.

- Ngủ đi. Trời tối tụi tớ sẽ đánh thức cậu.

Ben nói. Nó nhìn lên những rặng núi hình dáng như những con rồng và tất cả những hình ảnh nó đã từng thấy trong mắt vị thần lại tràn ngập trong tâm trí. Ben lẩm bẩm:

- Kỳ lạ quá, mình cứ cảm thấy như đã từng ở nơi này.

Sorrel nói mỉa:

- Tất nhiên rồi. Cậu là lão kỵ sĩ rồng hồi sinh mà, đúng không?

- Ôi thôi, dẹp chuyện ấy đi.

Ben gắt, lấy ra tấm bản đồ và gói lương thực của bà tiến sĩ Zubeida rồi ngồi xuống bên con rồng. Firedrake đã ngủ say. Nhìn bản đồ, Ben thắc mắc:

- Hừ, sao toàn vùng đó lại được đánh dấu màu vàng? Có gì ở đó? Nhưng không sao, chúng ta mới chỉ tới gần con sông

Chân-sậy mắt nhắm mắt mở ló đầu ra khỏi ba lô, hỏi:

- Mình đang ở đâu rồi.

Sorrel đang mở ba lô, trả lời:

- Trúng phóc đường này rồi. Ôi cha! Hai chai nước uống, chỉ còn nửa chai. Này, kỵ sĩ rồng, nếu chỗ này có vẻ thân quen với cậu, chắc cậu phải biết nơi nào có nước nhỉ?

Ben nhíu mày, xếp bản đồ vào ba lô, nhìn quanh, nói:

- Nước à? Để tôi đi tìm. Sao, Chân-sậy, đi không?

- Đi chứ. Cứ tin tôi. Tôi có biệt tài tìm nguồn nước.

Nhớ lại những lần gã tí hon thông tin về cho chủ nhân qua nước, Sorrel bảo:

- Ai chẳng biết đó là nghề của chàng.

- Thôi à, nghe, Sorrel. Đừng bắt đầu gây chiến nữa.

Ben nói rồi đặt Chân-sậy lên vai, quấn cái khăn ông giáo sư cho quanh đầu.

Sorrel cuộn mình nằm cạnh Firedrake, léo nhéo nói theo:

- Đừng mất công tìm nấm cho mình, nơi hoang dã này đến một tên đầu trọc cũng không có.

Ben thì thầm hỏi:

- Tên đầu trọc là cái quỉ gì vậy?

- À, đó là một loại củ có mùi vị giống nấm.

Trên đường đi, Chân-sậy nói cho Ben nghe về các giống nấm, mùi vị, hình dáng của chúng. Ben kinh ngạc:

- Anh còn là một chuyên gia về nấm nữa sao?

Ben men theo một dốc thoai thoải, theo khứu giác đánh hơi của Chân-sậy. Tới một con suối tung tóe bọt trước khi đổ xuống sườn núi, Ben đặt Chân-sậy lên một phiến đá, nhúng hai cái chai xuống dòng nước trong veo.

Nó lẩm bẩm:

- Tôi chỉ muốn hiểu vì sao chuột trắng lại đánh dấu màu vàng trên bản đồ. Rặng núi bên kia thung lũng có thấy bóng dáng một sinh vật nào đâu?

- Tôi cũng không hiểu, nhưng tôi cảm thấy nên trở lại chỗ Firedrake càng sớm càng tốt, tiểu chủ ạ.

Ben choàng hai chai đầy nước lên cổ, kêu lên:

- Này, anh còn tiếp tục gọi tôi là tiểu chủ, tôi bẻ gãy mũi anh ngay đó.

Ngay khi Ben vừa định đặt Chân-sậy lên vai, bỗng nghe tiếng vun vút trên không. Nó ngửng nhìn, rồi hãi hùng ngồi thụp xuống.

Một con chim khổng lồ, xoè móng vuốt, đang bổ thẳng xuống nó. Con chim quắp Ben nhẹ nhàng như Ben là một con châu chấu.

Chân-sậy gào lên:

- Tiểu chủ! Ôi! Tiểu chủ!

Ben cố cắn chân con vật khổng lồ. Nó cong người vùng vẫy như một con giun. Với tiếng kêu xé tai, con chim vút lên không, mang theo con mồi.

Ben thét lên:

- Chân-sậy! Gọi Firedrake!

Rồi con chim khổng lồ bay về phía rặng núi rồng.

Chân-sậy đứng như bị chôn chân xuống đá, khiếp đảm nhìn theo. Tiếng nấc nghẹn ngào thoát ra từ lồng ngực bé nhỏ. Lấy lại bình tĩnh, hắn thoăn thoắt leo lên những tảng đá, lanh lợi như một con sóc.

"Cố lên! Cố lên! Nhanh lên! Nhanh hơn nữa! Chân-sậy ơi!" Hắn ngồi xuống, đưa hai tay lên, thả mình

trượt xuống dốc. Trống ngực thình thình, chân tay trầy trụa. Nhưng Chân-sậy không còn nghĩ đến điều gì, ngoài hình ảnh con chim khủng khiếp đã đem theo Ben và tiếng đập cánh rào rào của nó.

Vừa thoáng thấy cái đuôi rồng, Chân-sậy không còn nhịn nổi nữa, hắn bật khóc nức nở. Còn chút hơi nào Chân-sậy gào bằng hết.

- Cứu! Cấp cứu!

Hết giật đuôi rồng, hắn lại giật bộ lông lù xù của Sorrel. Firedrake uể oải mở mắt, Sorrel giật mình tưởng rắn cắn:

- Hóa rồ hả? Cái gì mà...

Nhưng nó há hốc mồm nhìn Chân-sậy run lẩy bẩy, hốt hoảng đến líu lưỡi:

- Tiểu... tiểu chủ. Xin... làm ơn cứu giùm! Con chim to, to... như quả núi, tha mất tiểu chủ rồi!

Firedrake bật dậy:

- Ở đâu?

- Nó bay về núi rồng rồi. Phải bay theo gấp.

Sorrel lo lắng nhìn trời, rên lên:

- Bây giờ làm sao Firedrake bay được? Trăng lặn lâu rồi.

- Lấy bình nước sương hoa. Lẹ lên!

Sorrel lẩy bẩy nhỏ ba giọt sương lên lưỡi Firedrake. Cả Chân-sậy và nó đều nín thở trừng trừng nhìn con

rồng. Firedrake nhắm mắt, một lát mở ra rồi tiến lại bên bờ vực, nói:

- Mau. Lên đi. Chúng mình cố xem sao.

Sorrel chộp vội Chân-sậy và cái ba lô, rồi leo lên lưng rồng. Firedrake giang cánh bay lên.

Chân-sậy nắm cánh tay Sorrel, mừng rú:

- Thành công rồi. Sương hoa hiệu quả thật!

Firedrake cảm thấy mạnh mẽ, sảng khoái như những đêm trăng tròn. Nó bay cao lên mãi. Trong ánh sáng ban ngày, bóng con rồng phủ lên ngọn núi. Khi tới dãy núi trông giống như lưng một con rồng - với năm ngọn vươn lên trời, đổ bóng xuống vực và thung lũng phía dưới – Firedrake nhìn quanh quan sát.

- Ôi trời! Núi rừng mênh mông thế này tìm một con chim khổng lồ còn khó hơn tìm một tai nấm ở nơi khác.

Chân-sậy xoắn hai bàn tay nhỏ xíu, năn nỉ:

- Ôi! Xin cố cứu tiểu chủ tôi!

Firedrake bay vào vực đá đầu tiên. Sorrel kêu lớn:

- Ben! Ben ơi! Nghe thấy mình không?

Chân-sậy mếu máo:

- Tiểu chủ ơi! Trả lời đi.

Firedrake ngửa cổ gầm lên một tiếng. Chưa bao giờ Sorrel nghe nó rống lớn đến thế. Tiếng kêu của nó dội vào vách đá, vang vang suốt con vực. Chân-sậy rên rỉ:

- Tôi biết con chim này. Tôi đã đọc trong sách rồi. Đó là giống đại bàng khổng lồ. Chúng ta thu hút nó lại, cũng như lần Firedrake thu hút con kỳ lân lửa và rắn biển vậy. Ôi! Bất hạnh cho chủ nhân tôi quá, trời ơi!

Sorrel quát toáng lên:

- Lải nhải hoài, sốt ruột quá! Biết tên con chim đó thì được tích sự gì nào? Im đi, mở to mắt mà quan sát.

Chân-sậy rên rỉ:

- Im thì im, nhưng lỡ nó ăn thịt tiểu chủ rồi thì sao đây, hả trời!

35. Tổ đại bàng khổng lồ

Nhưng con chim khổng lồ chưa ăn thịt Ben. Nó tha Ben đi xa, xa tít mù trong rặng núi. Lúc đầu Ben cố vùng vẫy, nhưng lúc này nó ôm chặt ngón chân con vật như một phao cứu sinh, khiếp đảm vì lo sợ con chim khổng lồ này vớ được con mồi nào ngon lành hơn, sẽ thả tõm nó xuống vực đá sâu thăm thẳm.

Trên lưng rồng chưa bao giờ Ben cảm thấy chóng mặt, nhưng đánh đu giữa trời thế này lại là chuyện khác hẳn.

Ôi! Chưa bao giờ nó có thể tưởng tượng lại trở thành món ăn cho một con chim! Chưa bao giờ nó tưởng tượng cuộc hành trình lại kết thúc kiểu này! Không biết vì gió lạnh hay vì quá khiếp đảm mà càng cố nghiến chặt, hai hàm răng nó càng đánh vào nhau lộp cộp. Con chim bay cao, cao mãi, vượt qua vách đá, rồi... thả Ben xuống.

Kêu thét lên, Ben lăn đùng vào một tổ chim khổng lồ. Cái tổ làm bằng những thân cây bật gốc. Giữa tổ, trên lớp lông chim dày như tấm đệm, ngồi xù xù

một chim con... khổng lồ! "Em bé" chim to đùng ồ ề, há cái mỏ toang hoác như miệng giếng, mừng đón mẹ. Nhưng chim mẹ lại vội vàng bay đi kiếm thêm mồi.

Em bé khổng lồ quay cái đầu lưa thưa mấy cọng lông, háu háu nhìn Ben.

Ben tuyệt vọng nhìn quanh. Chỉ còn một con đường có thể thoát thân. Nó nhảy lên, cố nhoi khỏi cái đệm lông dày, chạy tới sát mép tổ.

Nhìn bữa ăn của nó đang tìm lối chạy, chim con giận dữ vừa kêu vừa mổ. Ben nhảy tránh, rồi chui xuống lớp lông, bò cho tới khi tay chạm vào thành tổ. Ngay lúc nó vừa định chui luồn qua một thân cây, chim con mổ chân nó kéo lại. Hết sức bình sinh, Ben nghiến răng rút được chân khỏi mỏ con chim. Nó bò vội vào giữa những cành rườm rà đan vào nhau.

Chim con ngẩn ra nhìn rồi mổ tới tấp vào thành tổ. Nhưng càng lúc Ben càng bò ra xa hơn. Con chim giận dữ giật tung một thân cây. Ben luồn lách qua những khe hở, né tránh. Cành khô xé toạc quần áo và làm trầy trụa cả mặt Ben. Nhưng bằng mọi giá, Ben phải thoát khỏi bị làm mồi cho con chim chưa đủ lông cánh này.

Thình lình, Ben chợt nghe tiếng kêu lớn vang vọng khắp các vực, tiếng kêu lớn và đầy phẫn nộ làm con chim giật mình, nghển cổ nghe ngóng.

Ben tự nhủ: "Đúng là Firedrake rồi!" Nó gào lên:

- Sorrel! Tớ đây!

Con chim quay lại nhìn nó, nhưng Ben đã chui ra sát vành tổ, có thể nhìn xuống vực được rồi: Firedrake đang rướn mình bay lên cái tổ khổng lồ. Sorrel ngoác rối lên:

- Tụi mình tới đây. Cố lên! Đừng để nó ăn thịt cậu!

Vỗ mạnh cánh, Firedrake đậu lên thành tổ, gần nơi Ben đang núp. Em bé chim khổng lồ hết hồn, thụt lùi, nhưng vẫn há mỏ, ồ ề hăm doạ. Ben hơi lo vì Firedrake không lớn hơn con chim con đó bao nhiêu. Nhưng khi con chim vừa định tấn công lại Ben, con rồng nhe nanh gầm lên, nó sợ rúm cả người.

Ben chui ra ngay bên cạnh chân Firedrake. Từ trên cổ con rồng, Chân-sậy cúi xuống, rối rít gọi:

- Ôi tiểu chủ! Tiểu chủ có sao không?

Sorrel nắm tay, Chân-sậy nắm áo kéo Ben lên lưng Firedrake. Gã tí hon lo lắng nhìn trời, nhưng không có dấu hiệu nào của con chim mẹ.

Firedrake rống lớn một tiếng "bắt nạt" chim con, rồi cất cánh bay lên. Như một mũi tên, nó bay xuống vực. Nhưng mới được một lúc, Chân sậy đã run rẩy chỉ tay ra trước mặt:

- Nó đang bay trở lại kìa!

Móng quắp một con sơn dương, đại bàng mẹ đang bay ngược chiều với Firedrake. Hai đầu cánh của con đại bàng khổng lồ loẹt xoẹt chạm vào hai bên vách đá.

Ben la lớn với Firedrake:

- Quay lại! Quay lại! Nó lớn hơn cậu nhiều lắm!

Firedrake có vẻ ngập ngừng. Sorrel thét lên:

- Quay lại! Cậu muốn cho tụi này tan thây từng mảnh trên mặt đất, để cậu lo choảng nhau với con chim khổng lồ kia à?

Phía sau chúng, tiếng chim con kêu oai oái. Đại bàng mẹ gầm lên trả lời, đầy phẫn nộ, rồi thả rơi con sơn dương, nó xòe móng vuốt, tấn công con rồng.

Lúc đó Firedrake mới kêu lên:

- Ôm chặt nhé!

Buông mình như một hòn đá, nó lượn xuống khoảng vực hẹp tới nỗi con đại bàng không thể nào lách cánh qua nổi. Con chim điên cuồng vọt bay lên, rồi nhào xuống nhiều lần. Mỗi lần tấn công, nó lại tiến gần con rồng hơn.

Firedrake cảm thấy sức lực nó kiệt dần, hai cánh nặng nề, lảo đảo. Sorrel hốt hoảng la lên:

- Sương trăng hết công hiệu rồi! Mau mau lấy gấp ra!

Ben vội lấy chai nước sương đưa cho Sorrel. Sorrel nhích từng chút trên cổ con rồng, nói:

- Cố lên! Cố lên! Quay đầu cậu lại đi, Firedrake.

Ben nghe tiếng chim con kêu càng thảm thiết hơn. Chim mẹ tấn công lần cuối nhưng không thành công, nó mới chịu bỏ đi. Ben mừng rỡ kêu lên:

- Nó bay về với con rồi!

Sorrel nhăn mặt:

- Đồ ác mẫu! Con kêu như xé ruột vậy mà còn ham uýnh lộn!

Nó nhỏ một giọt sương trăng lên lưỡi Firedrake. Con rồng cảm thấy sức khoẻ hồi phục ngay, từ từ xuống thấp.

Càng xuống sâu, lòng vực càng rộng hơn. Firedrake lướt qua vách đá hai bên dễ dàng như luồn chỉ qua kim. Cuối vực, mở ra một thung lũng nằm giữa những dãy núi, như một cái hố cạn đầy đá. Dường như chưa hề có bước chân người qua đây, chỉ có những cơn gió lướt qua vài bụi cỏ lưa thưa rải rác.

Firedrake hạ cánh xuống một chân núi, tròn như lưng một con mèo cong vòng. Phía sau, những đỉnh núi nhô cao, tuyết phủ trắng, lấp lánh dưới mặt trời.

Sorrel thở phì, nhảy xuống khỏi lưng Firedrake, lăn mình trên đám cỏ. Ben cũng xuống đất cùng Chân-sậy. Tai nó như còn lùng bùng tiếng kêu của con chim con đáng sợ. Quần áo bị rách, tay chân bị trầy và cái khăn Ả-Rập bị vướng lại trong tổ chim. Đã thế, Sorrel còn trêu chọc:

- Này, trông cậu y hệt một tên trộm vừa thoát hiểm vậy.

Ben toét miệng cười:

- Wow! Thấy các bạn, mình mừng hết biết luôn.

- Cậu phải cám ơn Chân-sậy và bà rồng học. Không có sương trăng của bà ấy, Firedrake chỉ còn cách bò đi mà tìm cậu.

Ben vỗ nhẹ lên mũi Chân-sậy và cái cổ dài của con rồng, nói:

- Cám ơn tất cả các bạn rất nhiều. Thật tình tớ tưởng thành món đặc sản cho em bé chim khổng lồ đó rồi.

Sorrel ngắt cỏ, nhai nhồm nhoàm, nói:

- Không bao giờ để xảy ra những chuyện như thế nữa. Nào, Ben, thử nhìn tấm bản đồ khôn ngoan của cậu, xem chúng mình đang ở đâu? Cậu có nghĩ là đã từng đến đây không?

Sorrel chỉ những ngọn núi chung quanh, hỏi. Ben lắc đầu cười:

- Thế cậu có còn nghe tiếng dòng sông không?

- Không. Nhưng này, những ngọn núi phủ tuyết kia hình như rất gần?

- Đúng vậy.

Firedrke vươn vai, ngáp dài. Ben bảo:

- Ôi, cậu lại thiếu ngủ rồi.

Firedrake lại ngáp, nói:

- Không sao đâu.

Sorrel phản đối:

- Không sao là thế nào? Cậu phải ngủ. Còn bao nhiêu núi phải vượt qua, chắc chắn không ít khó khăn.

Cứ toang hoác mồm ngáp suốt, còn làm ăn gì được?

Nói xong, nó leo mấy bước lên dốc, ngó quanh. Chợt nhìn xuống gọi:

- Này, mau lên đây. Mình khám phá ra một cái hang.

Ben và Firedrake lên theo. Nhìn Sorrel chạy tọt vào hang, Firedrake lo ngại nói:

- Mong sao đừng có con kỳ đà lửa nào trong đó. Có bạn nào đem theo một cái gương không?

36. Mất dấu vết

Nó đâu rồi?

Nettlebrand gầm lên. Núi sừng sững vươn tới trời. Dòng sông cuồn cuộn sủi bọt, quăng mình rầm rầm vào vách đá. Nước đen ngòm dữ dội táp lên mình Nettlebrand, suýt cuốn phăng Tiểu-Thạch-Tu khỏi chủ nhân nó.

Phun ra ngụm nước lạnh ngắt, gã lùn lúng búng hỏi:

- Bao giờ mình mới lên bờ, hả Kim-Thượng? Dân lùn sơn cước chúng tôi đâu phải loài cá, ngài biết rồi đấy. Tôi lạnh cóng, áo quần ướt như chuột lột hết rồi.

- Lên bờ làm gì? Lúc này ta không còn đủ thời gian để gây hấn với loài người.

Rùng mình, Tiểu-Thạch-Tu nhìn trước mặt. Một chiếc cầu treo vắt qua dòng nước xoáy. Nhà cửa quần tụ dưới chân dốc núi. Giữa những tảng đá khổng lồ, một con đường chạy dọc bờ sông, gần như bị vùi dưới lớp bùn và đá lở từ mùa mưa trước. Trên cầu không một bóng người, nhưng trên một sợi dây treo có hai con chim đậu.

Nettlebrand lại gào lên:

- Nó đâu. Chẳng lẽ nó biến mất rồi sao? Vô lý quá!

Hắn đánh hơi trong không khí. Trên mái nhà thế giới này, ban ngày nóng như thiêu đốt, nhưng nắng vừa kịp tắt, trời đã lạnh thấu xương, cứ như núi non thổi tuyết vù vù xuống thung lũng.

- Lần cuối cùng ngài đánh hơi được nó, cũng đã lâu lắm rồi.

Nettlebrand bơi tới gầm cầu:

- Ta biết. Mọi chuyện đều tốt đẹp như ta tính toán, nhưng đến khi tới vùng núi này tự nhiên mất dấu vết nó hoàn toàn. Không thể nào tin nổi.

Gã lùn hắt hơi liên tục, nước mắt nước mũi tèm lem:

- Ngộ lỡ nó không bay theo dòng sông này, mà bay qua núi? Làm sao ngài theo dõi được nào?

- Ôi! Câm ngay, thằng lùn xúi quẩy!

Nettlebrand hụp đầu xuống nước đánh hơi, rồi quay lại, thả trôi theo dòng nước rào rạt về nam. Hắn trở lại nơi đã mất mùi Firedrake.

Bỗng gã lùn kêu lên:

- Kim-Thượng, nhìn kìa! Một con tàu đang ngược dòng về phía ta.

- A, đúng lúc ta cần giải trí đây. Cuồng cẳng quá rồi! Ta sẽ quay nó như chong chóng. Đập tan nát, rồi lật úp nó trên mặt nước. Ta rất khoái nghe tiếng kêu

thét hãi hùng của những con vật hai chân. Chỉ cần một cái vẫy đuôi là chúng nó đủ hết hồn. Con người vẫn là giống yếu hèn trên sông nước.

Khi con tàu nhỏ đang vất vả vượt dòng nước ngược đến gần, Nettlebrand nhô đầu lên nhìn. Hầu hết những người trên tàu đang ngắm nhìn những ngôi nhà, nhưng người đàn ông cao lỏng khỏng và đứa con gái nhỏ lại hướng mắt lên rặng núi ẩn hiện trong bóng tối chạng vạng.

Nettlebrand khùng khục cười bảo:

- Lùn, trông kìa. Chúng ta đang có gì đây? Chính là lão giáo sư đang giữ cái vảy của ta. Ôi, quả là một bất ngờ thú vị!

Ve vảy đuôi, nó lặn sang một bên, cho đến khi những cái vảy leng keng chạm vào bờ đá.

Con tàu nhỏ vượt qua, không ai ngờ vừa thoát hiểm. Chỉ có cô gái nhỏ vô tình nhìn về chỗ Nettlebrand đang ẩn núp. Cô bé giật tay áo cha lắp bắp nói, nhưng tiếng máy tàu át tiếng nói của cô. Giáo sư Greenblom vuốt tóc con gái, mơ màng nhìn lên dãy núi.

Tiểu-Thạch-Tu thở dài:

- Không đánh đắm con tàu này là Kim-Thượng cao kiến lắm. Đại cao kiến là đại cao kiến. Như vậy sẽ tránh bị thêm rắc rối.

Rồi thấy chủ lại đổi hướng bơi, gã hốt hoảng hỏi:

- Đi đâu thế này? Tôi tưởng ngài trở lại chỗ mất dấu vết con rồng bạc?

- Không. Chưa phải lúc này. Một thợ săn giỏi phải biết tin vào cái mũi. Mũi ta cho ta biết, muốn bắt được con rồng bạc, phải theo dõi lão già gầy nhom kia. Mi hiểu không?

- Không hiểu là không hiểu!

Gã lùn kêu lên, hắt hơi liền tù tì ba cái! Nettlebrand gầm gừ:

- Tụi mi chui rúc như chồn, đâu phải thợ săn mà biết được. Ta nghi là, đến một con mọt gỗ, mi cũng không bắt nổi. Câm miệng, nắm cho chắc, đừng để nước cuốn đi. Có lẽ ta vẫn còn cần tới mi đó.

Đêm xuống, con rồng vàng lên đường theo dõi con tàu.

- Rõ ràng con thấy nó mà.

Guinevere nói với cha. Đang ngắm núi, giáo sư cúi xuống mỉm cười, bảo con gái:

- Nhìn mặt nước cuồn cuộn sóng thế kia, dễ tưởng tượng lắm, cưng ạ. Nhất là trên dòng sông linh thiêng này.

- Nhưng con thấy nó chính xác như cha đã tả. Những cái vảy vàng và đôi mắt đỏ khủng khiếp.

Ông giáo sư thở dài:

- Mẹ con trách cha đã kể cho con nghe quá nhiều chuyện về những con quái vật, là đúng.

- Nếu thế, con cũng tưởng tượng ra những nàng tiên, người khổng lồ, kỳ đà lửa sao?

Ông trầm ngâm nhìn con gái.

- Không, con không tưởng tượng.

Vô vàn ngôi sao chiếu sáng những ngọn núi phủ tuyết trắng. Trời lạnh ngăn ngắt. Ông giáo sư thắt lại khăn choàng cổ cho con, nói:

- Nói lại cha nghe, chính xác con đã thấy gì?

- Nó ló trên mặt nước. Rất gần bờ sông. Mắt sáng rực. Nó có hai cái sừng ghê tởm lắm. Một tên lùn bám vào một sừng. Tên lùn ướt sũng nước.

Ông giáo sư thở dài:

- Con tin chắc đã nhìn thấy tất cả những gì con vừa nói chứ?

Guinevere hãnh diện gật đầu:

- Cha thường dạy con phải quan sát từng chi tiết.

- Đúng vậy. Con là một học trò giỏi. Con luôn là người đầu tiên phát hiện ra những nàng tiên trong vườn nhà ta.

Ông trầm ngâm nhìn dòng sông:

- Nếu con đúng, như vậy có nghĩa là Nettlebrand chưa bị vùi thây ngoài sa mạc. Và chúng ta phải báo gấp cho Firedrake tin dữ này, ngay khi chúng ta gặp nó tại tu viện.

- Cha có nghĩ là nó đang theo dõi chúng ta?

- Nếu thế, con cũng tưởng tượng ra những nàng tiên, người khổng lồ, kỳ đà lửa sao?

Ông trầm ngâm nhìn con gái.

- Không, con không tưởng tượng.

Vô vàn ngôi sao chiếu sáng những ngọn núi phủ tuyết trắng. Trời lạnh ngăn ngắt. Ông giáo sư thắt lại khăn choàng cổ cho con, nói:

- Nói lại cha nghe, chính xác con đã thấy gì?

- Nó ló trên mặt nước. Rất gần bờ sông. Mắt sáng rực. Nó có hai cái sừng ghê tởm lắm. Một tên lùn bám vào một sừng. Tên lùn ướt sũng nước.

Ông giáo sư thở dài:

- Con tin chắc đã nhìn thấy tất cả những gì con vừa nói chứ?

Guinevere hãnh diện gật đầu:

- Cha thường dạy con phải quan sát từng chi tiết.

- Đúng vậy. Con là một học trò giỏi. Con luôn là người đầu tiên phát hiện ra những nàng tiên trong vườn nhà ta.

Ông trầm ngâm nhìn dòng sông:

- Nếu con đúng, như vậy có nghĩa là Nettlebrand chưa bị vùi thây ngoài sa mạc. Và chúng ta phải báo gấp cho Firedrake tin dữ này, ngay khi chúng ta gặp nó tại tu viện.

- Cha có nghĩ là nó đang theo dõi chúng ta?

- Ai?

- Nettlebrand.

- Theo dõi chúng ta? Cha thành thật mong là không phải.

Ông nhìn con đầy lo lắng.

Suốt đêm hai cha con quan sát dòng sông, nhưng bóng tối đã che dấu Nettlebrand khỏi con mắt họ.

37. Bếp lửa của ai?

Rạp mình trên bản đồ, Ben thở dài lẩm bẩm:

- Bó tay! Thật tình tớ không thể biết chúng mình đang ở đâu. Suốt thời gian bay ngược dòng sông, tất cả đều rõ ràng, nhưng bây giờ...

Nó nhún vai, chỉ những điểm bỏ trống tại phía đông sông Indus.

Sorrel thỏ thẻ:

- Phong cảnh ở đây đẹp quá. Này, không biết giáo sư nghĩ sao khi thấy chúng ta không tới tu viện đúng hẹn nhỉ?

Ben cuộn bản đồ lại, nói:

- Lỗi tại tớ. Nếu không phải đi tìm tớ, các cậu đã tới đó lâu rồi.

Sorrel dài giọng:

- Khô ô ông đi tìm cậu? Thì giờ này cậu nằm trong bụng con chíp khổng lồ đó rồi.

Từ góc hang tối, Firedrake nói ra:

- Các cậu nằm ngủ một chút đi.

- Ý kiến hay đấy.

Ben nói, rồi nằm gối đầu lên ba lô. Chân-sậy nằm bên cạnh. Chỉ mình Sorrel vẫn ngồi, khịt mũi đánh hơi. Nó hỏi Ben:

- Cậu có thấy mùi gì không?

- Mùi gì? Nấm à?

- Không. Mùi lửa.

- Thì sao? Cậu thấy trong hang này thiếu gì dấu bếp lửa cũ. Có thể có người đã vào đây trú mưa.

- Này, có nhiều dấu còn mới. Như chỗ này, khoảng hai ngày là cùng. Đây nữa, dấu này còn mới lắm, chỉ mấy tiếng thôi.

Ben dụi mắt, ngồi vội dậy:

- Hả? Vài giờ? Chắc không?

Sorrel chỉ đống tro nhỏ xíu:

- Đây này.

- Trời đất! Bếp lửa bằng ngón tay ấy để nấu ăn cho giun à, Sorrel?

Nói xong, Ben nằm xuống ngủ.

Sorrel càu nhàu:

- Hừ, phải, bếp của giun đấy. Không cảnh giác, có ngày chết cả đám.

Nó xách ba lô ra cửa hang ngồi. Chân-sậy theo ra, ngồi bên cạnh:

- Tôi cũng không ngủ được. Cô thật sự lo ngại mấy đống tro kia à?

- Dù sao cũng phải giỏng tai mở mắt ra mà nghe ngóng chứ.

Chân-sậy thận trọng bước ra ngoài. Thung lũng rộng lớn chói chang trong nắng trưa, không nghe một tiếng động nhỏ. Gã tí hon lèm bèm:

- Cứ như trên mặt trăng.

- Mặt trăng? Mình tưởng mặt trăng phải ẩm ướt và đầy sương mù chứ? Chân-sậy này, mình mong sao những bếp lửa này không liên quan gì tới đám tiểu-yêu-cát. Nhưng chắc không phải đâu, vì chúng không bao giờ nhóm lửa. Hay là sơn tinh[1]? Loài sơn tinh nhỏ xíu như anh vậy?

- Tôi không biết gì về sơn tinh, cả sơn tinh khổng lồ lẫn sơn tinh tí hon.

Hắn vừa đưa tay chộp một con ruồi bay ngang, bỗng Sorrel đặt ngón tay lên môi ra hiệu cho hắn im lặng. Nó kéo Chân-sậy cùng núp sau một tảng đá.

Chân-sậy nghe có tiếng vù vù tới gần, tiếp theo là một tiếng động mạnh, rồi một phi cơ taxi nhỏ xíu hạ cánh ngay trước cửa hang. Cái máy bay màu xanh, từ mũi tới đuôi đều in dấu những bàn chân đen. Hai bên cánh có một dấu hiệu rất quen thuộc với Sorrel.

Một cái giật mạnh, cửa buồng lái bật mở và một

---

1. Thần thoại Scandivia: thần núi lùn, tí hon, khổng lồ sống trong hang động

ả chuột màu xám leo ra. Thân hình cô ả béo núc ních như muốn bung ra khỏi bộ đồ bay.

Sorrel và Chân-sậy nghe con chuột lèm bèm tự khen:

- Cú hạ cánh tuyệt vời! Lola Đuôi Xám đúng là một nữ phi công xịn!

Ả đứng quay lưng vào hang và đang lấy từ máy bay ra hàng đống giấy tờ, chân chống, ống nhòm...

Sorrel kéo Chân-sậy đứng dậy, đặt tay lên môi, rồi một mình nó tiến ra ngoài.

- Này, chị vừa nói họ của chị là Đuôi Xám, phải không?

Ả chuột quay phắt lại, đồ đạc đang ôm trên tay, rớt lộp độp xuống đất. Lắp bắp:

- Hả? Hả! Ai vậy? Cái... cái gì?

Rồi nhảy vội lên máy bay, ả chuột béo cố mở máy. Sorrel đứng chặn trước cái phi cơ tí hon, một tay giữ cánh quạt:

- Khoan. Đi đâu mà gấp thế? Hình như chị có họ hàng với một ông chuột tên là Gilbert? Ông ta trắng bệch như là một cái nấm công nghiệp vậy.

Ả chuột tắt máy, dí cái mũi nhọn sát cửa buồng lái, hỏi:

- Cô biết ông Gilbert sao?

- Chúng tôi mua một tấm bản đồ của ông ta. Con dấu của Gilbert giống hệt dấu hiệu trên hai cánh phi cơ của chị. Nhờ có bản đồ đó chúng tôi mới tránh bị lạc trong những vùng này...

- Cô nói gì? Bản đồ hả?

Ả chuột ì ạch ra khỏi máy bay, dồn dập hỏi:

- Bản đồ vùng này? Cô không có một con rồng trong kia đấy chứ?

Ả chỉ tay vào hang hỏi Sorrel. Sorrel cười cười:

- Có chứ sao không.

Lola Đuôi Xám nghiến răng trợn mắt nói:

- Thì ra chỉ vì các người mà ta phải mất công lặn lội khảo sát vùng núi chết tiệt này! Ôi trời! Cám ơn, cám ơn rất nhiều!

- Chúng tôi có lỗi gì?

- Hừ! Lỗi gì? Từ khi các người đến thăm Gilbert, ông ấy như bị những vùng còn bỏ trống trên bản đồ ám ảnh. Tôi vừa sửa soạn đi nghỉ, đến thăm thằng em bên Ấn-độ, Gilbert cấp tốc gọi tôi đến, lải nhải: "Lola, cháu phải bay đến Hy-mã-lạp-sơn giúp chú. Hãy cho chú một ân huệ nhỏ nhoi, thế thôi. Lola, cháu chỉ đơn giản tìm hiểu giùm chú, những vùng trắng trên bản đồ của chú là gì. Chú xin cháu, Lola, làm ơn giúp chú." Vì thế tôi mới phải có mặt tại đây.

Vừa ôm đống đồ nặng nề vào hang, ả chuột vừa cáu kỉnh quát Sorrel:

- Đứng thộn mặt ra thế à? Giúp một tay đi chứ. Định để mặt trời hâm nóng máy bay thành cái chảo rán trứng sao?

- Giống hệt ông chú!

Vừa lèm bèm, Sorrel vừa nâng cái máy bay nhẹ hẫng lên. Đem máy bay vào hang, nó thấy Lola Đuôi xám đang đứng ngẩn người ngắm con rồng. Ả chuột béo thì thầm:

- Đúng là một con rồng! To nhẩy!

- Đừng đánh thức cậu ấy. Firedrake mà mất ngủ, chúng tôi không ra khỏi đây nổi đâu.

Sorrel ngắm nghía cái máy bay, hỏi:

- Chị kiếm đâu ra cái máy bay nhỏ xíu này thế?

- Trong cửa hàng đồ chơi. Cũng phải làm việc hết hơi để đổi lấy nó đấy. Nhưng bay tốt lắm, vượt qua những rặng núi này ngon ơ, chẳng có vấn đề gì.

Cô ả mon men leo lên bàn chân sau của Firedrake, ngón chân của con rồng còn lớn hơn thân hình béo ị của con chuột. Ả thì thầm, lo lắng hỏi Sorrel:

- Đẹp quá! Nhưng rồng ăn gì, không phải chuột chứ nhỉ?

- Đừng lo, cậu ấy chỉ cần ánh trăng thôi.

- À, ánh trăng! Nguồn năng lượng thú vị thật! Nhưng mình cũng từng cố gắng nghiên cứu làm pin ánh trăng, mà không thành công.

Lola quay nhìn Ben đang ngủ mê mệt gần cửa hang:

- Đoàn của cô có cả người nữa à? Chú tôi chỉ nhắc tới cô và một con rồng thôi. Ông cũng không nói gì tới... cái vật nhỏ tí kia.

Lola chỉ Chân-sậy nói. Sorrel quay quay cái chong chóng máy bay, bảo:

- Tình cờ họ cùng đi thôi. Thỉnh thoảng tụi mình cũng hục hặc nhau, nhưng các cậu ấy được lắm. Anh chàng nhỏ xíu là một người tí hon...tạo... tạo nhân.

- Nhân tạo.

Chân-sậy nhăn mặt chỉnh lại, rồi nghiêng mình chào nàng phi công chuột. Ả ngắm anh chàng tí hon từ đầu tới chân, reo lên:

- Mình không có ý gì đâu, nhưng trông cậu giống hệt một món đồ chơi của trẻ con loài người. Đừng giận nhé.

Chân-sậy cười ngượng nghịu:

- Chị nói có phần đúng. Việc khảo sát và vẽ bản đồ tới đâu rồi?

- Gần hoàn tất. Mình ghé vào đây để viết nốt những ghi chép cho ngày hôm nay.

Sorrel mừng rỡ:

- Như vậy là chị biết rõ địa bàn này rồi?

- Tất nhiên. Đến lúc này thì mình đã biết rõ từng gốc cây, từng hòn đá.

Sorrel chạy lại, lay Ben:

- Dậy, dậy đi. Có người chỉ đường cho chúng ta tới tu viện rồi.

Ben còn ngái ngủ hỏi:

- Chuyện gì thế? Có ai đâu?

Sorrel chỉ Lola. Ả chuột mập, lùi một bước thủ thế, hai chân trước chống cạnh sườn, trừng mắt ngó thẳng con người. Ben kinh ngạc ngồi dậy ngó xuống ả:

- Ở đâu nhảy ra thế này?

Nữ phi công vênh mặt:

- Ở đâu nhảy ra? Trước mặt cậu là Lola Đuôi Xám đây.

Sorrel vội lên tiếng:

- Chị ấy là cháu gái chuột trắng Gilbert Đuôi Xám. Ông ấy nhờ chị Lola tới đây khảo sát địa hình. Thôi chúng ta ra ngoài bàn luận, ở đây làm Firedrake thức giấc mất.

Bên ngoài trời vẫn nắng chang chang, nhưng sau tảng đá ngoài cửa hang, có bóng râm. Sorrel bảo Ben:

- Lấy bản đồ ra.

Sau khi Ben đưa bản đồ cho Lola, Sorrel nín thở, căng thẳng hỏi:

- Chị có thể cho chúng tôi biết, mình đang ở đâu không?

Ả chuột đủng đỉnh dạo bước trên bản đồ, rồi đạp chân lên một điểm nằm trong vùng đông nam sông Indus, nói:

- Các bạn đang ở tại đây. Giữa những giải núi này, trong một nơi được gọi là Thung-Lũng-Đá.

Ben cắt nghĩa:

- Tụi này đang tìm một tu viện trên một sườn núi, nhìn ra một khu rộng rãi, xanh tươi thuộc về thung lũng Indus. Một khu rất lớn, có nhiều nhà cửa và cờ xí tung bay trong gió.

Lola gật gù nhìn cậu bé:

- Ái chà! Diễn tả rất tuyệt! Có, tôi có biết nơi đó. Nhưng cậu từng đến đó rồi, phải không?

- Chưa từng. Nhưng tôi đã được nhìn thấy trong con mắt thứ 223 của một vị thần.

- Thật sao? Thế thì hay quá. Phải, mình biết tu viện này. Ở đó rất đông nhà tu, toàn đầu trọc. Cả sư và tiểu. Nhưng họ là những con người rất thân mật, rất hiếu khách. Tuy nhiên món trà của họ thì... khiếp lắm!

Ben nhìn Lola đầy hy vọng:

- Chị đưa chúng tôi đi được không?

- Được quá đi chứ. Nhưng phi cơ của tôi không đuổi kịp rồng đâu.

- Chắc chắn là không kịp rồi.

Tất cả quay lại: Firedrake từ trong hang vươn cổ ra ngáp, tò mò nhìn con chuột mập.

Lola giật mình ngồi thụp xuống, lắp bắp:

- Ối giời! Cậu ấy to hơn mình tưởng!

Sorrel bảo:

- Thật ra cậu ấy chỉ là một chàng rồng trung bình thôi. Firedrake, đây là cháu của ông Gilbert Đuôi Xám. Lola có thể chỉ đường cho chúng ta tới tu viện. Cuộc gặp tình cờ này hay quá, phải không?

Lola vẫn nhìn con rồng, cự lại Sorrel:

- Tình cờ gì? Không vì các người tôi đâu có phải mò đến tận đây?

Chân-sậy nói:

- Chị nói đúng. Đây không phải là tình cờ, mà là... tiền định.

Sorrel hỏi ngay:

- Là cái gì?

- Là Trời đã định sẵn rồi, một việc chắc chắn phải xảy ra. Tôi thì chỉ gọi đó là một điềm lành. Một điềm rất tốt.

Sorrel nhăn mặt, nhún vai:

- Ôi, anh muốn gọi là gì cũng được, làm sao Lola có thể đưa chúng ta ra khỏi đây mới là tốt nhất. Bây giờ phải để dành sương trăng cho những khi thật cần thiết, vậy phải chờ trăng lên chúng ta mới lên đường, đúng không?

Firedrake gật đầu, rồi hỏi Lola:

- Chị biết Rosa Đuôi Xám không? Có thể Rosa là cô của chị?

Lola nhảy ra khỏi tấm bản đồ, để Ben cuốn lại, trả lời:

- Biết chứ. Tôi gặp bà ấy một lần trong bữa tiệc gia đình. Đó là lần đầu tiên tôi được nghe về rồng.

Ben hồi hộp hỏi:

- Còn ở đây? Chị có thấy con rồng nào trong vùng núi này không?

- Ở đây? Không. Một cái vảy rồng cũng không thấy, dù tôi bay khắp rồi. Tôi biết vì sao cậu hỏi, chú Gilbert đã cho tôi biết, các cậu đi tìm Vành Đai Thiên Đàng. Nhưng tôi có thể nói, tôi chưa từng thấy một nơi nào như thế. Toàn núi phủ tuyết trắng xóa, không một chút dấu vết nào của loài rồng.

Ben lắp bắp:

- Khô ô ông, không đúng. Tôi đã nhìn thấy thung lũng đó, tôi cũng đã thấy một con rồng trong một hang động lớn.

Lola Đuôi Xám nghi hoặc nhìn nó:

- Nhìn thấy ở đâu? Trong con mắt vị thần của cậu à? Quên đi nhé! Chỉ có tu viện, những lâu đài xiêu vẹo và mấy con người. Hết!

Ben bảo:

- Còn nữa chứ. Có một thung lũng mù sương, bao

bọc bởi những dãy núi phủ tuyết trắng và... có một cái hang rất, rất tuyệt vời!

Nhưng Lola chỉ lắc đầu:

- Ở đây có hàng trăm thung lũng, vô vàn ngọn núi phủ tuyết trắng, chỉ đếm thôi cũng đủ hóa điên rồi. Xin lỗi, tôi nói lại, bảo đảm là không có rồng. Tôi cũng sẽ nói cho chú tôi biết như thế. Vành Đai Thiên Đàng không có thật. Và không có nơi nào là chốn ẩn cư của rồng. Chỉ là chuyện thần tiên!

38. Tu viện

Khoảng nửa đêm, Firedrake lại tới dòng sông Indus. Nước sông đen lấp lánh ánh sao. Thung lũng nơi này phì nhiêu xanh tốt. Tuy trời tối, nhưng Ben cũng nhìn thấy cánh đồng và những căn lều. Bên kia sông, một tu viện cheo leo trên sườn núi. Dưới ánh trăng mờ, những bức tường tu viện trắng như những tờ giấy trắng.

Ben thì thầm:

- Đúng nó rồi! Chính xác như mình đã thấy.

Đang bay bên con rồng, Lola Đuôi Xám, mở cửa buồng lái la át tiếng cánh quạt:

- Ê! Đúng nơi này không?

Ben gật đầu. Lola đóng cửa, tiếp tục bay.Tốc độ phi cơ của ả chuột ngoài mong đợi của mọi người. Con rồng cảm thấy đây là chuyến bay thoải mái nhất trong suốt cuộc hành trình. Nó lặng lẽ lượn trên thung lũng rộng lớn, xa khỏi dòng sông, rồi vút lên khỏi những bức tường cao của tu viện.

Trên sân trải đá đã có mấy người đang chờ.

Vừa xách ba lô nhảy xuống khỏi lưng con rồng, Sorrel nói ngay với giáo sư Greenbloom:

- Chúng cháu bị trễ, vì phải giải cứu cho con người bé nhỏ này khỏi làm mồi cho một con chim khổng lồ.

Ông giáo sư hốt hoảng nhìn Ben:

- Chuyện gì vậy??

Ben nhảy xuống nói:

- Dạ, không sao.

- Không sao? Chúa ôi! Cháu rách bươm cả rồi!

Sorrel láu táu:

- Rách bươm nhưng không bị ăn tươi nuốt sống là may rồi.

Ông giáo sư lắc đầu, lùi lại một bước, suýt đạp phải cái phi cơ nhỏ xíu dưới chân. Lola kêu oai oái:

- Này, đi đứng ý tứ một chút chứ!

Giật mình, ông quay lại nhìn quanh. Lola Đuôi Xám nhảy ra khỏi máy bay, cúi chào:

- Xin chào giáo sư, cháu được nghe rất nhiều về ông.

Ông giáo sư quì xuống, nhẹ nhàng bắt tay nàng chuột mập.

- Ta hy vọng mi chỉ nghe toàn điều tốt. Ta được hân hạnh biết ai đây?

Lola rúc rích cười:

- Lola Đuôi Xám. Phi công và cũng là một chuyên gia đồ họa. Ngay lúc này đang là một... hướng dẫn viên nghiệp dư.

Sorrel hỏi giáo sư:

- Chuyến đi của giáo sư có gì lạ không ạ?

- Bình yên. Nhưng Guinevere bảo...

Ông ngập ngừng gãi đầu, nhìn lên những cửa sổ tăm tối của tu viện:

- Thật tình ta đang tự hỏi có nên nói ra không...

Ben vội hỏi:

- Guinevere nói gì ạ?

- À, nó bảo... nó quả quyết là đã nhìn thấy Nettlebrand.

Sorrel kêu lên:

- Ở đâu?

Chân-sậy đang ngáp cũng giật mình tỉnh ngủ. Firedrake và Ben nhìn nhau. Lola chen vào giữa đám chân người và rồng, ngửa mặt, nheo nhéo hỏi:

- Chuyện gì vậy?

Sorrel nói nhỏ:

- Có kẻ theo dõi chúng tôi. Tưởng hắn đã bị trừ khử rồi, nhưng có lẽ chúng tôi lầm.

- Sao không để tôi bay đi do thám? Cho tôi biết hình dáng kẻ đó ra sao. Nhìn thấy hắn ở khoảng nào. Tôi chỉ vù một cái là biết ngay thôi.

Firedrake hỏi:

- Chị đi thám thính giùm chúng tôi thật chứ?

- Tất nhiên là được. Mình còn khoái nữa. Đo đạc, khảo sát mãi mấy cái núi và thung lũng này chán tới cổ rồi. Nào, tôi phải tìm cái gì đây? Lâm thần, người hay rồng? Hay một anh chàng tí hon nữa như anh chàng này?

Firedrake nói:

- Đó là một con rồng, nhưng to lớn hơn tôi gấp nhiều lần và vảy bằng vàng.

Giáo sư Greenbloom nói thêm:

- Và bên nó, luôn có một tên lùn sơn cước, với cái mũ rộng vành quá khổ. Con gái ta cho rằng đã nhìn thấy chúng tại khúc sông có cầu treo và một con đường bị lở.

Lola thận trọng nói:

- Tôi biết chỗ đó, tôi sẽ đảo một vòng thử xem.

Nhanh như tia chớp, con chuột béo nhảy lên phi cơ, nổ máy. Chiếc máy bay bé nhỏ vút lên bầu trời đầy sao.

Giọng giáo sư đầy khâm phục:

- Con chuột đó di chuyển nhanh nhẹn thật. Ta nhẹ cả mình khi có nó thám sát cho chúng ta. Các cháu gặp Lola ở đâu thế?

Ben nói:

- Lola là cháu gái Gilbert Đuôi Xám, chính là con chuột trắng đã bán tấm bản đồ cho chúng cháu. Đuôi Xám nhờ cô cháu đi khảo sát vài ngọn núi trong vùng này để bổ túc bản đồ của ông ta. Nhưng Lola nói... không có nơi nào giống như Vành Đai Thiên Đàng.

- Ở địa vị cháu, ta đặt niềm tin vào thần Asif và những gì ông ta đã cho cháu thấy hơn. Nào, lại đây, chúng ta cùng giải mã câu đố bí hiểm của vị thần.

Ông choàng vai Ben, tiến tới những bậc thềm rộng lớn dẫn lên chính điện của tu viện:

- Ta muốn giới thiệu các cháu với những người đã được ta kể lại về chuyến đi này.

Firedrake và Sorrel bước theo hai người. Tới trước một cánh cửa lớn, với những hình vẽ lạ lùng, giáo sư dẫn giải:

- Đây là Dhu-Khang, nơi cầu nguyện và hội họp của các nhà sư, trông hoàn toàn khác hẳn với những ngôi giáo đường của chúng ta. Đây là nơi của niềm vui, luôn tràn ngập tiếng cười hoan hỉ.

Ông đẩy cánh cửa nặng nề. Gian chính điện cao tới nỗi, con rồng có thể đứng thẳng người. Mặc dù trời tối, nhưng vô vàn ngọn đèn tỏa sáng trong căn phòng rộng mênh mông. Những hàng cột to lớn nâng đỡ mái trần. Giữa những kệ tràn ngập sách cổ, được treo những bức tranh kỳ lạ, sắc màu rực rỡ, làm Ben chỉ muốn ngừng lại ngắm nhìn. Nhưng ông giáo sư tiếp tục dẫn chúng tiến bước.

Những hàng ghế thấp đặt giữa những hàng cột, và trên dãy ghế đầu tiên - một người đầu trọc, nhưng có thể thấy những chân tóc đã bạc – đang ngồi đợi.

Ông già đầu bạc choàng một áo choàng màu đỏ, mỉm cười nhân hậu khi Ben lại gần.

Firedrake ngập ngừng bước theo, vì đây là lần thứ hai nó vào nơi cư trú của con người. Ánh sáng tỏa ra từ những ngọn đèn nhỏ làm bộ vảy của nó long lanh sáng. Móng nó gõ lách cách trên sàn và chiếc đuôi kéo lê phía sau tạo nên tiếng lào xào nho nhỏ. Sorrel đi sát Firedrake, hai tai nó ngoáy liên tục và đôi mắt liếc từng cái cột. Nó thì thầm bảo:

- Này, ở đây người ta trồng toàn cây bằng đá nhỉ.

Tất cả đều ngừng lại trước vị sư đang cúi đầu chào. Giáo sư Greenbloom lên tiếng:

- Hân hạnh giới thiệu đây là đức Lạt-Ma tôn kính của chúng ta. Ngài là bậc chí tôn của tu viện này.

Giọng của vị lạt ma rất êm dịu, hiền hòa. Chân-sậy dịch lại những lời ông nói:

- Đón mừng chư vị ghé thăm tu viện Nguyệt-Thạch của chúng tôi. Chúng tôi rất hoan hỉ được gặp các vị. Vì theo đức tin của chúng tôi, rồng tới là một điềm báo hiệu một sự kiện tốt lành. Chúng tôi cũng hoan hỉ được nhìn thấy một kỵ sĩ rồng, sau quá nhiều năm, lại xuất hiện dưới mái tu viện này.

Ben ngạc nhiên nhìn giáo sư Greenbloom. Ông gật đầu:

- Đúng vậy, vì kỵ sĩ trong ngôi mộ mà chúng ta đã viếng, cũng đã từng đến tu viện này nhiều lần. Thật ra, nếu ta không lầm, nơi đây vẫn còn lưu giữ hình ảnh của vị kỵ sĩ rồng đó trong hốc tường kia.

Ben đến bên một hốc tường giáo sư vừa chỉ. Một bức tranh cuốn, khổ lớn, treo giữa hai kệ sách: trong tranh là hình ảnh con rồng đang bay với một đứa bé trai cưỡi trên lưng. Đằng sau cậu bé, lố nhố mấy đứa trẻ khác.

Ben nhìn gần hơn đứa trẻ lông lá bù xù, kêu gọi Sorrel:

- Này, Sorrel, giống cậu không?

Firedrake cũng lại gần, vươn đầu qua vai Ben, rồi kinh ngạc bảo:

- Đúng quá! Giống y hệt cậu, Sorrel.

Sorrel ngắm thật kỹ, lẩm bẩm:

- Bốn tay? Nhìn kỹ này, chúng đều có bốn tay.

Ben nhìn những bức tranh khác trên tường, hình ảnh những sinh vật lông lá đều có nhiều tay. Nó băn khoăn hỏi:

- Như thế là sao nhỉ?

Nhưng giáo sư bỗng lên tiếng gọi:

- Lại đây xem. Kỵ sĩ rồng đã để lại đây mấy thứ từ thuở xa xưa.

Vị lạt ma dẫn chúng tới một kệ thờ nhỏ, kế bên ban thờ chính. Chân-sậy lại dịch những lời nói của ông:

- Đây là những viên nguyệt-thạch - đá trăng - linh thiêng do chính kỵ sĩ rồng đã dâng cho tu viện. Đá trăng đem lại sức khỏe, niềm vui và xua đuổi tà ma ra khỏi thung lũng này.

Những viên đá lớn gần nắm tay của Ben và trắng như sữa. Chúng sáng ngời như có ánh trăng toả ra từ bên trong.

Ben thì thầm với Firedrake:

- Đập vỡ ánh trăng! Cậu nhớ gì không? Cậu có nghĩ là thần Asif bảo chúng mình phải đập vỡ những viên đá này không?

Con rồng trầm ngâm gật đầu. Ông giáo sư dịch lời Ben vừa nói cho vị lạt ma nghe. Nhà tu hành mỉm cười trả lời. Chân-sậy ghé tai Ben nói nhỏ:

- Ông ta bảo, sau bữa ăn sáng, sẽ trao trả lại tài sản cho kỵ sĩ, để kỵ sĩ tùy nghi sử dụng.

Ben ngơ ngác nhìn Firedrake, lại nhìn vị lạt ma:

- Nghĩa là lạt ma sẽ đưa cho tôi một viên đá thiêng liêng này?

Nhà tu hành gật đầu. Giáo sư Greenbloom nói:

- Phải, cháu hiểu đúng ý ngài rồi đó.

Ben e ngại cúi đầu trước vị lạt ma:

- Cháu cám ơn. Lạt ma tốt bụng quá. Nhưng ngài không sợ phước lành sẽ mất đi, nếu cháu đập vỡ viên đá này sao?

Giáo sư dịch lại câu hỏi của Ben. Vị lạt ma cả cười:

- Kỵ sĩ rồng ơi! Không viên đá nào đem duyên lành đến cho bằng sự viếng thăm của một con rồng. Nhưng kỵ sĩ phải ráng sức nhiều lắm đó, những viên đá này đã yên ngủ quá lâu rồi, giờ chẳng khác nào phải chiêu hồn chúng dậy. Sau bữa điểm tâm, lão sẽ chỉ cho kỵ sĩ thấy đầu của con rồng đá.

Ben kinh ngạc nhìn giáo sư hỏi:

- Giáo sư nói cho vị lạt ma tất cả... tất cả những gì vị thần đã nói?

- Ta không cần phải nói. Lạt ma đã biết cả rồi. Hình như con đã nằm sẵn trong những câu tiên tri rồi, con trai ạ.

- Kỳ lạ quá!

Ben lẩm bẩm. Nó lại nhìn vào kệ thờ có những viên đá trăng, trước khi cùng tất cả theo vị lạt ma ra ngoài.

Mặt trời đã nhuộm hồng những đỉnh núi phủ tuyết và ngoài sân tu viện đã tràn ngập các nhà sư đang làm việc. Ben ngạc nhiên thấy nhiều vị sư còn nhỏ hơn cả nó.

Ben ghé tai giáo sư nói:

- Nhìn kìa, ở đây có cả thầy chùa nhỏ hơn cả cháu.

- Đúng vậy. Họ tin con người có nhiều kiếp luân hồi trên thế gian. Vì vậy, có thể những chú tiểu này thật sự còn lớn tuổi hơn cả các vị sư già.

Thình lình, các nhà sư đang lặng lẽ trong công việc,

ngừng cả lại, đứng sững sờ. Firedrake vươn cổ ra khỏi chính điện.

Vị lạt ma giơ cao tay, nói. Chân-sậy thì thầm vào tai Ben:

- Ông ấy nói ân phước sẽ tỏa xuống như ánh trăng từ Firedrake. Hai kỵ sĩ Sorrel và Ben cần được chư tăng giúp đỡ.

Ben nhìn xuống sân: các nhà sư ngạc nhiên chăm chú ngắm Firedrake, nhưng không tỏ ra sợ hãi.

Ông giáo sư nói nhỏ với Ben:

- Điểm tâm chỉ có tsampa, một thứ bánh lúa mạch nướng và trà nóng uống với bơ. Trà này rất tốt cho sức khoẻ của cháu. Nhưng lần đầu rất khó uống. Cháu có muốn ta cáo lỗi giùm, để cháu ăn cùng Guinevere không?

Ben nhìn vị lạt ma, ông đang nhìn nó mỉm cười. Ông nói vài câu với Chân-sậy. Hắn nói lại với Ben:

- Lạt ma bảo hiểu chút ít ngôn ngữ chúng ta vàkỵ sĩ Ben không phải bận tâm, nếu muốn ăn sáng cùng con gái của giáo sư.

- Cám ơn Chân-sậy. Nhờ anh nói lại, là tôi rất thích nơi này, và... tôi cảm thấy như được về nhà, dù nơi đây hoàn toàn khác hẳn với quê hương tôi. Nói giùm đi, nhưng... nói sao cho văn vẻ một tí nhé.

Lạt ma chăm chú lắng nghe Chân-sậy, rồi ông thoáng cười nói mấy câu với hắn. Chân-sậy bảo Ben:

- Theo ý của lạt ma, rất có thể kỵ sĩ Ben đã ở đây. Trong một kiếp trước.

Giáo sư Greenbloom bảo:

- Nào, kỵ sĩ rồng, ta đưa cháu đến chỗ Guinevere. Điểm tâm xong, ta sẽ trở lại gặp cháu.

Firedrake nhẹ chạm đầu lên vai giáo sư, hỏi:

- Còn cháu và Sorrel làm gì?

- Firedrake nên vào chính điện làm một giấc. Trong đó không có ai làm phiền mi. Trái lại họ sẽ tụng kinh cầu nguyện cho chuyến đi tới Vành Đai Thiên Đàng được bằng an.

Sorrel hỏi:

- Còn cháu? Firedrke ngủ, mọi người thì uống trà bơ. Cháu làm gì? Trà, cháu không ưa rồi. Bơ, lại càng ghét

- Sorrel nhập bọn với Guinevere. Có giường êm ấm, cả bánh qui nữa. Được chưa?

Ben và Sorrel bước xuống thềm, đi qua sân đầy những nhà sư đứng nghiêm kính cẩn. Còn Firedrake theo vị lạt ma vào chính điện. Nó cuộn mình nằm ngủ, trong khi những nhà sư ngồi quanh lâm râm khấn tụng: cầu xin đất trời phù hộ cho con rồng luôn được bằng an, khoẻ mạnh.

39. Báo cáo của nữ phi công chuột

Sorrel nắc nỏm khen Guinevere làm món ăn sáng "hơi bị ngon", nên cô ả ăn căng cả bụng. Ben không cảm thấy đói. Những căng thẳng của mấy ngày vừa qua và những khó khăn trước mắt làm Ben không thiết gì đến chuyện ăn uống.

Khi Sorrel no nê, cuốn tròn như quả bóng trên giường của cô bé Guinevere và ngáy khò khò, Ben và Guinevere rón rén ra khỏi phòng. Hai đứa leo lên ngồi trên bức tường thấp, nhìn xuống dòng sông. Sương mù vẫn còn quấn quít bên sườn núi, nhưng mặt trời đã lên cao và không khí ấm áp dần.

Cô bé bảo:

- Ở đây dễ thương quá!

Ben gật đầu. Chân sậy đang lơ mơ ngủ trên đùi nó. Dưới thung lũng, nông dân đang lúi húi trên cánh đồng xanh mơn mởn. Từ trên cao này nhìn xuống, trông họ nhỏ xíu như những con ong.

Ben hỏi:

- Mẹ bạn đâu?

- Trong đền Ông Ác. Ở xứ này, tu viện nào cũng có một đền thờ Ông Ác và Ông Thiện. Ông Thiện phù hộ cho những người tốt lành, Ông Ác xua đuổi tà ma, vì Ông Ác trông dữ tợn mới làm ma quỉ sợ.

Nhìn theo tay cô bé chỉ, một ngôi đền sơn đỏ, bên trái chính điện, Ben khâm phục nói:

- Chà! Bạn có vẻ hiểu biết nhiều quá nhỉ?

- Chẳng có gì ngạc nhiên nếu bạn có một ông bố và một bà mẹ như cha mẹ mình, phải không? Mẹ mình đang chụp hình những bức tranh trong đền. Khi về, mẹ sẽ bán lại cho những người giàu có thích sưu tầm ảnh lạ. Số tiền đó sẽ được dùng để phục chế lại những bức tranh đã quá lâu đời ở đây.

Ben đắp vạt áo lên Chân-sậy, nói:

- Bạn thật may mắn có cha mẹ như thế.

- Cha mình nói bạn không có cha mẹ?

- Đúng vậy. Chưa bao giờ mình có cha mẹ.

Ngẫm nghĩ một lát, cô bé nhẹ nhàng nói:

- Nhưng bây giờ bạn đã có Firedrake và Sorrel và... Chân-sậy nữa.

- Phải, nhưng đó là chuyện khác.

Bỗng Ben nheo mắt nhìn về phía con sông khuất sau rặng núi về hướng tây:

- Này, hình như Lola đang bay về. Nhìn kìa.

- Lola? Có phải là con chuột bạn đã kể không?

Ben gật. Hai đứa đã nghe tiếng vù vù lại gần hơn, rồi chiếc phi cơ nhỏ xíu hạ cánh rất điệu nghệ trên tường, ngay kế bên chúng. Lola mở cửa nhảy ra, nói ngay:

- Chẳng có gì hết. Hoàn toàn không một dấu vết đáng ngờ nào.

Chân-sậy choàng dậy hỏi:

- Chị đấy à, Lola?

- Tôi đây, tí hon. Còn ai đây nhỉ?

Ben giới thiệu:

- Đây làGuinevere, con gái của ông giáo sư suýt đạp phải máy bay của chị đó. Chính Guinevere đã bảo là bạn ấy nhìn thấy Nettlebrand.

Cô bé nói:

- Tôi biết chắc là tôi đã nhìn thấy nó.

Lấy cái túi nhỏ đựng đồ ăn dưới cánh máy bay ra, Lola bảo:

- Có thể. Nhưng dù sao nó đã biến mất rồi. Tôi bay ngược, bay xuôi khắp khu vực con sông đó, chẳng thấy con rồng hay tên lùn nào cả. Một cái vảy rồng cũng không thấy.

- Thế càng tốt. Mình đã tưởng bị nó theo dõi. Cám ơn chị nhiều, Lola.

- Không có chi, mình vui lòng phục vụ các bạn mà.

Ả nhấm nháp vụn bánh, nằm sóng xoài trên bờ tường, khoan khoái nói:

- Thấy mình nằm dài ra đây, chưa chịu bay về báo cáo, chắc chú Gilbert tức giận ngoáy tít cả đuôi lên.

Guinevere vẫn im lặng, trầm ngâm nhìn dòng sông, rồi nhíu mày nói:

- Dù sao mình vẫn quả quyết, quái vật đó đang ẩn mình rình rập chúng ta.

Ben huých nhẹ cô bé bảo:

- Phải chi bạn được nghe gã lùn đó nói. Thôi bỏ qua đi, mình tin chắc Nettlebrand đã chết rồi. Nào, kể tiếp về ngôi đền cho mình nghe đi.

Guinevere lơ đãng hỏi:

- Đền nào?

- Ngôi đền mẹ bạn đang chụp hình đó.

- Được, nếu bạn muốn nghe. Đó là Gon-Khang, theo tiếng Tây Tạng...

Khi giáo sư Greenbloom và Firedrake từ chính điện ra, ông thấy Ben và con gái ông vẫn ngồi trên bờ tường. Chân-sậy và ả chuột béo nằm giữa hai đứa, thi nhau ngáy. Say sưa trò chuyện, hai đứa trẻ không nghe tiếng chân ông tiến lại gần. Ông lên tiếng:

- Ta không muốn cắt ngang chuyện hai đứa đâu, nhưng đã tới lúc Ben phải đập vỡ ánh trăng rồi. Lạt ma gửi cho Ben một viên đá thiêng đây.

Firedrake nhìn quanh hỏi:

- Sorrel đâu?

Guinevere trả lời nó:

- Trong giường. Ăn no ngủ kỹ rồi.

Giáo sư hỏi:

- Cô bạn chuột của chúng ta báo cáo sao rồi?

Đang ngắm nghía viên đá trăng, Ben nói:

- Không có dấu vết của Nettlebrand.

- Tốt, đỡ một gánh nặng. Con có thấy thế không, Guinevere?

Cô bé nhăn mặt:

- Con không biết.

- Thôi, bây giờ chúng ta đi tìm Sorrel và mẹ con. Chúng ta cùng đến chứng kiến kỵ sĩ rồng giải mã câu đố bí hiểm của thần Asif. Chưa bao giờ ta căng thẳng như lúc này. Không biết điều gì sẽ xảy ra, hay sinh vật nào xuất hiện, sau khi Ben đập vỡ viên đá này.

40. Công tác dành cho Tiểu-Thạch-Tu

Lola Đuôi Xám đã lầm. Nettlebrand vẫn còn đang lượn lờ dưới lòng sông Indus, ngay dưới bóng râm của tu viện Nguyệt Thạch. Lòng sông đầy bùn đoạn này quá sâu, nên không phản chiếu màu vàng của quái vật lên mặt nước. Nó kiên nhẫn nằm chờ tên đầy tớ trở lại.

Trước khi Nettlebrand lặn sâu xuống đáy sông, gã lùn đã nhảy lên bờ, trốn trong một bụi cỏ. Chờ đợi suốt một ngày, cho đến nửa đêm sau, khi Firedrake bay qua những bức tường trắng của tu viện, Tiểu-Thạch-Tu mới ra khỏi chỗ núp. Hắn lẩn lút qua cánh đồng, qua những căn lều, tới chân núi có ngôi tu viện cheo leo trên sườn dốc.

Tiểu-Thạch-Tu bắt đầu leo lên. Quả núi cao, cao chót vót, nhưng không nhằm nhò gì với hắn, vì hắn là một gã lùn sơn cước. Hắn say mê leo trèo cũng gần như say mê vàng. Lớp đá núi cứng rắn thì thầm dưới những ngón tay của gã lùn, như tri âm tri kỷ gặp nhau. Đá kể lể với hắn về những hang động bao la với những hàng cột làm bằng châu báu, chạm trổ

bằng vàng ròng và những hang khác đầy sinh vật lạ kỳ sinh sống. Càng nghe, Tiểu-Thạch-Tu càng mê tơi, phấn chấn. Hắn có thể leo hoài hoài không chán. Nhưng hắn đã lên tới bức tường thấp của tu viện.

Tiểu-Thạch-Tu thận trọng ló đầu liếc xuống sân. Đúng lúc đó Firedrake và các bạn khuất vào chính điện. Gã lùn táo tợn leo vội lên thềm, nhưng cánh cửa nặng nề đã khép chặt.

Hắn nhìn quanh, tự nhủ: "Chắc chắn chúng phải trở ra". Hắn tìm được một kẽ hở của tường sân rất kín đáo, lại có thể quan sát dễ dàng. Tiểu-Thạch-Tu cố chui thân hình mập ú vào khe tường nứt, lèm bèm:

- Trên cả tuyệt vời! Đúng là chỗ dành sẵn cho mình đây.

Rồi từ nơi ẩn núp hắn rối cả mắt vì những đôi dép rách bươm của những nhà sư rầm rập bước qua. Nhưng khi những nhà sư đã khuất dạng vào chính điện, hắn thấy Ben và Guinevere tới ngồi trên bờ tường cách hắn không xa.

Vì vậy, lúc này Tiểu-Thạch-Tu mới nghe lén được chuyện con chuột mập đã thất bại trong chuyến bay dò la tin tức chủ nhân hắn. Và hắn thấy thằng bé người có vẻ thật sự tin Nettlebrand đã bị vùi thây trên sa mạc. Gã lùn cũng đã thấy viên đá trong tay vị lạt ma và nghe được lời nói bí hiểm của vị thần. Khi Ben cầm viên đá, và cùng con rồng đi theo vị lạt ma, Tiểu-Thạch-Tu âm thầm theo gót họ.

41. Bữa bưa chan

Vị lạt ma hướng dẫn khách sang một khu khác trong tu viện, nơi có hai ngôi đền Gon-Khang va Lha-Khang tọa lạc. Đó là đền thờ Ông Thiện và Ông Ác.

Lẩn lút qua từng góc tường, Tiểu-Thạch-Tu - tên gián điệp của Nettlebrand, đi theo họ.

Qua ngôi đền đỏ, vị lạt ma ngừng lại. Bà Vita Greenbloom bước ra theo chồng và dịch lại lời lạt ma:

- Đây là đền thờ Ông Ác, vị thần xua đuổi hồn ma ra khỏi tu viện và xóm làng.

Sorrel e dè nhìn quanh, hỏi:

- Loại hồn ma nào ạ?

Lạt ma nói:

- Tà ma, ác quỉ và... bão tuyết, đá lở, bệnh tật...

Sorrel nói thêm:

- Đói khát nữa chứ ạ?

- Đúng vậy, cả nạn đói khát nữa.

Ông mỉm cười trả lời. Một cảm giác ớn lạnh truyền

khắp người gã lùn. Đầu gối run lẩy bẩy, hắn chuồn lẹ khỏi ngôi đền đỏ. Hắn thở dồn dập như có bàn tay vô hình đang vươn từ trong đền ra, chộp lấy hắn, kéo hắn vào vùng tăm tối.

Quá hốt hoảng, hắn suýt đụng phải gót chân giáo sư Greenbloom. Ông quay lại hỏi vợ:

- Gì thế nhỉ? Em có nghe thấy gì không?

Vợ ông gật đầu:

- Hình như anh dẫm phải đuôi một con chuột.

Ông lắc đầu, nhìn quanh. Nhưng Tiểu-Thạch-Tu đã nhanh chân lẩn vào một khe tường.

Cô bé Guinevere nói đùa:

- Có lẽ một hồn ma.

- Rất có thể. Nào, mau lên, vị lạt ma đang chờ chúng ta.

Lạt ma ngừng lại trước vách tường nằm sát dốc núi. Vách đá nơi này đầy lỗ như một ổ phô-ma Thuỵ-

sĩ. Ben và Sorrel ngửa cổ, nhìn lên. Khắp vách đá toàn lỗ hổng, lớn đủ cho một cậu bé như Ben hay Sorrel thoải mái chui lọt.

- Những lỗ gì thế?

Ben nhờ Chân-sậy hỏi vị lạt ma. Ông cho biết:

- Đó là nơi ở của những kẻ mà kỵ sĩ cần họ giúp đỡ. Họ ít khi xuất hiện. Rất hiếm người trong chúng tôi được gặp họ. Nhưng nghe nói, họ rất thân thiện và họ đã ở đây từ rất lâu rồi, từ trước khi chúng tôi tới đây.

Ông đưa Ben lên bức tường đá. Trước đó Ben không chú ý, nhưng bây giờ nó mới nhìn thấy hai đầu rồng bằng đá nhô ra từ núi.

Ben thì thầm:

- Trông giống hệt Firedrake.

Nó cảm thấy hơi thở ấm áp của rồng đá phả trên tay.

Vị lạt ma cắt nghĩa:

- Đây là hai con rồng của Khởi-đầu và Kết-thúc. Với tâm niệm hiện nay, kỵ sĩ nên chọn sự Khởi-đầu.

Ben gật đầu. Sorrel thì thầm giục giã:

- Tiến lên, kỵ sĩ rồng, đập đi!

Đưa cao hòn đá trăng, Ben lấy hết sức bình sinh nện xuống đôi sừng của rồng đá.

Đá trăng tan tành thành muôn ngàn mảnh, và dường

như tất cả đều nghe một tiếng động ầm ầm âm u, rền vang tận lòng núi. Rồi hoàn toàn tĩnh lặng. Mọi người nín thở đợi chờ.

Vừng dương từ từ lên, rặng núi đổ bóng lên tu viện. Gió lạnh ngăn ngắt từ đỉnh núi tuyết thốc về và một khuôn mặt thình lình xuất hiện trong một hốc đá cao.

Đó là một phúc thần. Trông giống như Sorrel, nhưng bộ lông nhạt hơn và dày hơn. Và... nó có tới bốn tay. Nó đặt bốn tay trên bờ hốc đá.

Ben thì thầm:

- Chân-sậy, nhìn kìa! Hai mươi ngón! Nó có hai mươi ngón như lời thần Asif nói!

Gã tí hon chỉ còn biết gật đầu.

Phúc thần lông lá, bốn tay vẻ đầy nghi hoặc, liếc sơ qua mấy con người, rồi chăm chú nhìn con rồng. Nó kêu lên bằng ngôn ngữ của sinh vật dị thường, một thứ tiếng từ người đến vật đều có thể hiểu dễ dàng:

- A! Lạ lùng chưa? Sau cùng, suốt bấy nhiêu năm, thì các ngươi cũng đã nghĩ kĩ rồi sao? Ta tưởng các ngươi đã mục nát hết trong nơi ẩn trốn rồi.

Nó khinh bỉ nhổ bãi nước bọt lên đá, tiếp:

- Nào, chuyện gì xảy ra để chúng phải sai ngươi tới đây, cầu cứu chúng ta bất ngờ như thế này? Còn loài phúc thần trông chẳng giống ai, đi cùng ngươi kia là kẻ nào vậy? Nó làm gì với hai tay kia rồi? Sao chỉ còn hai?

Sorrel cáu tiết, ngửa mặt quát toáng lên:

- Ta chỉ có hai tay thôi. Như vậy quá đủ cho một phúc thần đầy tự trọng rồi, đồ nấm vô tri ngu dốt. Cho mi biết thêm: không ai sai chúng ta. Chúng ta tự nguyện đến đây. Những con rồng khác không dám đi, nhưng không ai bị mục rữa như mi nói.

- Ôi cha! Nấm vô tri! Ít ra cô em cũng còn biết đến nấm nhỉ? Tên anh là Bưa Bưa Chan. Cô em tên gì?

Firedrake tiến lên một bước:

- Bạn ấy là Sorrel. Anh nói đúng một điều: chúng tôi cần các anh giúp đỡ. Chúng tôi từ xa xôi đến đây để tìm kiếm Vành Đai Thiên Dàng. Một vị thần cho biết các anh có thể hướng dẫn chúng tôi tới đó.

- Từ xa xôi... ý mi định nói gì?

Sorrel nói:

- Nghĩa là chúng ta đã bay nửa vòng thế giới tới đây chỉ để nghe những lời nói ấm ớ của mi.

Firedrake đẩy nó sang một bên:

- Bình tĩnh, Sorrel.

Rồi ngẩng nhìn Bưa Bưa Chan, nói:

- Chúng tôi tới từ một thung lũng rất xa nơi miền tây bắc, nơi rồng trốn tránh từ mấy trăm năm trước, khi con người bắt đầu lấn chiếm khắp nơi trên thế giới. Và bây giờ họ lại sửa soạn vươn bàn tay tham lam chiếm thung lũng của chúng tôi. Chúng tôi bắt buộc phải tìm kiếm một quê hương mới. Vì thế tôi

phải ra đi tìm Vành Đai Thiên Đàng, quê hương của loài rồng. Tôi đến đây để hỏi anh, anh có biết nơi đó không?

- Tất nhiên ta biết. Biết rõ như lòng bàn tay của chính ta. Nhưng đã lâu lắm rồi ta không đến đó.

Ben như không còn thở nổi. Sorrel kêu lên:

- Như thế là có thật!? Vành Đai Thiên Đàng có thật!

Bưa Bưa Chan chun mũi, nghi ngờ nhìn Firedrake:

- Có đúng mi không từ Vành Đai Thiên Đàng tới đây không? Và thật sự vẫn còn những con rồng khác còn sống trên thế giới?

Firedrake gật đầu hỏi:

- Anh đồng ý hướng dẫn chúng tôi chứ?

Gã phúc thần bốn tay nín lặng mấy phút, nó ngồi đong đưa chân, thở dài thườn thượt, mãi mới trả lời:

- Được. Nhưng tôi phải cho anh bạn biết một sự thật: gặp lại họ hàng anh, anh sẽ chẳng vui vẻ gì đâu.

Sorrel vội hỏi:

- Vậy là sao?

Bưa Bưa Chan nhún vai, khoanh bốn tay trước ngực:

- Tôi muốn nói là họ đã trở thành vô cảm, bạc nhược, hèn nhát. Năm mươi mùa đông rồi tôi không tới đó, không biết hiện nay họ như thế nào rồi.

Nó nghiêng mình xuống Sorrel:

- Cô bạn thử tưởng tượng: không bao giờ họ rời khỏi hang, kể cả ban đêm! Lần cuối tôi thấy họ, họ rũ ra như những chiếc lá úa, vì thèm khát ánh trăng. Mắt họ đục ngầu như nước bùn, vì sống trong tăm tối quá lâu. Những đôi cánh cáu bụi, vì không hề được sử dụng tới và bụng họ phệ ra, vì ăn toàn địa y thay vì uống ánh trăng. Phải, các bạn sẽ bị sốc khi nhìn cảnh tượng những con rồng thân tàn ma dại như thế.

Bưa Bưa Chan lại lắc đầu thở dài:

- Mà các bạn biết họ trốn tránh ai không? Không phải trốn loài người. Không. Họ trốn một con rồng vàng. Họ chui rúc, lẩn trốn từ sau cái đêm bị con rồng vàng săn hụt trên biển.

Ben tiến lên, đứng cạnh Firedrake:

- Chúng tôi biết chuyện đó. Nhưng họ trốn ở đâu?

Bưa Bưa Chan quay nhìn Ben, kinh ngạc hỏi:

- Loài gì đây? Trắng như một cái nấm bạch tạng, mà lại còn đi cùng một con rồng. Đừng bảo ta, là mi cưỡi trên lưng rồng tới đây đấy nhé.

Firedrake dí mũi vào Ben nói:

- Đúng, cậu ấy tới đây trên lưng mình.

Bưa Bưa Chan huýt sáo:

- Thì ra cậu là kỵ sĩ rồng? Chính cậu đã đập viên đá để gọi tôi ra?

Ben gật. Vị lạt ma nói mấy câu với Bưa Bưa Chan. Nó gãi đầu nói:

- Dạ, dạ, con biết. Câu nói xưa đó là: Bạc sẽ quí hơn vàng khi kỵ sĩ rồng trở lại!

Rồi nó lim dim nhìn Ben từ đầu đến chân, chậm rãi nói:

- Rồng trốn trong một hang động. Một hang động tuyệt vời, nằm sâu trong rặng núi được biết đến với cái tên là Vành Đai Thiên Đàng. Chính chúng tôi – những phúc thần bốn tay – đã đào cho họ. Nhưng chúng tôi không bao giờ có ý định để họ tự chôn sống mình trong hang động đó. Từ khi họ ở lì trong hang để trốn con rồng vàng, chúng tôi đã cắt đứt tình bạn với lũ hèn nhát đó, để trở về đây. Trước khi bỏ đi, chúng tôi bảo, muốn nối lại mối giao hảo, họ phải đến tận đây, với một hòn đá trăng, để mời chúng tôi

giúp chống lại con rồng vàng. Xin lỗi vì lúc đầu tôi tưởng anh bạn từ đó tới. Được, tôi sẽ dẫn đường cho anh bạn, nhưng tôi sẽ không ở lại, vì họ đâu có mời tôi.

Firedrake nói:

- Con rồng vàng chết rồi. Chết vùi thây trong sa mạc. Họ không cần phải trốn tránh nữa.

- Không. Nó chưa chết!

Cô bé Guinevere kêu lên. Tất cả đều quay lại nhìn. Tai Bưa Bưa Chan dựng ngược lên.

Ông giáo sư bảo:

- Nhưng con không có bằng chứng gì hết.

- Con đã nói là chính mắt con đã nhìn thấy nó. Con không hề tưởng tượng. Dù ai nói sao, nhưng con không thể tưởng tượng ra được cả tên lùn ngồi trên đầu nó. Con rồng vàng chưa bị vùi trong sa mạc. Nó đã theo dõi chúng ta trên sông, và con bảo đảm là nó đang rình rập quanh đây, chờ đợi những việc làm sắp tới của chúng ta.

Với một cú nhảy, Bưa Bưa Chan tung mình thẳng xuống đầu con rồng đá. Nó giơ cả bốn tay lên, nói:

- Tôi sẽ đưa các bạn tới Vành Đai Thiên Đàng. Gần đây hơn các bạn tưởng. Chúng ta chỉ cần bay qua ngọn núi này, và ngay trước mắt các bạn, nơi mặt trời mọc, các bạn sẽ thấy một chuỗi núi đẹp như một cánh đồng nấm trắng dưới sương trăng. Rồng ẩn trốn trong thung

lũng, bên kia dãy núi đó. Nhưng các bạn sẽ không thể tìm thấy cửa vào hang. Chỉ những con rồng ở đó và các phúc thần bốn tay mới biết. Tôi sẽ chỉ cho các bạn. Ngay khi mặt trời lặn chúng ta sẽ lên đường. Ồ, tự nhiên sao tôi cảm thấy ngứa ngáy quá. Tôi chỉ ngứa thế này, mỗi khi có chuyện trọng đại sắp xảy ra.

Nói xong, nó nhảy ngay vào một hốc đá gần nhất.

42. Chia tay lên đường

Bưa Bưa Chan vừa khuất dạng, Sorrel lèm bèm:

- Hừ! Con khỉ bốn tay đó dám tự xưng là phúc thần. Mình nghi quá. Hắn dám đưa chúng ta thẳng đến móng vuốt của Nettlebrand lắm.

Ben kéo cái tai nhọn hoắt của cô ả:

- Đa nghi vừa thôi. Vui lên, đừng càm ràm nữa. Chúng ta sắp thành công rồi. Hắn sẽ đưa ta tới Vành Đai Thiên Đàng. Nếu Nettlebran ló cái mõm xấu xí của nó lên, chúng mình tống nó ra biển. Chuyện nhỏ.

- Hay quá! Cậu biết cậu đang bị gì không? Khùng rồi!

Lạt ma nói nho nhỏ với giáo sư. Ben hỏi Chân-sậy:

- Ông ấy nói gì vậy?

- Nhu thắng cương, nhược thắng cường.

Sorrel nhăn mặt:

- Là cái khỉ mốc gì?

- Là lấy mềm dẻo thắng cái cứng rắn, dùng cái yếu để thắng cái mạnh.

- Hy vọng thế...

Sorrel nói rồi bỗng im bặt, đánh hơi:

- Hừ, đi đâu cũng không thoát cái mùi ghê tởm của đám lùn sơn cước.

Guinevere lo lắng hỏi:

- Bạn nói gì?

- Tôi nói chỗ này nồng nặc mùi lùn sơn cước.

Ben giật tay nó:

- Đâu? Chính xác cậu ngửi thấy ở chỗ nào?

Ngay lúc đó một hình dạng bé tí vọt ra từ khe đá, chạy vụt đi nhanh như tia chớp.

Chân sậy rít lên, suýt lộn cổ khỏi vai Ben:

- Tiểu-Thạch-Tu! Chính nó! Người hầu mới của con rồng vàng! Bắt nó!

Tất cả nháo nhào rượt đuổi, nhưng ra tới sân trước chính điện, gã lùn đã biệt tăm hơi.

Sorrel đánh hơi khắp nơi, không bỏ sót một xó xỉnh nào. Mấy nhà sư đi kiếm củi về cứ ngẩn ra nhìn không biết nó làm trò gì. Vị lạt ma hỏi, họ có thấy một sinh vật nhỏ xíu chạy trốn đâu không, mấy nhà sư chỉ ngay cô nàng chuột béo ị đang ngáy khò khò bên cái máy bay tí tẹo.

Ben và Guinevere chạy lại bức tường thấp, ngó xuống, nhưng dưới vách núi không có dấu hiệu nào đáng nghi ngờ.

Ben rên rẩm:

- Ôi! Vậy là hắn chạy thoát rồi!

Lola ngồi dậy ngái ngủ hỏi:

- Ai?

- Một tay gián điệp.

Ben trả lời rồi quay lại hỏi Firedrake:

- Bây giờ phải làm sao đây? Hắn sẽ báo lại tất cả với Nettlebrand.

Con chuột nghi hoặc hỏi:

- Gián điệp nào?

Sorrel quát lớn:

- Tên gián điệp mà chị khăng khăng là không có, trong chuyến bay do thám trứ danh của chị đó. Nhưng tôi không chỉ đánh hơi thấy cái nấm thối đó thôi đâu. Còn có cái gì đó mạnh hơn nhiều, làm mũi tôi như bị tịt lại. Cái gì kia?

Nó nhìn quanh rồi chỉ một đống lù lù bên tường. Giáo sư Greenbloom bảo:

- Phân bò khô.

Lạt ma gật đầu, nói thêm. Chân-sậy dịch lại:

- Ở đây hiếm củi, nên họ đốt phân khô để sưởi.

Sorrel rên lên:

- Ôi trời! Thế thì làm sao tôi có thể đánh hơi ra tên lùn ghê tởm kia?

Chân-sậy hỏi Ben:

- Tiểu chủ, hay để tôi leo xuống xem?

Ben lắc đầu, thở dài:

- Không. Nguy hiểm lắm. Nó đi xa rồi, chẳng ăn thua gì đâu.

- Người lùn sơn cước chạy rất nhanh, nhất là trên vùng núi, dù đôi chân ngắn chủn như thế.

- Vì không ai lột mũ của chúng ra.

Chân-sậy nói. Chợt nghe tiếng động lạ, hắn nghiêng mình nhìn xuống chân núi, nhưng gió vù vù thốc lên, làm hắn chóng mặt, vội lùi ngay lại. Ben hỏi:

- Nếu chúng bị lột mũ thì sao?

- Chúng sẽ bị chóng mặt ngay.

Giáo sư Greenbloom buồn rầu lẩm bẩm:

- Đây cũng là bài học vì không chịu nghe lời con trẻ. Xin lỗi con gái. Con đã đúng. Nettlebrand chưa chết. Cha ngốc thật.

Cô bé bảo:

- Thật tình con mong con sai thì tốt hơn.

Firedrake vươn cổ nhìn xuống dòng sông đục ngầu, nói:

- Vậy thì chúng ta phải đi nhanh hơn Nettlebrand. Tên lùn đó đã nghe tất cả những gì Bưa Bưa Chan nói. Thầy trò hắn sẽ lên đường ngay lập tức.

Lola Đuôi Xám nhảy dựng lên:

- Cậu bảo là đã khám phá ra Vành Đai Thiên Đàng ở đâu, và gã lùn đã nghe được điều đó? Thì đã sao? Các cậu chẳng từng nói là con rồng vàng không bay được, vậy thì chuyện Firedrake hạ nó chỉ là trò trẻ.

Chân-sậy lắc đầu:

- Chị đừng tưởng dễ ăn như thế. Nettlebrand rất nhiều trò xảo quyệt. Ôi, sao Bưa Bưa Chan lại bô bô nói hết ra từng chi tiết như thế chứ?

Cô bé Guinevere lên tiếng:

- Nhưng chúng không thể tìm ra lối vào hang. Bưa Bưa Chan đã nói không ai có thể làm được chuyện đó.

Sorrel bảo:

- Trừ khi chính chúng ta mở lối trước cho chúng.

Tất cả đều im lặng. Ben lẩm bẩm:

- Phải chi nó bị chôn ngoài sa mạc thật rồi, đỡ biết mấy.

Vị lạt ma đặt tay lên vai nó nói mấy câu. Chân-sậy nói lại:

- Vậy thì mọi chuyện đã quá dễ dàng, kỵ sĩ rồng ạ.

Ben và các bạn thích nghi với không khí loãng của Hy-mã-lạp-sơn, - mái nhà của thế giới, rất mau. Nhưng các nhà sư nhất quyết bắt tụi nó phải mang theo lương thực và quần áo ấm. Một chú tiểu trạc tuổi Ben kéo

tay nó và ông giáo sư vào nhà kho tu viện. Đến lúc đó Ben mới nhận ra tu viện rộng lớn đến nhường nào và rất đông người tu hành ở nơi này.

Giáo sư Greenbloom bảo Ben:

- Gia đình ta rất muốn đi cùng cháu. Nhưng ta e rằng, con người không có vai trò nào trong chuyến phiêu lưu này. Tất nhiên là không kể kỵ sĩ rồng.

Ben chỉ biết cười ngượng nghịu, giống như mỗi lần các nhà sư gặp nó, cúi đầu kính cẩn.

Giáo sư, nhìn đi chỗ khác, hỏi Ben:

- Sau chuyện này, cháu đã có dự định gì chưa? Ý ta là sau khi tìm ra Vành Đai Thiên Đàng và mọi chuyện đều tốt đẹp, và... Nếu Firedrake bay về phương bắc để đón họ hàng nó. Cháu sẽ tiếp tục ở với những con rồng sao?

- Cháu không biết. Cháu chưa nghĩ đến chuyện đó, trong lúc mà chưa có gì bắt đầu, cũng chưa có gì kết thúc... Chắc giáo sư hiểu ý cháu?

- Phải, ta hiểu những suy nghĩ của cháu trong những giờ phút khắc nghiệt này.

Ông lấy khăn tay lau mũi, ngập ngừng nói:

- Nhưng... nếu cháu cảm thấy muốn trở lại với những con người bình thường, sau những chuyến phiêu lưu này... Vita rất quí cháu và Guinevere thường ước ao có một người anh. Có lẽ... cháu nên nghĩ đến chúng ta như gia đình của cháu. Cháu thấy sao?

Ben chỉ biết nhìn ông, không thốt được nên lời. Giáo sư vội nói:

- Ta chỉ đề nghị vậy. Nếu cháu...

- Ồ không, cháu thích lắm. Thật ra, thật ra... con ước được như thế lắm.

- Thật chứ? Vậy là điều đó càng làm chúng ta thêm nôn nao chờ đợi con tại đây. Nhớ nhé, trong chuyến đi tìm kiếm kỳ lân sắp tới, con phải cùng đi với gia đình.

Ben gật đầu, nắm chặt tay giáo sư Greenbloom.

Tất cả đã sẵn sàng khởi hành khi màn đêm trùm lên vùng núi. Ben và Sorrel to xù vì mũ ấm, găng tay, áo jacket dày cộm. Nằm gọn lỏn trên đùi Ben, Chân-sậy cuốn da trừu, ngón cái của một chiếc găng tay được dùng làm mũ. Trong ba lô của Sorrel đầy ứ mơ khô và một bình thủy... trà bơ nóng, "để phòng xa", vị lạt ma nói với nụ cười.

Firedrake chẳng biết lạnh là gì, và dường như các nhà sư cũng vậy. Chỉ phong phanh chiếc áo chùng, họ tiễn con rồng tới tận những hốc đá của phúc thần bốn tay. Trong ánh đuốc của các nhà tu hành, Firedrake sáng lấp lánh như trăng rằm. Tiếng máy bay của ả phi công chuột vù vù phía trước. Lola quyết định cùng nhập bọn, cô béo tí tởn vẫy tay chào các nhà sư, cứ như là nhân vật chính trong chuyến đi này.

Bưa Bưa Chan ngồi chờ trong hốc đá, nhưng lần

này thêm nhiều phúc thần bốn tay xuất hiện trước những hốc đá chung quanh. Khi Firedrake ngừng lại dưới chân vách núi, tiếng rì rầm bàn tán xôn xao nổi lên, cùng những cái đầu lông lá bù xù cố cúi xuống nhìn cho rõ con rồng bạc.

Bưa Bưa Chan khoác ba lô lên vai, thoăn thoắt leo lên lưng Firedrake, thành thạo như đã từng cả đời quá quen chuyện cưỡi rồng.

Khi yên vị trước Sorrel, gã bốn tay hỏi:

- Còn chỗ để hành lý của tôi không?

Sorrel đón ba lô của hắn, nhăn nhó hỏi:

- Nặng khiếp thế? Đá à?

Bưa Bưa Chan ghé tai cô ả, ra điều bí mật:

- Nấm. Toàn nấm hảo hạng nhất thế giới, bảo đảm cô chưa bao giờ được nếm.

- Hứ. Nấm trồng vùng này, chắc toàn mùi đá cát.

Bưa Bưa Chan cười, đưa cho Sorrel mấy cái nấm nhỏ:

- Thử xem. Mùi vị hơi lạ, nhưng rất tốt trong việc phòng ngừa bệnh tật. Chia cho con người bé nhỏ và gã tí hon kia cùng dùng, còn Firedrake không cần đến những thứ này.

Bốn tay đặt trên những cái vảy ấm áp, Bưa Bưa Chan lẩm bẩm:

- Mình gần như hoàn toàn quên cái thú tuyệt vời khi được cưỡi rồng.

- Sẵn sàng chưa?

Firedrake hỏi. Ben ngồi sau Bưa Bưa Chan bảo:

- Tôi buộc thêm đai cho anh rồi đó, thắt chặt lại.

Sorrel hỏi:

- Bưa Bưa Chan, anh đã biết những chi tiết anh tả quá rành mạch về Vành Đai Thiên Đường, đã bị gián điệp của con rồng vàng nghe hết rồi chưa?

Gãi bụng rồn rột, Bưa Bưa Chan bảo:

- Biết. Như thế chúng ta càng phải tranh thủ tới nơi trước nó. Firedrake, cậu tính sao, nếu Kẻ-Bằng-Vàng đó xuất hiện tại Vành Đai Thiên Đàng? Cậu có định cùng trốn với đám rồng kia không?

- Không. Mình sẽ không bao giờ trốn tránh nữa.

Sorrel hốt hoảng kêu lên:

- Cậu phải tránh cho đến khi nó đi khỏi. Chúng mình còn cách nào khác nữa đâu?

Nhưng Firedrake chỉ lạnh lùng hỏi:

- Sẵn sàng chưa?

Bưa Bưa Chan nói lớn đầy phấn khởi:

- Sẵn sàng. Chúng ta hãy làm cho những con rồng ngủ đông đó phải thức dậy.

Các nhà sư cầm đuốc lùi lại và Firedrake xòe rộng đôi cánh. Vì trăng lu, nên nó phải uống mấy giọt sương trăng để phòng xa. Con rồng cảm thấy đôi cánh nó nhẹ tênh như hai chiếc lông chim.

Giáo sư Greenbloom kêu lên:

- Chúc may mắn!

Bà Vita nói theo:

- Mau sớm trở lại nhé.

Và cô bé Guinevere ném cho Ben một thanh sô-cô-la.

Lola khởi động máy bay. Firedrake vút lên bầu trời trên tu viện, bay thẳng về những đỉnh núi trắng toát, nối nhau như một vành nón phía đông chân trời.

43. Những kẻ truy lùng

Tiểu-Thạch-Tu ẩn náu trong một hốc đá, bên dưới bức tường không tới nửa thước. Hắn phải so vai, rụt đầu cố nhồi nhét cái thân nung núc thịt vào khe đá quá hẹp. Lúc mọi người nhoài người tìm kiếm, Tiểu-Thạch-Tu nín thở, run bần bật, ép lưng sát bờ đá lạnh. Hắn cảm thấy hơi thở nóng hổi của con rồng phả vào mặt và nghiến răng tức giận khi nghe gã tí hon đề nghị leo xuống truy tìm. Nếu thằng người nhân tạo tí tẹo đó mà lò mò xuống thật, hắn sẽ đẩy một phát, cho nó rơi tõm ngay xuống mõm Nettlebrand đang nằm chực dưới bùn.

Khi không còn nghe bên trên động tĩnh gì, trời đã xẩm tối. Núi đá vẫn thì thầm bên tai nó, kể biết bao điều thú vị về vàng bạc đá quí, nhưng Tiểu-Thạch-Tu đành phải chui ra, bò xuống chân núi.

Qua những căn chòi của nông dân, hắn đã có ý định lần mò vào chôm chỉa mấy đồng tiền hay vài cái nhẫn vàng. Nhưng thấy những căn chòi rách nát này, chắc khó mà kiếm ra được một đồng, Tiểu-Thạch-Tu cắm đầu chạy qua những cánh đồng thả đầy dê

và trừu, tới khúc sông Nettlebrand đang ẩn náu. Hắn gọi nho nhỏ:

- Kim-Thượng! Đức Kim-Thượng! Tôi về rồi.

Nettlebrand nhoi lên, vừa rũ bùn vừa càu nhàu hỏi:

- Sao? Mi đã biết được những chuyện gì rồi?

- Ôi! Bao la, Kim-Thượng ơi! Những con rồng đang trốn rất kỹ, vì thế ngài mới không thể tìm thấy trong suốt bấy nhiêu năm. Chúng chui rúc tuốt trong hang núi sâu. Ngài phải cần một tay lùn sơn cước đi theo mới thành công, vì chúng tôi có khả năng khám phá ra bất kỳ hang động nào.

- Dài dòng! Hang đó ở đâu?

- Phải qua ngọn núi có tu viện kia, rồi rẽ sang hướng đông, tiếp tục tới rặng núi có tên Vành Đai Thiên Đàng. Lối vào hang nằm trong thung lũng bên kia dãy núi.

Con rồng vàng rú lên:

- Trong thung lũng đó? Ha ha, ta biết nơi đó! Ta từng cào bới thung lũng đó tới rách cả móng vuốt. Hừ! Lũ ngốc! Chúng không tìm được nơi nào tốt hơn sao?

- Ngài nói vậy là sao?

- Rồi mi sẽ rõ. Con rồng bạc đi chưa?

- Nó sửa soạn lên đường khi trời tối. Nhưng hãy để tôi lau sạch bùn cho ngài đã. Màu vàng óng ánh bị mờ cả rồi.

- Quên đi! Lại đây. Hãy nhảy vào miệng ta.

Nettleband đặt cái mõm khủng khiếp lên bờ, há toang hoác.

- Ôi! Trăm lạy Kim-Thượng ngàn lạy Kim-Thượng! Đừng nuốt tôi nữa!

- Ta cứ nuốt! Vì ta cần phải lặn rất sâu và rất xa. Mau, vào mõm!

Vừa lập cập tiến gần những cái răng khổng lồ đang nhe ra, gã lùn vừa rên rẩm:

- Ôi! Khốn khổ thân tôi!

- Sao vậy? Ta tưởng đám lùn sơn cước các ngươi khoái hang động lắm mà. Bụng ta có khác gì một cái hang rộng rãi đâu? Mau! Nhảy vào!

Tiểu-Thạch-Tu đành giữ chặt mũ, nhắm mắt nhảy qua hàm răng gớm ghiếc, lăn đùng lên cái lưỡi khổng lồ. Nettlebrand chỉ "ực" một tiếng, gã lùn trôi ngay vào bụng con quái vật.

44. Vành đai thiên đàng

Firedrake bay lên. Xa xa, chín ngọn núi trắng tạo thành Vành Đai Thiên Đàng lóng lánh như sao sa. Ả phi công chuột bay sát con rồng, bên khuất gió.

Firedrake cảm thấy mạnh mẽ như ánh trăng đang luân lưu trong mạch máu. Sau cùng, nó đã gần tiến tới cuối cuộc hành trình. Nôn nao mong chóng đến Vành Đai Thiên Đàng, nó bay hết tốc lực như chưa từng bay thế bao giờ. Lola Đuôi Xám không thể bắt kịp, vội hạ cánh phi cơ lên đuôi con rồng.

Bưa Bưa Chan luôn miệng hét vang:

- Wow! Đã quá! Bao năm rồi mới được hưởng cảm giác này!

Hai tay nắm chặt dây đai, hai tay lấy nấm từ ba lô ra, Bưa Bưa Chan nhóp nhép nhai. Mùi nấm thơm ngon tới nỗi làm Sorrel quên ráo lo lắng những hiểm nguy đang chờ đợi. Cô ả ngó qua vai Bưa Bưa Chan, hít hà:

- Ui cha! Nấm gì mà thơm phưng phức thế nhỉ?

- Nấm si-ta-kê, loại hảo hạng của Nhật đấy. Ăn thử một miếng không?

Hai tay nắm đai, một tay tiếp tục đưa nấm lên mồm, một tay đưa nấm ra sau cho Sorrel, ả vừa cắn một miếng vừa nịnh khéo:

- Có bốn tay... quả là lợi hại. Bái phục, bái phục!

Nhưng Bưa Bưa Chan đã nhìn thấy Vành Đai Thiên Đàng nổi rõ trên nền trời:

- Gần tới rồi. Firedrake bay cừ thật!

- Mấy tuần vừa qua cậu ấy được rèn luyện quá nhiều mà. Này, loại nấm này mọc trên đá, phải không?

- Không, giời ạ!

Bưa Bưa Chan cười sặc sụa làm Firedrake ngạc nhiên, quay lại nhìn. Gã bốn tay cố nín cười, nói:

- Cô bé lâm thần này hài hước thật. Hài hước đến ngớ ngẩn!

Sorrel bộp lại ngay:

- Ngớ ngẩn đủ để cắn đứt hai mươi ngón tay của anh đó.

- Không có loại nấm nào mọc trên đá cả, cô em ạ. Giống nấm này mọc trên gỗ. Chúng tôi trồng trong hang. Cô không tự trồng nấm bao giờ à?

- Không thì sao nào?

Firedrake la lên:

- Đừng cãi nhau chuyện tào lao nữa. Để yên cho tôi suy nghĩ.

Sorrel hậm hực vừa nhai nấm vừa lèm bèm:

- Suy với chả nghĩ! Suy nghĩ uýnh nhau với con quái vật kia chắc?

Ben hỏi:

- Cậu nói đánh nhau là sao?

- Ôi, quên đi! Không có gì hết. Sao cậu hay thắc mắc thế nhỉ?

Ben kéo cái mũ bằng ngón găng tay che kín đầu Chân-sậy, cuốn chặt miếng da trừu cho hắn. Firedrake càng lên cao trời càng lạnh. Ben thầm cảm ơn những nhà sư đã cho áo ấm. Nó mừng vì mọi người đã đến cuối cuộc hành trình, nhưng không khỏi lo nghĩ về Nettlebrand.

Thình lình Ben cảm thấy có vật chạm vào vai, vội quay lại, chộp ngay phải cái đuôi dài của nàng chuột mập:

- Này, chị làm gì ở đây vậy, Lola? Máy bay đâu?

Lola trả lời qua hai hàm răng đánh vào nhau lộp cộp:

- Buộc chặt vào đuôi rồng rồi. Firedrake bay kiểu này làm sao tôi theo kịp. Ngồi trong máy bay lạnh thấu xương, lò sưởi chỉ làm việc khi mình bay thôi. Đậu một chỗ là nó tịt ngòi. Trong ba lô của cậu, có chỗ nào cho mình không?

- Có chứ.

Cô ả chui tọt vào ba lô, chỉ ló ra hai tai và cái mũi nhọn hoắt.

Gió càng lúc càng mạnh. Firedrake hỏi Bưa Bưa Chan:

- Tôi có phải bay cao hơn nữa không?

- Có. Cao hơn chút nữa, vì không còn đường nào khác nữa đâu.

Khi Firedrake lên cao, hai tai Ben lùng bùng tưởng sắp nổ ra. Sorrel cuộn mình như con mèo. Chỉ Bưa Bưa Chan vẫn ngồi thẳng người, thoải mái. Nó rất quen thuộc với độ cao này, vì sinh ra ngay trên vùng núi được loài người gọi là Mái-nhà-của-thế giới.

Lúc này những đỉnh núi trắng gần đến nỗi Ben tưởng như đưa tay ra là có thể chạm vào tuyết phủ trên sườn núi.

Firedrake bay giữa khoảng trống hẹp của hai chóp núi nhọn nhất. Đá đen như những mũi dao nhọn hoắt nhô ra trong đêm tối, cản đường bay của con rồng. Khi Firedrake lọt ngay giữa hai chóp núi, gió gầm rú như con sói đói, thốc ào ào dưới cánh và xô nó quay vòng như chiếc lá.

- Coi chừng!

Bưa Bưa Chan kêu lớn! Nhưng Firedrake đã lấy lại bình tĩnh, chống chọi với cơn gió. Tuyết rào rào phủ lên chúng. Bưa Bưa Chan la lên:

- Tới rồi! Đỉnh cao nhất phía trước đó.

Firedrake vượt qua khe núi hẹp, bay thẳng tới thung lũng của những con rồng đang ẩn trốn.

Chính giữa những quả núi là một cái hồ tròn như mặt trăng rằm. Chung quanh bờ, loài hoa xanh dương nhà rồng học Zubeida trồng sau vườn, sáng lung linh trong bóng tối, như những ngôi sao từ trên trời sa xuống thung lũng.

Sorrel thì thầm trong hơi thở:

- Nấm thánh nấm thần ôi!

Khi Firedrake là là tiến tới mặt hồ lóng lánh, Bưa Bưa Chan nói:

- Chúng tôi gọi nơi này là Hồ Nguyệt Nhãn. Mắt của trăng. Bay trên mặt hồ đi. Mau lên...

Nhưng Chân-sậy cản lại:

- Không. Đừng, đừng bay trên mặt nước.

Gã tí hon chui vội ra khỏi tấm da trừu, quát tháo Bưa Bưa Chan ầm ầm:

- Tên lông lá đần độn kia, mi đã không nhắc gì tới cái hồ. Không thở ra một tiếng, đúng không?

- Kẻ nào dám gọi ta bằng những lời lẽ đó?

Nhưng Chân-sậy làm lơ, tiếp tục la lên với con rồng:

- Bay cao lên, cao nữa lên, Firedrake. Cái hồ này chính là lối vào, đây là cửa ngõ, một cửa ngõ bỏ ngỏ.

Firedrake đã hiểu ý Chân-sậy. Khi nói chuyện trong tu viện, Bưa Bưa Chan không nhắc tới hồ này, và tên lùn gián điệp chưa được biết. Nếu Nettlebrand đã có mặt tại đây, chẳng khác nào mở cửa sẵn cho con quái vật đó

Con rồng vỗ cánh bay cao lên và hướng thẳng sang bờ bên kia. Nó lo ngại nhìn xuống, nhưng không có vật gì di chuyển phía dưới. Chỉ có những cánh hoa tuyết tan trên mặt nước. Nó hạ cánh trên một dốc đá, cách hồ mấy trăm mét.

Sorrel nhìn lom lom vào bóng tối:

- Mình chẳng nhìn thấy gì cả. Gã tí hon làm mình phát điên lên mất. Thử hỏi chủ cũ hắn làm sao có thể đi nhanh hơn chúng ta được chứ?

Ben cộc cằn gắt:

- Để cho anh ta yên. Không thấy anh ta lạnh cóng rồi sao?

Với bàn tay cũng tê dại vì lạnh, Ben lần ba lô lấy ra bình thủy đựng trà bơ, cho Chân-sậy uống. Ben cũng làm một ngụm. Vị trà lẫn bơ như làm bụng Ben sôi lên, nhưng toàn thân nó bỗng ấm áp, sảng khoái hẳn.

Firedrake vẫn không rời mắt khỏi vùng đất phía dưới. Sorrel nói nhỏ:

- Chắc chắn chúng ta đã đón đầu nó, vì nó không bay được.

Chân-sậy nói ngay:

- Chúng ta chỉ có thể đến trước hắn, nếu ở đây không có nước, cô ngốc ạ. Cô cho rằng cái hồ kia không có nước à? Có thể hắn đang nằm dưới đó rình rập chúng ta.

Tất cả đều bàng hoàng im lặng. Một lát sau Bưa Bưa Chan lẩm bẩm:

- Nếu thế tôi không nên chỉ lối vào cho các bạn, phải không?

Firedrake lắc đầu:

- Không. Chúng ta đã để cho nó biết quá nhiều rồi. Chỉ khi nào biết chắc nó không ở quanh đây, chúng ta mới tiến vào hang được.

Firedrake thầm hỏi: "Kẻ Bằng Vàng đã có mặt tại đây chưa?". Ngước nhìn Vành Đai Thiên Đàng, rồi lại nhìn xuống biển hoa màu xanh dương đẫm ướt sương trăng, hương thơm ngạt ngào khắp không gian, Firedrake thấy thung lũng diễm lệ hơn tưởng tượng của nó nhiều. Nhắm mắt lại, nó cảm thấy sự hiện diện của những con rồng khác quanh quất đâu đây. Cảm giác đó rất rõ ràng, rõ như hương hoa và không khí lạnh nơi này.

Nó giận dữ mở mắt gầm gừ bảo:

- Tôi sẽ bay xuống một mình. Nếu Nettlebrand có đó, bắt buộc nó phải ló mặt ra.

Sorrel khiếp đảm kêu lên:

- Điên à! Cậu nói gì thế? Giả dụ nó xuất hiện thật, một mình cậu hạ nổi nó không? Cậu chỉ vừa đủ một

miếng cho nó nhá thôi. Còn chúng tôi kẹt ở trên này cho tới chết sao? Chúng ta đã bay nửa vòng trái đất để phải chịu cảnh này à? Không! Nếu cần phải xuống, thì phải là ai đó không làm cho nó quan tâm.

Ben bảo:

- Cậu ấy nói đúng. Một trong chúng tôi sẽ xuống đó, tìm cách đánh lạc hướng Nettlebrand, nếu thực sự nó đang ở đây. Như vậy cậu và Bưa Bưa Chan mới vào hang mà không bị nhìn thấy.

Lola Đuôi Xám nhảy phóc từ ba lô lên đầu gối Ben, giang rộng hai chân trước ngắn ngủn, nói:

- Cao kiến! Xin bái phục! Tôi tình nguyện! Đây là một công tác lý tưởng! Lấy danh dự chuột, tôi thề sẽ hoàn thành nhiệm vụ.

Sorrel dí vào ngực Lola:

- Hả? Để rồi chị lại trở về báo cáo là không có gì hết, như lần trước chứ gì?

Nàng chuột béo gườm gườm ngó Sorrel:

- Vừa phải thôi cô! Ở đời ai chẳng có lúc lầm. Nhưng lần này tôi đưa chàng tí hon cùng đi. Không ai biết rõ mánh khóe của chủ cũ hơn hắn.

Chân-sậy nghẹn họng, ú ớ:

- Tôi? Tôi ngồi trên cái máy bay đó? Nhưng...

Ben bảo:

- Ý kiến hay đó, Chân-sậy. Cả hai đều nhỏ xíu, chắc chắn nó không để ý đâu.

Chân-sậy rùng mình, run rẩy nói:

- Nếu chúng tôi thấy hắn? Nếu thật sự hắn đang ở dưới kia. Ai sẽ đánh lạc hướng hắn đây?

Mắt Lola sáng lên:

- Đừng lo, tí hon. Nếu chúng ta phát hiện ra hắn, tôi sẽ biểu diễn một màn xiếc trên không làm hiệu, rồi đánh lạc hướng con quái vật, để Firedrake bay vào hang.

- Đánh... đánh lạc... lạc hướng bằng cách nào?

- Rồi khắc biết. Việc của cậu là mở to mắt mà nhìn. Tôi lo chuyện bay.

- Thôi đành vậy, nhưng một câu hỏi nữa thôi: làm xiếc trên không là gì?

- Là cho máy bay lộn tùng phèo trên không. Bay úp, rồi bay ngửa. Cậu sẽ có cảm giác tuyệt vời, tuyệt... không thể tưởng tượng nổi.

- Ôi! Tuyệt thấy ông bà ông vải luôn.

Bưa Bưa Chan nói:

- Kế hoạch đó nghe được. Có lẽ thành công.

Sorrel làu bàu:

- Tôi không có ý kiến. Tôi chẳng tin tưởng vào hai tên tí xíu này một chút nào.

Lola quạt ngay:

- Không tin tưởng, thì cô tự lái xuống một mình đi. Nào, lên đường, Chân-sậy. Firedrake, có mấy tay

tí xíu này cũng hữu dụng lắm chứ, phải không?

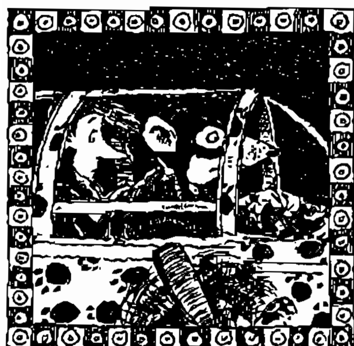
Firedrake gật đầu:

- Rất hữu dụng. Lola, tôi muốn nói với chị một điều: ngày nay thế giới đang thuộc về những con người bé nhỏ.

- Tôi cũng nghĩ vậy.

Lola trả lời rồi kéo tay Chân-sậy lên máy bay và hướng dẫn hắn buộc dây an toàn. Hắn gượng cười nhìn Ben. Cậu bé ngoắc tay với hắn.

Cô phi công chuột khởi động máy, tiếng cánh quạt vù vù như tiếng vỗ cánh của con châu chấu, rồi chiếc phi cơ tí tẹo chở theo hai tay thám sát, là là thẳng tiến xuống hồ Nguyệt Nhãn.

45. Mắt của mặt trăng

Lola nói qua tiếng ồn của động cơ:

- Cái hồ này lớn thật!

- Ừ, lớn chẳng thua gì biển.

Nhìn qua khung cửa, răng hắn không ngừng lộp cộp va vào nhau. Tiếng máy nổ dội vào tai, còn hai đầu gối run lên bần bật. Cứ nghĩ đang lơ lửng trên trời trong cái máy bay tí tẹo này mà phát khiếp! Chỉ là một thẻo sắt và cái chong chóng mỏng manh, thô thiển. Ước gì hắn lại được ngồi trên tấm lưng cường tráng của con rồng, trong vòng tay, hay trong ba lô ấm áp của Ben. Ôi! Chỗ nào cũng được, nhưng không phải trong cái bộ máy chết tiệt này.

Ả chuột mập léo nhéo:

- Nào, báo cáo đi, có gì đáng ngờ chưa, tí hon?

Chân-sậy nuốt nước bọt ừng ực, nhưng nuốt nước bọt đâu làm hết sợ được. Giọng hắn run run:

- Không, chẳng thấy gì hết.

Chiếc phi cơ in hình trên nước như một con đóm đóm. Chân-sậy bảo:

- Bay gần bờ. Hắn rất thích trốn dưới bùn gần bờ.

Ngay lập tức, Lola quay mũi, hướng về bờ hồ. Tim gan phèo phổi Chân-sậy lộn tung lên.

Phía dưới, mặt hồ như một tấm gương bằng kính đen. Tất cả đều đen tối, chỉ những đóa hoa quanh bờ sáng lên một màu xanh huyền bí.

Chân-sậy ngoái lại tìm Firedrake, nhưng không còn thấy con rồng bạc đâu. Chắc chắn nó đã tìm chỗ kín đáo để chờ tín hiệu của Lola. Hắn lại nhìn xuống nước. Thình lình ngực hắn như sắp nổ tung. Chân-sậy kêu lên khủng khiếp:

- Hắn kìa!

- Đâu?

Lola nắm chặt cần lái, phóng vào đêm tối. Nhưng không thấy gì. Chân sậy bảo:

- Tôi không biết rõ là đâu, nhưng thật sự cảm thấy hắn quanh quất đâu đây thôi.

- Kìa, trước mặt chúng ta có nước xao động, như mới bị một hòn đá lớn ném xuống.

Lola giảm tốc độ, thì thầm:

- Để tôi tắt đèn, lại gần xem.

Hai đầu gối Chân-sậy như muốn bật lên. Chỉ nghĩ đến phải nhìn thấy chủ cũ một lần nữa, máu trong người nó như bị đóng băng lại.

Lola bay theo đường cánh cung, tiến gần điểm vừa phát hiện. Cô ả không cần ánh sáng, vì cũng như Chân-

sậy, ả có đôi mắt của sinh vật sống về đêm, nên có ánh trăng là quá đủ rồi.

Mặt nước nơi đó hơi vồng lên và sóng nhẹ vỗ mạn bờ. Những thân hoa dạt xuống như có vật gì mới đi qua. Chắc chắn là một sinh vật nhỏ, chỉ bằng cỡ tên lùn sơn cước.

Chân-sậy nhảy dựng lên, đầu va mạnh vào trần máy bay:

- Đó! Tiểu-Thạch-Tu đang chạy đàng trước chúng ta!

Lola chúi mũi phi cơ vào bờ. Tên lùn giật mình ló đầu qua những bụi hoa, khiếp đảm nhìn cái phi cơ nhỏ xíu đang vù vù đâm thẳng vào nó. Tiểu-Thạch-Tu phóng chạy trở lại hồ.

Lola đảo gấp máy bay, đuổi theo. Gã lùn chạy nhanh như tên bắn, nhưng Lola bắt kịp hắn ngay sát mí nước. Cô chuột béo gào lên:

- Túm lấy nó, tí hon.

Mở tung cửa buồng lái, Lola bay thật thấp, bụng máy bay chạm những bụi hoa. Chân-sậy thu hết can đảm, nghiêng người ra, cố nắm cổ áo Tiểu-Thạch-Tu.

Ngay lúc đó, mặt nước bỗng vỡ tung. Một cái mõm khổng lồ nhô trên làn sóng ngầu bọt, và... táp gọn hai chân gã lùn.

Chỉ một cái nuốt, Tiểu-Thạch-Tu biến mất.

Lola quay ngoắt máy bay, làm Chân-sậy bật ngửa trên ghế. Hắn bàng hoàng lẩm bẩm:

- Hắn nuốt chửng! Nettlebrand ăn thằng lùn rồi! Bay khỏi đây ngay! Ra khỏi đây ngay đi!

Cái cần lái như ỳ ra. Phi cơ như đứng khựng trong khoảng không. Nettlebrand táp tới tấp. Nó điên cuồng tức giận con bọ vù vù trước mắt.

Chân-sậy tuyệt vọng nhìn qua khung cửa sau. Firedrake đã bay đi chưa? Hắn nhắc:

- Lola, chị chưa làm xiếc báo hiệu.

- Chắc chắn họ đã thấy những gì dưới này rồi.

Động cơ ho sù sụ, làm chiếc máy bay run lên bần bật. Chân-sậy lạnh toát người, lại ngoái nhìn ra sau và nó thấy một ánh bạc trên sườn núi. Hắn gào lên:

- Bay đi! Bay đi, Firedrake, trước khi nó phát hiện ra cậu.

Và, trên sườn núi, Firedrake xòe cánh, nhưng thay vì chạy trốn, nó bay thẳng xuống hồ.

Chân-sậy khiếp đảm la lên:

- Lola! Lola! Firedrake đang bay lại đây.

Lola vừa né tránh móng vuốt của Nettlebrand vừa rủa:

- Ôi! Bố khỉ! Cậu ấy tưởng phải đến giúp mình. Nắm chặt, Chân-sậy.

Hướng mũi máy bay lên thẳng trời, Lola bắt đầu làm xiếc ngay trước mũi Nettlebrand. Chiếc máy bay đảo vòng, nhào xuống, lộn lên, bay ngửa, bay sấp.

Ruột gan lên tới cổ họng, Chân-sậy nhìn xuống chủ cũ đang quẫy lộn trên mặt nước. Hắn nhìn ra sau: Firedrake đang lượn lờ êm ru trên không. Mặc dù tim hắn đập liên hồi vì khiếp sợ và hai tai nhức buốt vì tiếng gầm thét của Nettlebrand, hắn luôn miệng thì thầm:

- Bay đi, Firedrake, tôi van cậu đấy.

Vừa liều lĩnh bay đường trôn ốc quanh cổ con quái vật, Lola vừa hỏi:

- Sao rồi? Firedrake thấy tín hiệu của chúng ta chưa?

Lúc đó Firedrake bay vút lên như một mũi tên, trong khi con rồng vàng chỉ nhìn thấy cái máy bay tí teo trước mắt, muốn điên lên vì cái vật nhỏ bé xấu xí dám xấc xược trêu gan nó.

Giọng Chân-sậy mừng như sắp khóc:

- Rồi! Cậu ấy bay vào núi rồi!

- Tuyệt vời!

Lola kêu lên, đạp ga, phóng thẳng qua bốn chân Nettlebrand. Quái vật vươn cả hai chân để chụp. Nhưng bộ giáp quá nặng nề kéo nó đổ ầm xuống nước.

Chân-sậy thấy Firedrake lên cao, lên cao mãi, rồi hạ xuống một dốc núi phủ tuyết và... biến mất. Hắn hét toáng lên:

- Chuột ơi! Thành công rồi! Firedrake vào hang rồi.

Ngồi phịch xuống, hắn thở phào:

- Bây giờ chị có thể bay đi được rồi.

- Cái gì? Bay đi? Chúng ta mới bắt đầu cuộc chơi mà! Nào, tiến lên!

Cô ả hí hửng lượn một vòng cung, rồi bay thẳng tới cặp sừng của Nettlebrand. Chân-sậy nhợt nhật la lên:

- Làm trò quỉ quái gì thế này?

Không thể nào tin nổi, Nettlebrand ngửng đầu, lim dim mắt nhìn con bọ vù vù đang nhào tới như một con ong hung dữ.

- Cho mi điên đầu luôn, bạn vàng ơi!

Lola kêu lớn, bay gần sát mõm Nettlebrand. Chân-sậy bịt chặt hai mắt, ngồi thụp xuống.

Ả chuột mập phởn chí hét lên:

- Yoohoo! Chơi trò này đã hơn khảo sát núi. Tuyệt không, tí hon? Yoohooo!

Con rồng vàng gầm thét, quật đuôi tứ phía. Quay cổ, chộp, táp liên tục, nhưng chỉ táp được không khí. Nó quay vòng vòng như một con gấu làm xiếc. Lola cười hăng hắc:

- Tí hon, thì ra chủ cũ của anh bao nhiêu năm nay có tiếng mà không có miếng, xoay trở còn chậm hơn rùa.

Lola đưa tay ra vẫy con quái đang điên cuồng phẫn nộ:

- Chào nhé! Sao chưa chui xuống bùn mà chuồn mau đi? Đồ ngu!

Cô ả bay vọt lên, đảo trái, lại quay sang phải. Chân sậy không biết đầu hắn còn trên hai vai không.

Phía sau, tiếng thét của Nettlebrand làm Chân-sậy bịt vội hai tai. Nhưng chiếc phi cơ nhỏ xíu đã xa khỏi tầm với của con quái vật.

Lola vỗ vỗ cần lái, tươi hơn hớn hỏi:

- Sao, chàng tí hon? Chúng ta xứng đáng được thưởng thức bữa điểm tâm rồi chứ?

Chân-sậy gật đầu, quay nhìn chủ cũ. Đôi mắt đỏ ngầu như máu của Nettlebrand phẫn uất nhìn theo, như muốn trút lửa căm hờn thiêu rụi con bọ vù vù khốn kiếp. "Khi mình vươn ra để bắt thằng lùn, con rồng vàng đó có nhận ra không?", Chân-sậy lo lắng nhủ thầm, "Không bao giờ, không bao giờ mình muốn gặp lại hắn nữa".

Cho dù Chân-sậy có bay một trăm lần quanh mũi, hai trăm lần thoát hàm răng sắc nhọn của Nettlebrand, thậm chí ba trăm lần nhổ nước bọt lên bộ giáp Nettlebrand, thì mãi mãi hắn cũng không thể nào hết khiếp sợ con quái vật đó.

Lola hỏi:

- Tôi hạ cánh xuống sườn núi cũ, được không?

- Được. Nhưng rồi làm sao tìm gặp những người kia?

- Ồ, họ sẽ trở lại tìm mình, lo xa thế. Trước hết lo cho cái bụng đã. Công tác tuyệt vời hôm nay của chúng

mình bằng cả tuần lễ làm việc, đúng thế không, tí hon?

Dưới hồ, Nettlebrand đã lặn mất tăm, không để lại chút dấu vết nào. Chân-sậy bàng hoàng như vừa trải qua một cơn ác mộng.

46. Hang động của rồng

Firedrake đứng trên tuyết, nhìn xuống hồ nước xa xa phía dưới. Đôi mắt tinh tường của nó nhìn rõ cảnh Nettlebrand đang vùng vẫy điên cuồng trước sự khiêu khích của chiếc máy bay tí teo.

Bưa Bưa Chan thúc dục:

- Đi thôi, có tín hiệu của Lola rồi. Cô ta đang làm nó chú ý. Bay gấp, trước khi con rồng vàng lại nhìn về hướng chúng ta.

Nói xong, gã bốn tay bước vội qua cánh đồng tuyết. Ben và Sorrel theo hắn tới trước một vách đá cũng phủ tuyết trắng xóa. Bưa Bưa Chan ngừng trước vách đá đó. Firedrake đứng bên, đưa mắt nhìn hắn dò hỏi. Bưa Bưa Chan nói:

- Như tôi đã nói, dù các bạn đứng ngay đây, cũng không thể nào tìm được cửa vào.

Hắn ấn một ngón tay lông lá lên một điểm trên mặt đá phẳng lì, rồi bảo:

- Bây giờ nhìn thấy một khía nứt chưa? Kề vai vào đẩy nhẹ lên đá đi.

Firedrake làm theo. Ngay lập tức tảng băng lạnh ngắt xoay chuyển, để lộ ra một đường hầm tối thui. Con rồng thận trọng nghiêng đầu, nhìn vào trong.

Bưa Bưa Chan đẩy Ben và Sorrel tiến vào bóng tối. Firedrake nhìn xuống mặt hồ, nơi Lola vẫn đang giở đủ trò chọc tức Nettlebrand, rồi nó mới biến xuống địa đạo.

Con rồng bắt gặp một thứ mùi quen thuộc. Chỉ thoang thoảng trong hơi lạnh, nhưng mỗi bước tiến sâu vào lòng núi, không khí lại ấm áp hơn và mùi quen thuộc đó cũng rõ rệt hơn. Đó là mùi của chính Firedrake - tươi mát, khoáng hoạt như không khí trên những tầng mây -, đó là mùi hương của những con rồng. Thình lình, nó cảm thấy như vừa mới trở lại nhà.

Đường hầm đi xuống mãi. Rẽ trái, quẹo phải. Nhiều đọan nhỏ hẹp, gấp khúc. Trên đường đi, thỉnh thoảng mùi nấm toả ra từ những ngả tắt nhỏ, chỉ vừa đủ cho một phúc-thần đi lọt. Nhưng Sorrel đành chỉ hít hà, bấm bụng tiến bước.

Khi vào sâu thêm trong lòng núi, Ben bảo:

- Trong này không bị tối, vì sao vậy?

Bưa Bưa Chan trả lời:

- Đá trăng. Chúng tôi xây tường bằng đá trăng. Chúng hút ánh sáng như bọt biển hút nước vậy. Thỉnh thoảng chỉ phải để ánh trăng lọt vào, hay phun lửa rồng lên đá, chúng sẽ giữ ánh sáng được nhiều năm. Tuy vậy, so với hồi chúng tôi chưa đi khỏi đây, nơi

này tăm tối hơn nhiều. Chắc chắn họ đã không để cho ánh trăng lọt vào, vì sợ con rồng vàng. Tôi đang nóng lòng muốn biết họ sẽ nói gì, khi biết con quái vật đang trầm mình trong cái hồ dưới kia.

Sorrel ngoáy tít hai tai, nóng nảy nói:

- Đơn giản thôi. Họ sẽ nổi giận và đổ tại chúng ta.

Firedrake trầm ngâm:

- Chống nhau với loài người rất khó. Đuổi được một trăm người đi, một ngàn người khác kéo tới. Nhưng chúng ta có thể đối đầu được với con quái vật này.

Sorrel đứng chặn ngay trước Firedrake:

- Sao? Cậu lại giở chuyện đó ra nữa à? Hình như cậu chỉ thích chuyện đánh nhau? Khi ra đi, mục đích chúng ta chỉ là tìm một nơi yên ổn để sống, chứ không phải để đánh nhau.

Bưa Bưa Chan lên tiếng:

- Kẻ-Bằng-Vàng đó nặng nề, vụng về, chậm chạp vì cái vỏ cồng kềnh của nó. Nó cũng không phải là một kẻ đặc biệt khôn ngoan. Cứ nhìn chị chuột giỡn mặt nó thì biết.

Sorrel giận dữ quát lại:

- Quên đi! Nó lớn hơn Firedrake gấp hai mươi lần.

Bưa Bưa Chan nhún vai:

- Đúng, lớn hơn. Thì có sao đâu?

Firedrake nhẹ nhàng đẩy Sorrel sang một bên:

- Đừng nổi nóng thế, Sorrel. Tiếp tục đi thôi.

- Tôi không nổi nóng, nếu cậu không nói gì đến chuyện choảng nhau với con quái đó nữa. Rõ?

Chẳng bao lâu, tất cả qua một khúc rẽ, rồi thình lình một hang động khổng lồ hiện ra trước mắt. Thạch nhũ từ trên trần rủ xuống, từ dưới nền vươn cao đụng trần.

Ben bàng hoàng tiến thêm mấy bước. Chưa bao giờ nó tưởng tượng nổi một nơi như thế này. Sâu thẳm trong lòng núi, những tảng đá như sống động. Ben tưởng như đang đứng giữa một rừng cây, những ngọn đồi toàn bằng một loại đá sáng long lanh như bạc.

Sorrel thì thầm sau lưng cậu bé:

- Này, có thấy con rồng nào đâu?

Bưa Bưa Chan trả lời:

- Tôi cá là họ bò vào hang hốc trốn rồi.

Firedrake và các bạn tiến vào giữa hang, giữa những ụ đá hình dáng như những cái gai trên lưng rồng. Firedrake gọi lớn:

- Tất cả đâu rồi?

Chỉ có tiếng vọng của chính giọng nó. Sorrel kêu lên:

- Chào! Có ai không? Chúng tôi từ nửa vòng thế giới tới đây, ít nhất các bạn cũng phải ló mặt ra, chào một tiếng chứ.

Vẫn không có tiếng trả lời. Nhưng tận cuối hang, sau những khối thạch nhũ dày, có tiếng sột soạt nho nhỏ.

Sorrel giỏng tai nghe ngóng, thì thầm với Firedrake:

- Nghe gì không?

Firedrake gật đầu. Nó vươn cổ, nói:

- Trong này tối quá. Để mình phun tí lửa.

Ngọn lửa phủ trên mặt đá, xua tan bóng tối trên vách hang, rực sáng tới trần động. Chỉ một thoáng toàn thể hang rồng rực rỡ long lanh. Đá trăng rọi sáng từ trên xuống, từ vách ra, từ chóp của những khối thạch nhũ. Ben nhắm mắt lại vì chói.

Bưa Bưa Chan đưa cả bốn tay lên reo:

- Thế chứ! Phải như thế này mới giống ngày xưa!

Ben thì thầm, bảo Firedrake:

- Cậu nhìn cuối hang kìa! Có hai con mắt...

- Mình biết rồi. Nhưng chờ xem sao đã.

Tất cả yên lặng. Lửa rồng vẫn lách tách reo trên những tảng đá. Rồi, thình lình, từ sau những khối thạch nhũ, một con rồng xuất hiện. Nó nhỏ hơn và mảnh khảnh hơn Firedrake, nhưng vảy của nó cũng ánh lên màu bạc.

Sorrel nói như hụt hơi:

- Một rồng cái! Sừng nó thẳng, chứ không cong như cặp sừng của Firedrake.

Con rồng cái vừa đánh hơi vừa rụt rè tiến gần Firedrake. Hai đứa lẳng lặng đứng nhìn nhau. Một lúc sau con rồng cái cất giọng khàn khàn nói:

- Anh không bằng vàng?

- Không. Tôi giống như bạn.

- Tôi cũng không biết sao. Vì tôi chưa từng gặp Kẻ-Bằng-Vàng bao giờ. Nhưng tôi được nghe quá nhiều chuyện kinh khủng về nó. Rất thâm độc và luôn có một sinh vật nhỏ xíu theo hầu.

Rồng cái tò mò nhìn Sorrel và Bưa Bưa Chan. Firedrake nói:

- Đây là hai phúc-thần, chắc bạn có từng nghe về họ?

Rồng cái nhíu mày:

- Có. Tôi nghe nói, họ đã bỏ rơi chúng tôi, giữa lúc chúng tôi cần họ giúp đỡ!

Bưa Bưa Chan kêu lên:

- Sao? Chúng tôi không bao giờ...

Firedrake nhìn hắn lắc đầu, nói:

- Đừng nóng. Sau này, chúng ta còn nhiều thời gian để phân trần.

Từ sau Firedrake, Ben tiến lên hỏi:

- Còn những rồng khác đâu cả rồi?

Rồng cái thụt lùi, kinh ngạc:

- Kỵ sĩ rồng! Kỵ sĩ rồng!

Ben ngượng nghịu cúi đầu.

Rồng cái cúi gần sát mặt Ben:

- Họ ở đâu ư? Họ ở ngay đây. Kỵ sĩ cứ nhìn quanh đi.

- Đâu?

- Đó.

Rồng cái trả lời Ben, quay đầu nhìn quanh. Sorrel bảo:

- Bạn ấy nói đúng. Chính họ đó.

Nó leo lên một khối đá giống như lưng rồng, vỗ vỗ lên những cái vảy đá. Tất cả nhìn nó đầy khó hiểu.

Ben tiến lại, vuốt ve những cái đuôi bằng đá xám và những cái cổ sóng soài trên mặt hang. Rồng cái đến sau lưng nó, nói:

- Hang này có hai mươi ba con rồng, chỉ mình tôi còn sống. Tên tôi là Mai-A Liều-Lĩnh. Họ thường gọi tôi là Mai-A Mặt Trăng...

Nó buồn bã lắc đầu. Firdrake quay lại:

- Chuyện gì đã xảy ra ở đây vậy?

- Họ đã ở lì trong hang, không hề ló mặt ra ngoài. Bỏ hẳn những lần bay dưới trăng. Thế rồi... dần dần họ... biến dạng! Tôi đã cảnh giác họ: lìa bỏ mặt trăng là mối nguy hiểm còn khủng khiếp hơn cả con rồng vàng. Nhưng họ không chịu nghe. Họ trở thành những con rồng mệt mỏi, chậm chạp, cáu kỉnh. Họ cười nhạo tôi, mỗi khi tôi ra ngoài, bay lượn trên hồ những đêm

trăng sáng. Họ chỉ luôn lải nhải ôn lại chuyện xưa về con rồng vàng. Họ run rẩy nhắc lại, nếu không thoát kịp, tất cả đều đã chết dưới móng vuốt quái vật đó rồi. Mỗi khi tôi muốn ra ngoài, họ hăm he: "Đừng! Nó đang rình rập ngoài đó!" Nhưng tôi có thấy gì đâu. Tôi nhắc họ: "Hãy nhớ lại một chuyện khác. Chuyện tiên tri ngày trở về của kỵ sĩ rồng, để tiêu diệt Kẻ-Bằng-Vàng." Nhưng họ chỉ lắc đầu. Cho rằng kỵ sĩ rồng chết là hết, không bao giờ trở lại.

Nó nhìn Ben, tiếp:

- Nhưng tôi đã đúng. Kỵ sĩ rồng đã trở lại rồi.

Firedrake nhìn những con rồng hoá đá, nói:

- Có thể là như thế. Nhưng có kẻ khác cũng đã trở lại. Nettlebrand, con rồng vàng, cũng đang có mặt tại đây.

Sorrel nói nhỏ:

- Nó theo dõi chúng tôi. Hiện nó đang ở trong hồ.

Mai-A thất kinh, bật hỏi:

- Con rồng vàng? Như vậy là nó có thật?

Bưa Bưa Chan nói:

- Nó vẫn thường đến đây, nhưng không biết lối vào hang này. Ngay cả lúc này nó cũng vẫn chưa phát hiện ra được.

Firedrake cúi đầu nói:

- Dù sao tôi cũng phải xin lỗi, chính vì chúng tôi mà lần này nó đã đến đây. Quá nôn nóng tìm ra nơi

này, đã vô tình dẫn đường cho Nettlebrand tới cửa hang của bạn. Nhưng tôi sẽ không trốn tránh, tôi sẽ...

Mai-A rùng mình, hỏi:

- Bạn sẽ làm gì?

- Tôi sẽ chiến đấu cùng nó, đuổi nó ra khỏi nơi này. Sẽ truy lùng và tiêu diệt nó, vì tôi không còn có thể chịu đựng mãi cảnh chui lủi trốn tránh nữa.

Mai-A nhìn Firedrake:

- Đánh lại nó? Đó là điều tôi ấp ủ bấy lâu nay. Mỗi khi nghe nhắc lại những vụ nó đã tàn sát loài rồng một cách dã man, tôi lại sôi sục căm thù quái vật vảy vàng ăn thịt rồng đó. Thật ra nó có khủng khiếp như lời đồn không?

Sorrel lèm bèm:

- Thật. Không phải chuyện phóng đại đâu.

Firedrake gật đầu:

- Đúng. Nó thật sự khủng khiếp, nhưng tôi sẽ quyết đấu với nó.

Mai-A lặng lẽ nhìn khắp hang sáng rực, bảo Firedrake:

- Tôi sẽ giúp anh một tay. Hợp lực lại, có thể chúng ta làm được điều đó. Tôi vẫn thường nói với họ, đoàn kết lại, chúng ta sẽ mạnh hơn nó. Nhưng họ không dám. Sự sợ hãi đã biến họ thành đá vô tri. Tôi không muốn kết thúc đời mình như thế. Anh hiểu ý tôi chứ?

Nó tiến lại gần Firedrake hơn:

- Tôi thấy việc anh đưa nó về đây là có ý nghĩa. Hai chúng ta sẽ hạ được nó, như chuyện xưa từng kể: Khi kỵ sĩ rồng trở lại, bạc sẽ giá trị hơn vàng.

Sorrel nhăn mũi mỉa mai:

- Hai chúng ta?! Hừ, cô không thấy cần thiết nhờ đến những chiến sĩ nhỏ bé này sao?

Ben bảo:

- Họ cũng đâu tính đến tôi.

Firedrake dụi mõm vào bụng Sorrel:

- Đừng dở hơi. Tất cả đều phải tiếp tay.

Sorrel nhảy thót lên đuôi rồng đá:

- Thế có phải dễ nghe không. Vậy là mình gồm năm, à không, bảy chứ. Kể cả Chân-sậy và nàng chuột Lola nữa.

Firedrake chợt kêu lên:

- Lola và Chân-sậy? Họ vẫn còn ở ngoài đó?

Bưa Bưa Chan nhảy dựng lên:

- Ôi, nấm Nhật mát-su-ta-kê ôi! Họ vẫn đang chờ chúng mình. Mau. Có một đường hầm trồng nấm thông ra đó. Sorrel, mình đi tìm họ.

- Khoan, để tôi cởi bỏ bộ quần áo của người đã.

Sorrel hấp tấp lột bộ đồ các nhà sư cho trước chuyến đi, rồi cả hai chạy vội đi.

Mai-A hỏi:

- Một con chuột và một... một Chân-sậy?

Firedrake gật:

- Đúng vậy, cả hai nhỏ hơn cái tai của bạn, nhưng họ can đảm lắm.

Nhìn những con rồng hoá đá, Ben hỏi:

- Họ có sống lại được không?

Mai-A lắc đầu:

- Làm sao đem trăng xuống tận đây?

Ben nhìn Firedrake:

- Sương trăng may ra giúp được?

- Sương trăng?

Firedrake trả lời Mai-A:

- Đúng. Những hạt sương đọng trên cánh hoa nở quanh hồ dưới kia, vào những đêm trăng sáng. Liếm những giọt sương đó, bạn có thể bay thoải mái cả những khi trời tối, không trăng sao. Không biết sao?

Mai-A lắc đầu. Ben bảo:

- Quên chuyện đó đi. Nettlebrand còn lù lù dưới lòng hồ, làm sao xuống lấy sương cho được chứ?

Firedrake bảo:

- Mình còn mấy giọt, không thể đủ được. Vả lại còn phòng xa, lỡ chúng mình cần đến.

Ben thất vọng, vỗ nhẹ một con rồng đá, lẩm bẩm:

- Cậu nói phải.

47. Không! Trăm lần không! Vạn lần không!

Tiểu-Thạch-Tu nói vọng lên:

- Không! Tôi không ra ngoài đâu!

Gã lùn đang ở trong ổ bụng, như một cái hang khổng lồ, của chủ nhân. Hắn ngồi trong cái giỏ đựng trái tim của Nettelebrand, ghê tởm nhìn xuống làn nước đang lên men, giúp cho con rồng vàng dễ tiêu hoá. Mùi chua lè, lợm giọng xông lên mũi hắn.

Từ trên vọng xuống tiếng gầm thét:

- Ra ngay! Thằng lùn ngu ngốc!

Tiểu-Thạch-Tu cũng gào lên cái cuống họng khổng lồ:

- Không không không là không không không! Trừ khi ngài hứa là không nuốt tôi nữa. Tôi phát bệnh và chán bị nuốt ực vào bụng lắm rồi! Lỡ tôi bị trôi xuống lầm ống khác? Lỡ tôi bị trôi tuột xuống cái đống nước kinh tởm kia thì làm sao tôi sống nổi?

Hắn rùng mình, lom lom nhìn xuống lớp chất lỏng tởm lợm bập bềnh sủi bọt bên dưới.

Giọng phẫn nộ của Nettlebrand lại vọng xuống:

- Đừng giở giọng đần độn ra nữa. Ta nuốt thằng phản bội Chân-sậy cả ngàn lần, có sao đâu? Nó chưa hề bao giờ bị trôi xuống lầm ống.

- Ngài đã bắt được con ong tí hon đó chưa? Quay như chong chóng trên nước, tôi chết khiếp đi được.

- Nó đi rồi.

Nettlebrand gầm lên. Gã lùn cảm thấy cả tấm thân đồ sộ của con rồng vàng run rẩy vì căm giận:

- Nó bay lên núi, đúng nơi con rồng bạc hạ cánh.

- Ra thế đấy! Nhưng con rồng bạc đã chỉ cho ngài biết nơi trú ẩn của bầy rồng chưa?

- Nó biến mất rồi! Lên đây ngay, lùn! Ta muốn mi leo lên chỗ con ong sắt kia vừa hạ cánh. Mi đã thấy kẻ nào trong con ong đó rồi, phải không? Chính con nhện phản bội. Aaaa! Ta sẽ cắn nát nó như một con mọt gỗ, nhưng trước hết, nó phải hướng dẫn ta tới chủ nhân mới của nó.

- Đúng đúng đúng là đúng đúng đúng! Nhưng tôi sẽ được gì nếu tôi bắt được nó và... con ong sắt?

Vừa hỏi, nó vừa lần tay trong áo nắn vuốt cái nhẫn cưới vàng của giáo sư Greenbloom.

Tiếng Nettlebrand lồng lộng xuống:

- Mi dám cả gan đòi hỏi sao? Lên đây ngay. Nếu không ta lắc mình, cho tới khi nào mi rơi xuống ruột già ta.

- Ôi! Đừng, tôi lên đây.

Gã lùn đứng dậy, leo lên cuống họng con rồng vàng, lẩm bẩm:

- Bây giờ mình mới hiểu vì sao Chân-sậy bỏ đi.

48. Gã lùn bị bắt

Họ quên chúng ta rồi! Vô ơn thật!

Chân-sậy rảo bước tới lui, hậm hực nói. Nữ phi công chuột vừa quấy chảo trên bếp lửa, vừa bảo:

- Cứ bình tĩnh.

Mặt trời lên cao dần, một dải sương mù la đà trên sườn núi. Dưới thung lũng, sương còn dày, che phủ hết mặt hồ, hoa lá và... con rồng vàng, nếu nó vẫn còn quanh quẩn đó. Lola nếm thử món ăn, rồi lại tiếp tục quấy:

- Ngồi xuống đi, tí hon. Tôi đã nói cả trăm lần rồi: trời tối họ mới trở lại được. Thật tình tôi chẳng hiểu sao cậu cứ phải rối lên như thế. Chúng ta có đầy đủ: món ăn ngon, thức uống nóng, thậm chí cả túi ngủ nữa. Rất may là tôi đem theo hai cái đây.

- Nhưng tôi lo lắm. Làm sao biết bầy rồng kia ra sao? Có thể chúng giống như những con rồng trong chuyện cổ tích, rất khoái ăn thịt trẻ con, thì tiểu chủ tôi chết mất.

- Ồ, tin tôi đi, cậu bé đó đủ sức tự lo nổi cho mình

mà. Lại có Firedrake luôn gần kề, rồi còn thêm hai tên lông lá xồm xoàm kia nữa.

Nhìn Chân-sậy thở dài nhìn sương mù, ả chuột hỏi:

- Tất cả người nhân tạo tí hon đều giống cậu sao?

- Ý chị là gì?

- Là... quá bi quan.

Lola nếm súp, kêu ầm lên:

- Ui cha! Mình bỏ nhiều muối quá!

Bỗng cô ả mập hỉnh mũi đánh hơi, hai tai giỏng lên.

Chân-sậy lom lom nhìn con chuột.

- Cậu thích ăn súp không?

Lola chợt hỏi lớn, giọng rất khác thường. Vừa hỏi, ả vừa đưa một chân ra dấu về phía sau chiếc máy bay. Có tiếng di động nhè nhẹ sau hai bánh phi cơ.

Chân-sậy nín thở, rồi cũng cao giọng nói:

- Súp à? Thích quá đi chứ?

Hắn nhẹ bước tiến về chiếc máy bay. Lola đứng dậy, nói:

- Tôi đi lấy cái bát.

Rồi, bất ngờ, cô ả quăng cả thân hình phục phịch vào giữa hai bánh máy bay, túm chặt một cái chân mập ú. Chân-sậy nhào tới tiếp tay. Cả hai giằng co, lôi tuột gã lùn ra khỏi gầm phi cơ.

Chân-sậy giật mình kêu lên:

- Tiểu-Thạch-Tu! Lại là gã lùn sơn cước!

Gã lùn cắn, đấm, đá, suýt làm Lola lộn xuống vực núi. Đám chúng rất khoẻ, khoẻ hơn nàng chuột mập và chàng tí hon nhợt nhạt rất nhiều. Nhưng ngay khi Tiểu-Thạch-Tu thoát khỏi những cái chân bấu chặt của Lola, Chân-sậy lột phăng cái mũ của hắn.

Ngay lập tức, gã lùn lảo đảo, giật lùi khỏi bờ vực, ngồi thụp xuống. Chân-sậy đội cái mũ to đùng của tên lùn lên đầu. Cái mũ sụp xuống tới mũi hắn. Nhưng Chân-sậy không cảm thấy khó chịu. Trái lại, hắn đứng chênh vênh sát bờ vực mà vẫn tỉnh bơ, không hề chóng mặt.

- Kỳ lạ thật!

Chân-sậy lẩm bẩm. Hắn lật nón ra sau, để có thể nhìn quang cảnh dưới vành mũ rộng. Núi non thoắt khác hẳn, long lanh rạng rỡ muôn vàn màu sắc khác nhau.

Lola lấy từ trong bộ đồ bay ra một cuộn dây.

- Tí hon, giúp mình một tay, trói gã lùn này. Rất may cậu còn nhớ mẹo lột nón, làm hắn chóng mặt. Mình quên khuấy mất vụ này.

Ngồi trên bụng Tiểu-Thạch-Tu, trong khi Lola lúi húi trói hắn lại, Chân-sậy lên tiếng:

- Xin chào, Tiểu-Thạch-Tu. Mi bận rộn hơn cả suốt ba trăm năm ta phục vụ cho Nettlebrand đấy.

- Đồ phản bội! Trả mũ lại cho ta.

Gã lùn phun nước bọt vào Chân-sậy, nhưng hắn chỉ nhún vai nói:

- Không. Tại sao ta phải trả lại cho mi? Ta biết vì sao mi cúc cung tận tụy với chủ cũ của ta. Đó là vì lòng tham mù quáng của mi, mi tưởng có thể lén lút rút vài cái vảy vàng trong khi hắn ngủ. Nhưng mi quên rằng, hắn yêu quí từng cái vảy sao? Mi quên rằng chỉ vì một cái vảy mà hắn suýt ăn thịt một ông giáo sư? Phải chăng hắn sợ có kẻ khám phá ra cái vỏ của hắn bằng gì? Hay hắn còn sợ hơn nữa, người ta sẽ khám phá ra cái gì trong cái giỏ được gọi là tim của hắn?

Tiểu-Thạch-Tu mím môi, trừng trừng nhìn ngọn lửa. Lola hỏi:

- Mình làm gì với hắn đây, tí hon?

- Bắt nó đi cùng ta.

Một tiếng nói thình lình cất lên. Chân-sậy và Lola quay ngoắt lại: Sorrel và Bưa Bưa Chan đang đứng, mỉm cười.

Chân sậy mừng rỡ hỏi:

- Đến đây cách nào? Tìm được hang rồng chưa?

Sorrel trả lời:

- Rồi. Và mình cũng thấy các cậu bắt được gã gián điệp rồi luôn. Công việc của chúng ta khá quá chứ? Thêm nữa, anh chàng tí hon biết không, trên đường trở lại đây tụi này phát hiện những luống trồng nấm còn lại từ khi những phúc-thần bốn tay còn sống tại

vùng này. Ôi, họ đã làm quá trời trời đường tắt trong lòng núi. Ồ, này, mũ mới hả? Sành điệu ghê ta!

Anh chàng tí hon rờ rờ vành mũ, nháy mắt:

- Hàng hiệu đó. Rất đặc biệt, ba trong một mà.

Bưa Bưa Chan bảo:

- Màn đánh lạc hướng con rồng vàng của hai bạn còn sành điệu, đặc biệt hơn nhiều. Ngon lành hơn cả hai loại nấm trứ danh của Nhật, Si-ta-kê và Mát-su-ta-kê. Bây giờ lại còn bắt được gián điệp nữa chứ. Đại tài!

Lola yểu điệu đong đưa thân hình tròn xoe:

- Ồ, chuyện nhỏ mà.

- Nhỏ lớn gì thì túm được gã này là quá tốt rồi. Bây giờ tôi vác hắn về, ba bạn thu xếp đồ đạc đi.

Bưa Bưa Chan vừa nói vừa nhìn xuống thung lũng. Sương mù đang lên cao. Những con chim đen bay vòng vòng trên những làn sương trắng. Từng đàn chim đen vượt lên trên đám sương mù, rồi lại chìm dưới lớp sương dày đặc khác. Hắn lẩm bẩm:

- Lạ thật! Chưa bao giờ mình thấy quá nhiều chim đen như thế này! Chúng từ đâu ra thế nhỉ?

Sorrel kêu lên:

- Quạ! Mình biết là chúng sẽ xuất hiện mà.

Chân-sậy núp sau Sorrel rên rẩm:

- Chính con rồng vàng đã triệu tập chúng đến đây.

Chuồn đi, đừng để chúng thấy. Chúng ta sẽ bị chúng quắp đi mất.

Lola vừa ra tới, nhìn vô vàn những con chim đen bay lượn dưới thung lũng, cô béo huýt lên tiếng sáo lanh lảnh, làm gã tí hon giật nẩy mình.

- Đúng rồi! Quạ! Chú Gilbert cũng cho tôi biết loài này có một giống rất ti tiện. Có phải chúng đây không?

Chân-sậy gật đầu:

- Chúng đó. Những con quạ bị yểm bùa! Lần này chúng quá đông, Sorrel sẽ rất vất vả đây.

Bưa Bưa Chan thúc dục:

- Mau ra khỏi đây, trước khi chúng phát hiện ra chúng ta.

Tên gián điệp lùn làu bàu hăm doạ:

- Nettlebrand sẽ nhai xương nhá thịt hết tụi bay.

Bưa Bưa Chan tỉnh bơ:

- Trước hết nó phải lê nổi cái thân xác nặng nề lên tới đây, mới hòng tóm được chúng ta.

Nói rồi, hắn quăng gã lùn lên vai như một bao thịt. Sorrel bảo:

- Tên chủ nhân đần độn của mi làm sao biết được lối vào bí mật. Đừng hy vọng hão! Quên đi nhé!

Gã lùn vùng vẫy gầm gừ:

- Ngài sẽ tìm ra, sẽ dẫm nát chúng mày như những con dán. Ngài sẽ...

Bưa Bưa Chan túm chùm râu của Tiểu-Thạch-Tu, nhét đầy họng hắn. Gã lùn ú ớ quẫy đạp lung tung.

Sorrel nhặt Chân-sậy lên:

- Đi thôi, tí hon. Hay muốn ở lại cho quạ tha?

Thấy Sorrel sửa soạn theo Bưa Bưa Chan vào đường hầm, Lola vừa khởi động máy, vừa nói theo:

- Chân-sậy, cậu có muốn bay với tôi không?

Chân-sậy ôm chặt cánh tay Sorrel:

- Ồ, không, không. Cám ơn. Một lần bay với chị, đủ nhớ suốt đời rồi.

- Tùy cậu.

Ả chuột đóng cửa buồng lái, bay vù vù qua đầu Sorrel và Bưa Bưa Chan, lướt thẳng vào đường hầm.

Sorrel liếc mắt, nhìn lần cuối xuống bầy quạ đang lượn lờ phía dưới, rồi nó mới bước theo Bưa Bưa Chan, kéo phiến đá chắn ngang lối vào. Nhìn từ bên ngoài, không ai có thể phát hiện chút dấu vết nào của một lối đi bí mật.

49. Bàn kế hoạch

Bưa Bưa Chan giam Tiểu-Thạch-Tu trong một hang nhỏ, cách biệt với động rồng. Thính tai như lùn sơn cước, tên gián điệp cũng không thể nghe nổi những lời bàn bạc bầy mưu tính kế triệt hạ chủ nhân của hắn.

Còn lại một mình, chân tay vẫn bị trói, Tiểu-Thạch-Tu cố phun phì phì đống râu đầy miệng, ngoác mồm chửi bới theo. Nhưng Bưa Bưa Chan chỉ chép miệng, bỏ đi luôn.

Trở lại hang động lớn, tất cả đã ngồi thành một vòng tròn, Bưa Bưa Chan lách ngồi xuống cạnh Sorrel, thì thầm:

- Hình như các bạn chưa tìm ra được kế hoạch nào thì phải?

Sorrel lắc đầu. Lola Đuôi Xám bảo:

- Chúng ta không thể tấn công nó dưới thung lũng được. Nó sẽ lặn xuống hồ ngay.

Chân-sậy đề nghị:

- Chúng ta nên hạ hắn ngay sườn núi. Bộ giáp nặng

nề là một bất lợi lớn của hắn, khi phải xoay trở nơi cheo leo như thế.

Firedrake lắc đầu:

- Nhưng chúng ta cũng có thể bị rơi xuống vực.

Sorrel thở dài:

- Chỉ còn cách, lùa nó đến một thung lũng không có nước.

Ben lẩm bẩm:

- Lùa nó bằng cách nào chứ?

Bàn tới tính lui, chúng cố tìm một giải pháp hữu hiệu nhất để tấn công Nettlebrand. Lửa rồng không tác dụng gì với bộ giáp vàng, ý kiến của Sorrel là dụ quái vật lên núi, rồi xô nó xuống vực cũng không ổn, vì theo Firedrake, con rồng vàng quá nặng và to lớn hơn cả Firedrake và Mai-A. Lola đưa ra một đề nghị thật táo bạo: Cô béo tình nguyện bay tuốt qua cổ họng con quái, quậy tưng bụng nó luôn. Nhưng không ai đồng ý kế hoạch quá nguy hiểm này. Hơn nữa, Chân sậy cho biết, trái tim của Nettlebrand được giữ trong một cái giỏ bằng kim khí rất cứng rắn.

Tất cả lại im lặng trầm ngâm, tính toán.

Ben lần trong túi nhỏ, đeo trên cổ, lấy ra cái vảy vàng. Cái vảy nằm trên tay nó: lạnh lẽo, ngời sáng. Bưa Bưa Chan hỏi:

- Cái gì thế?

- Một cái vảy của con rồng vàng. Giáo sư Greenbloom

đã tìm được. Ông ấy còn một cái nữa. Tôi đã thử đủ thứ, chặt, đốt, đập. Nhưng cái vảy này cứ trơ trơ, không hề hấn gì. Mà bộ giáp của Nettlebrand toàn thứ vảy này từ đầu tới đuôi nó. Tìm cách phá hủy, chỉ làm trò cười cho nó.

Lola nhảy khỏi máy bay, leo lên đầu gối Ben, hỏi:

- Cậu đã thử bằng lửa rồng chưa?

- Khi chị chưa trở lại, Firedrake và Mai-A đã phun lửa, chẳng hiệu quả gì. Thậm chí không hề làm nó ấm lên được một chút.

Sorrel hét toáng lên:

- Ném cái của nợ ấy. Mình cá là nó chỉ đem lại toàn xui xẻo thôi.

Nó bực tức nhổ toẹt bãi nước bọt lên cái vảy.

- Ê, chơi dơ vậy, bạn?

Ben gắt, rồi lấy tay áo chùi. Nhưng nước bọt lâm thần như dính chặt lên cái vảy.

- Khoan!

Firedrake kêu lên, nhìn lom lom cái vảy vàng. Chân-sậy vội nói:

- Nó mờ đi kìa. Nettlebrand sẽ không ưa chuyện này tí nào. Hắn si mê như điên khi ngắm bộ giáp long lanh ngời sáng, nhất là những khi đi săn. Tôi từng phải đánh bóng những cái vảy này đến bật máu tay.

Firedrake hỏi Sorrel:

- Cậu còn nhớ mấy con quạ không? Lửa rồng và nước bọt lâm-thần!

- Nhớ, nhưng...

Sorrel bối rối nói. Firedrake bảo:

- Ben, để cái vảy xuống đất, tất cả tránh xa ra. Nhất là anh, Chân-sậy.

Gã tí hon vội chạy, núp sau đuôi của Mai-A.

Mai-A ngạc nhiên hỏi Firedrake:

- Anh định làm gì?

Nhưng Firedrake không trả lời. Nó lặng lẽ nhìn cái vảy mờ tịt vì nước bọt Sorrel, rồi nhè nhẹ phà lửa lên. Ngọn lửa xanh bao trùm khắp cái vảy.

Cái vảy của con rồng vàng tan ra như miếng bơ dưới mặt trời, tạo thành một vũng chất lỏng nho nhỏ trên nền đá xám.

Firedrake phấn khởi nhìn quanh.

Không ai thốt được một lời. Chân-sậy quì gối, rụt rè nhúng một ngón tay vào chất lỏng màu vàng kim. Lola bắt chước, ngoáy đuôi vào theo. Cô ả hí hớn reo lên:

- Nhìn nè! Từ bây giờ phải gọi mình là tiểu thư Đuôi Vàng, nghe chưa quí vị?

Ben ngơ ngác nhìn Firedrake:

- Cậu tìm ra giải pháp rồi!

Sorrel nhăn nhó:

- Hay quá! Nhưng lấy đâu ra đủ nước bọt để tắm thân hình như quả núi của con quái vật đó chứ?

Tất cả đều ngẩn ra trước câu hỏi rất ư là chí lí của cô bé lâm-thần.

Chân-sậy đứng lên, mặt hớn hở:

- Chuyện nhỏ như con thỏ.

Tất cả càng ngẩn ra hơn, lom lom nhìn anh chàng tí hon. Chân-sậy trịnh trọng lên tiếng:

- Sorrel, xin cô vui lòng đem cho tôi những vật dụng của tù nhân ra đây.

- Lại giở trò gì nữa đây?

Sorrel lèm bèm, nhưng cũng lấy ba lô của Tiểu-Thạch-Tu đặt trước mặt hắn.

Chân-sậy đổ ra trên nền đá: búa, diêm, nến, lược, bàn chải và...một chai thủy tinh màu xanh. Ben hỏi:

- Chai gì thế?

- Dầu đánh bóng vảy của chủ cũ tôi. Dầu này do người lùn sơn cước cổ pha chế. Chỉ cần vài giọt pha vào xô nước đầy là đủ cho toàn thân con rồng vàng bóng lộn như gương.

Hắn mở chai nước, dốc ngược, đổ hết dầu xuống nền hang. Đưa chai không cho Sorrel, Chân-sậy bảo:

- Nào, nhổ nước bọt vào đây. Cô và Bưa Bưa Chan thay phiên nhau, chỉ cần gần nửa chai là đủ.

Bưa Bưa Chan cầm chai nói:

- Cái chai nhỏ xíu thế này, chúng tôi phun phì một cái là đủ, phải không, Sorrel?

Khi hai phúc thần thi nhau phun phì phì vào cái chai nhỏ, Firedrake áy náy hỏi:

- Liệu gã lùn biết không?

- Tất nhiên là biết. Nhưng chỉ biết sau khi cái vảy thứ nhất bị mờ, và nó sẽ cuống quít đổ thêm dầu vào xô nước để mong càng nhiều dầu vảy càng bóng. Đó là chủ đích của tôi.

Mai-A bảo:

- Mong sao đổ cả đống nước vào, mà vẫn có hiệu quả.

Ben bảo:

- Chúng ta vẫn phải thử, đâu còn cách nào khác nữa.

Firedrake nói:

- Đúng. Nhưng chúng ta phải để tên lùn trở về với chủ càng sớm càng tốt

Chân-sậy vội lắc đầu:

- Không được. Nó sẽ nghi nghờ ngay. Chúng ta để cho nó... trốn. Thế mới là diệu kế.

Cầm chai nước bọt của hai phúc-thần, Chân-sậy bỏ lại vào ba lô của Tiểu-Thạch-Tu, chậm rãi nói:

- Phải, chúng ta để cho nó trốn. Hơn thế nữa, còn cho hắn biết cả lối vào hang động này.

Sorrel quát tướng lên:

- Gã tí hon này hoá rồ rồi!

Firedrake bảo:

- Để anh ta nói hết đã nào, Sorrel.

Chân-sậy nói rành mạch:

- Chúng ta PHẢI lùa Nettlebrand lên đây. Nó sẽ không đem theo bầy quạ đâu, vì sợ lửa rồng. Một khi nó đã lọt vào hang này, chỉ có một con đường thoát, đó là đường hầm. Chúng ta sẽ chặn đầu nó.

Sorrel lẩm bẩm:

- Anh có lý.

Mai-A nói:

- Không được. Quên mặt trăng rồi sao? Chúng ta không thể bay trong hang được.

Chân-sậy nói ngay:

- Cô cũng sẽ không thể bay được ở ngoài kia. Chúng tôi đã cho cô biết về vô vàn những con quạ đang ở ngoài. Chúng sẽ che kín mặt trăng như chuyện xảy ra trên biển hơn trăm năm trước. Lúc đó cô sẽ rơi tõm ngay vào hàm Nettlebrand.

Firedrake bảo:

- Chân-sậy nói đúng. Chúng ta phải lùa nó lên đây. Chúng ta có thể bay trong hang. Vì tôi còn đủ sương trăng cho cả hai.

Con rồng cái nhìn Firedrake đầy nghi ngại, nhưng rồi cũng gật đầu:

- Thôi được. Chúng ta lùa hắn lên đây, nhưng chắc chắn nơi này rồi sẽ tan tành.

Cô phi công béo kêu lên:

- Hai rồng bạc làm sao có thể để chuyện đó xảy ra được. Để Chân-sậy trình bày hết xem, mình muốn biết kế hoạch cậu ta đối với tên lùn gián điệp như thế nào.

Chân-sậy nhìn quanh, vẻ nghiêm trọng:

- Ngay khi trăng lên, tù nhân của chúng ta sẽ trốn cùng với chai dầu và những thông tin Nettlebrand đang nóng lòng chờ đợi. Nó sẽ cho chủ nhân biết lối vào hang, và mở cổng đá như thế nào. Và... trước khi xuất trận, bao giờ nó cũng phải lau chùi đánh bóng bộ giáp cho chủ. Rồi...

Gã tí hon nhoẻn cười:

- Và rồi Tiểu-Thạch-Tu sẽ đưa chủ nhân nó đến... ngày tàn.

Ben hỏi:

- Vì sao anh tin chắc nó không nghi ngờ?

- Việc đó tiểu chủ để tôi lo. Giờ là lúc tôi trả thù cho ba trăm năm khốn khổ và cái chết của mười một anh em tôi.

50. Gián điệp mắc bẫy điệp viên

Tiểu-Thạch-Tu rán sức nới lỏng dây trói. Nó trườn trên nền hang như con cá, cứa dây trói lên những cạnh đá nhọn, cố móc con dao trong túi áo. Nhưng tất cả đều thất bại. Ả chuột thắt nút rất lành nghề. Gã lùn đành nằm chịu trận như một bao khoai. Suốt mấy tiếng đồng hồ nó nghiến răng chèo chẹo trong bóng tối mà mơ màng đến cảnh phanh thây xé xác thằng nhân tạo phản bội, chân tay lều nghều như con nhện.

Rồi nghe tiếng chân lại gần, gã lùn tưởng con chuột mập hay gã phúc thần lông lá đầy người trở lại. Nhưng nó vô cùng kinh ngạc, kẻ vừa xuất hiện từ bóng tối, lại chính là gã tí hon Chân-sậy! Thằng phản bội vẫn còn sùm sụp cái mũ của nó.

Tiểu-Thạch-Tu quẫy mình như con lươn bị xát muối, gầm gừ:

- Mi đến đây làm gì? Đến thẩm vấn ta à? Cút xéo ngay! Trở lại với các bạn quí của mi đi. Nhưng trước hết trả nón cho ta, thằng phản bội!

- Im đi.

Chân-sậy thì thầm. Hắn quì xuống bên cạnh Tiểu-Thạch-Tu, rút con dao từ túi ra. Gã lùn khiếp đảm la chói lói:

- Cứu! Cứu với! Nó giết tôi!

Chân-sậy bắt đầu cứa những sợi dây:

- Đồ điên, mi vùng vẫy thế, ta cắt phải thịt ráng chịu nhé. La lên đi, la lớn lên, ả lâm-thần sẽ nhai mi làm món điểm tâm.

Gã lùn ngậm miệng, nhưng rồi lại lèm bèm:

- Tụi phúc thần không ăn thịt người lùn.

Chân-sậy cắt nút dây cuối cùng:

- Ấy, thế mà thỉnh thoảng chúng vẫn ăn đấy. Có lần ta nghe chúng khen thịt đám lùn ngon và giòn lắm.

Tiểu-Thạch-Tu lắng nghe: chỉ có tiếng đá thì thầm. Chân-sậy trao ba lô, nói:

- Này, đồ đạc của mi đây. Bây giờ ra khỏi chỗ này ngay.

- Mi tính gài bẫy kiểu gì đây?

Chân-sậy kéo gã lùn đi:

- Mi khùng tỉ độ rồi, suýt làm hỏng kế hoạch của ta. Nhưng dù sao ta cũng không để cho chúng bắt giam mi. Hơn nữa ta cần mi làm liên lạc.

Gã lùn sơn cước miễn cưỡng theo Chân-sậy qua đường hầm nhỏ:

- Kế hoạch gì? Mi lại tính lừa gạt nữa phải không? Mi đã từng lừa Nettlebrand ra sa mạc một lần rồi. Cám ơn nhiều lắm, nhờ mi mà ta được ngày này qua ngày khác đào bới hết hơi trên cát nóng như lửa đốt.

- Ta không phản bội. Ta là đầy tớ trung thành của Nettlebrand hơn ba trăm năm rồi. Mi nghĩ ta có thể trở thành kẻ phản bội nhanh như thế sao. Không đâu, tất cả chỉ vì những con quạ đã đặt điều nói xấu ta. Từ xưa tới giờ chúng vẫn không ưa ta. Nhưng chỉ có mình ta tìm mọi cách để chủ nhân có thể lại được hưởng cái thú săn rồng. Ta, Chân-sậy này, không giống như những con chim lông đen mỏ khoằm ghê tởm đó. Và mi chính là kẻ sẽ tiếp tay cùng ta.

- Nhưng bằng cách nào?

- Suỵt! Không thể cho mi biết lúc này được, hiểu chứ?

- Hiểu hiểu hiểu là hiểu hiểu hiểu.

Tiểu-Thạch-Tu rối rít gật đầu. Nhưng bỗng... mắt nó trợn ngược, mồm há hốc. Đã tới hang động lớn.

Những khối đá làm nó mê mẩn. Tiếng đá du dương như hát, suốt đời nó chưa từng được nghe âm thanh nào réo rắt hơn. Khi gã tí hon kéo nó đi, nó vẫn bàng h;oàng chưa tỉnh mộng.

Chân-sậy thì thầm:

- Sao vậy? Mi hoá đá rồi à?

Hắn kéo gã lùn đi qua hai phúc thần đang say ngủ, cô phi công béo ngáy pho pho bên chiếc phi cơ, cậu

bé người nằm co ro như con mèo. Nhưng Tiểu-Thạch-Tu chẳng quan tâm đến chuyện gì. Nó chỉ mê man ngắm những tảng đá trăng long lanh sáng. Rồi nó vấp phải đuôi một con rồng đá, và... hai con rồng bạc đang lù lù nằm trước mặt Tiểu-Thạch-Tu! Nó nghẹn thở cố thì thầm vào tai Chân-sậy:

- Hai! Chỉ có hai thôi sao? Còn nữa ở đâu?

- Trong hang khác. Đi. Muốn chờ chúng thức dậy sao?

Gã lùn ụt ịt chạy theo:

- Chân-sậy, thế nào Đức Kim-Thượng cũng hỏi. Cho ta biết rõ bao nhiêu đi.

- Hai mươi, có thể nhiều hơn.

- Hai mươi! Nhiều nhỉ.

- Càng nhiều càng khoái. Ta cá là chủ nhân sẽ nói như thế.

- Chính xác là rất chính xác.

Tiểu-Thạch-Tu lẩm bẩm như bị bỏ bùa. Nó quên tịt đang là tên tù vượt ngục, ngẩn ngơ vì đá quí cho đến khi ra khỏi cửa hang mới hoàn hồn.

Trăng đã lên. Vạt nắng cuối cùng nhạt nhoà trên chóp núi phủ tuyết. Nettlebrand vẫn lặn sâu dưới đáy hồ; trên mặt nước bầy quạ chập chờn bay lượn.

Chân-sậy chụp cái mũ lên đầu gã lùn.

- Mũ của mi đây. Tự tìm đường về được không?

Tiểu-Thạch-Tu ngoái lại chặc lưỡi:

- Tuyệt vời. Chưa bao giờ được thấy đá lộng lẫy đến thế. Độc đáo thật là độc đáo thật!

Chân-sậy chỉ tảng đá bên trái:

- Khi rồng ghé vai đẩy phiến đá này, nó sẽ tự động xoay chuyển. Việc vào hang đối với chủ nhân sẽ không có gì khó khăn. Đường hầm bên trái rất rộng, đủ chỗ để chủ nhân đi qua thoải mái.

Tiểu-Thạch-Tu khoác ba lô lên vai, nói:

- Lúc này mình Kim-Thượng dính đầy bùn. Ta chưa đánh bóng Ngài chưa chịu xuất trận đâu.

Chân-sậy nhìn gã lùn đầy ý nghĩa:

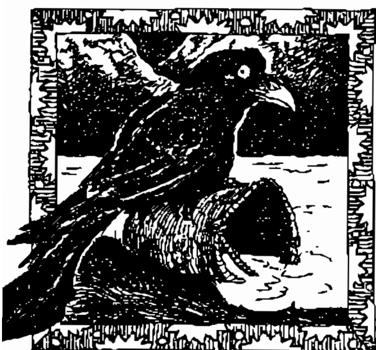
- Cố đánh bộ giáp của ngài sao cho sáng bóng hơn từ trước tới nay. Hơn một trăm năm rồi, đây là cuộc đi săn lớn nhất của ngài đó.

- Biết rồi là biết rồi. Mong cho cuộc săn mau chấm dứt. Ngài đã hứa sẽ ban thưởng cho ta hai cái vảy vàng.

Chân-sậy nói theo gã lùn đang từ từ xuống núi:

- Thật à? Ngài quả là hào phóng!

Chân-sậy lặng lẽ đứng nhìn theo tên đầy tớ mới của con rồng vàng, cho tới khi hơi đêm lạnh ngắt, hắn mới trở vào hang.

51. Làm đẹp trước cuộc săn rồng

Xong chưa, lùn? Nettlebrand nóng nảy rống lên. Nó đang đứng, nước đen ngập tới gối, ngắm nghía bộ vảy lóng lánh sáng.

Tiểu-Thạch-Tu bò trên trán chủ nhân, cố đánh bóng đôi chân mày. Gã lùn vất vả đổ mồ hôi, dù trời lạnh như cắt da.

Nó lập cập nói qua hai hàm răng va vào nhau lộp cộp:

- Ôi, chết tiệt! Sao mà chùi hết hơi vẫn cứ mờ tịt thế này?

- Làm trò gì thế, lùn? Ta nhớ là mi đánh chỗ đó bốn lần rồi. Vẫn chưa bóng sao?

Con rồng vàng soi mình trên mặt nước, nhưng trong đêm tối và mặt nước xao động, nó chỉ nhìn thấy hình của nó chập chờn, vỡ vụn.

Một con quạ sà xuống lưng con rồng vàng léo nhéo:

- Bẩm, chủ nhân có cần một vài đứa chúng tôi tháp tùng vào hang không ạ?

- Chúng mày muốn bị lửa rồng làm rô-ti cả đám à? Không. Tất cả lũ quạ chờ lệnh ta tại đây thôi.

- Tuân lệnh.

Con quạ kính cẩn cúi cái mỏ khoằm nói, rồi bay vụt lên, nhập bầy với đồng loại đang bay ngợp bầu trời.

Nettlebrand lẩm bẩm:

- Hy vọng những con rồng này là những chiến binh kha khá, nếu không cuộc săn sẽ chẳng có gì là hứng thú nữa. Lùn, trông chúng ra sao?

- Tôi chỉ thấy hai con rồng bạc nhỏ hơn ngài nhiều.

- Hai? Sao mi chỉ thấy có hai thôi?

- Số còn lại ở trong một hang khác.

Vừa trả lời Tiểu-Thạch-Tu vừa rán sức đánh bóng mấy cái vảy, nhưng nghiến răng lau chùi đến rã rời những lóng tay, những cái vảy vẫn cứ như bị một lớp màng đùng đục che phủ.

Gã lùn đành thở dài, ném khăn lau và cái xô đựng nước lên bờ hồ.

- Đức Kim-Thượng! Xong rồi.

Con rồng vàng gầm gừ, khen ngợi:

- Tốt! Vừa đúng giờ lên đường.

Nó nặng nề leo lên khỏi mặt nước, đạp nát những bụi hoa xanh, bắt đầu tiến về rặng núi. Nettlebrand hớn hển hỏi:

- Nào, nói đi, ngọn núi kia, phải không?

- Dạ, đúng vậy.

Nắm chắc chiến thắng đang chờ, Nettlebrand tiến bước trong hương hoa tỏa ngạt ngào. Gã lùn nghe thấy chủ nhân nó nghiến răng, rồi hô hố cười, cười đã lại lảm nhảm một mình như... mắc bệnh tâm thần. Chắc đây là cái mà người ta gọi là sự phấn khích của trò săn đuổi.

Tiểu-Thạch-Tu vừa mê mẩn nghĩ đến khu hang động đầy đá quí, lại vừa lo sợ cuộc chiến sắp xảy ra. Chẳng lẽ hai mươi con rồng bạc nằm ì ra đó để bị ăn thịt. Ít nhiều gì chúng cũng phải chống trả chứ? Mà nếu chúng hèn yếu tới mức, chỉ nhốn nháo tìm đường trốn chạy, thì hơn hai chục con rồng cũng đủ dẫm đạp thân hình lùn xịt của Tiểu-Thạch-Tu này nát như tương. Gã lùn tính toán rồi e hèm lên tiếng:

- Đức Kim-Thượng, có lẽ tôi nên ở lại đây thì hơn. Kẻ hèn này chỉ làm rối chân ngài trong cuộc chiến.

Nhưng Nettlebrand làm ngơ, nó đang sôi sục ý nghĩ về màn săn giết đầy hấp dẫn đang chờ đợi. Khịt mạnh một cái, con rồng vàng rướn mình leo dốc núi.

Gã lùn tự nhủ: "Mình sẽ nhảy xuống. Hắn không để ý đâu. Mọi việc xong xuôi, mình mới vào hang."

Gã ngó xuống: sườn núi cheo leo, tuyết rụng đầy trời!

Gió hun hút rên rẩm, thở dài trong đêm tối. Nettlebrand rất thích cảnh này. Nó mê giá lạnh. Giá

lạnh làm nó cảm thấy sảng khoái, sinh lực dồi dào. Nó leo lên cao, cao mãi. Những cái móng khổng lồ bám trên lớp tuyết mới. Những chóp núi trắng dần dần gần hơn. Nettlebrand lẩm bẩm trong hơi thở hồng hộc:

- Ta biết thằng người nhân tạo đó không bao giờ dám phản bội ta. Nó khôn ngoan, không giống một tên đào vàng đần độn như mi đâu, lùn ạ.

Tiểu-Thạch-Tu lén lút lè lưỡi chế giễu con rồng vàng. Con quái vẫn hổn hển tiếp:

- Dù vậy, mi yên tâm, ta sẽ ăn thịt nó. Nó quá xảo quyệt, không thể là một tay sai tâm phúc được. Ta vẫn cho phép mi được tiếp tục phục vụ ta.

Tiểu-Thạch-Tu khiếp đảm la lên:

- Hả? Ngài nói gì?

Nettlebrand hộc ra một tiếng cười ghê rợn:

- Mi vẫn được phép cắt móng, chùi vảy cho ta, rõ chưa. Bây giờ thì câm mõm. Ta phải tập trung cho cuộc đi săn. A ha! Sau cùng thì chúng đã ở sát móng vuốt ta rồi. Ta sẽ cắp từng đứa ra khỏi hang đá, như bắt từng con bồ câu ra khỏi chuồng chim.

Tiểu-Thạch-Tu đánh đu vào một cái sừng của con rồng vàng mà gào:

- Nhưng tôi không muốn làm một kẻ lau chùi, đánh bóng vảy cho ngài nữa. Tôi muốn lãnh thưởng rồi trở về nghề khai thác đá quí.

- Đồ điên! Coi chừng miệng lưỡi mi đó. Đừng làm ta bực mình đến phải ăn thịt mi trước thằng tí hon kia. Gần tới nơi chưa? Nói đi.

- Nhưng... nhưng ngài đã hứa...

Nettlebrand gầm lên:

- TỚI - NƠI - CHƯA?

Gã lùn lẩy bẩy chỉ tay, nói:

- Kia rồi. Nơi tuyết ào ào đổ vào cái lỗ toang hoác đó

- Tốt.

Nettlebrand tiến những bước cuối cùng lên đích.

Tiểu-Thạch-Tu hậm hực vơ chòm râu lên nhấm: "Hừ! Không được thưởng?! Làm việc không công thì quí hóa gì? Mình đâu có ham làm thằng đầy tớ đánh bóng vảy cho nó suốt đời chứ?"

Rón rén, nhè nhẹ, sử dụng hết khả năng khéo léo của dân chuyên leo trèo núi, gã lùn sơn cước từ từ tụt xuống khỏi cổ con rồng vàng. Ngay khi Nettlebrand tì vai, đẩy phiến đá ngăn cách nó với những con mồi, Tiểu-Thạch-Tu nhảy xuống nền tuyết êm ru. Và khi Nettlebrand bước vào đường hầm, gã lùn lặng lẽ theo sau, giữ một khoảng cách an toàn. Không phải để xem cuộc săn rồng. Không. Tiểu-Thạch-Tu chỉ đơn giản muốn trở lại hang động tuyệt vời này.

52. Ngày tàn của quái vật

Sorrel chạy. Chạy thục mạng dọc đường hầm sâu thăm thẳm, miệng la bai hoải:

- Nó tới! Nó đang tới đó!

Như mũi tên bắn, cô ả vọt ngay tới Firedrake, thon thót leo từ đuôi lên lưng con rồng. Ben đã lên trước, với Chân-sậy gọn lỏn trên đùi. Bưa Bưa Chan cũng đã sẵn sàng trên lưng Mai-A.

Vừa thắt đai an toàn, Sorrel vừa hổn hển nói:

- Nó kềnh càng leo lên núi giống như những cỗ máy của loài người. Nó to lớn phát khiếp! Lớn hơn...

- Lớn hơn tất cả chúng ta. Đủ rồi. Đã tới giờ hành động. Đừng dài dòng nữa.

Lola nói rồi đóng cửa buồng lái, nổ máy và cất cánh ngay. Chiếc phi cơ vù vù lướt thẳng lên lối vào đường hầm, chờ Nettlebrand xuất hiện.

Firedrake nói với rồng cái Mai-A:

- Chúc may mắn. Hy vọng chúng ta đem may mắn cho nhau. Cũng như chúng ta từng đem sự may mắn đến cho con người.

- Đúng vậy. Chúc anh may mắn.

Ben kiểm tra đai buộc lần cuối, hỏi Chân-sậy:

- Nhất định không vào ba lô hả?

Gã tí hon bướng bỉnh lắc đầu, dù trống ngực đang đập thình thịch: lỡ tên lùn pha quá nhiều nước lã và nước bọt phúc thần vô hiệu thì sao? Nhưng dù sao hắn không thể chui vào ba lô, vì hắn không muốn bỏ lỡ một giây phút nào trong thời khắc này. Chân-sậy muốn tận mắt nhìn cái chết của Nettlebrand, nhìn bộ giáp vàng, mà hắn đã phải lau chùi suốt mấy trăm năm, tan chảy dưới ngọn lửa rồng và con rồng vàng sẽ phải hiện nguyên hình, nguyên dạng.

Bỗng Sorrel vươn thẳng người, hỏi:

- Nghe gì không?

Vang dội suốt đường hầm những tiếng chân nặng nề tiến tới. Con rồng vàng đã tìm ra dấu vết những con mồi!

Ben và Sorrel xiết chặt dây đai. Chân-sậy ép sát người vào mình Ben. Hai con rồng bạc xòe cánh, bay lên. Sát cánh bên nhau, Firedrake và Mai-A bay vòng vòng trên nóc hang tối, chờ đợi.

Tiếng chân uỳnh uỳnh tiến gần hơn. Cả hang động gần như rung lên. Rồi cái đầu vàng của Nettlebrand nhô ra từ đường hầm.

Dù đường hầm rất rộng, nhưng con rồng vàng vẫn phải lom khom thân hình khổng lồ suốt chặng đường đi.

Đôi mắt đỏ màu máu lừ đừ đảo khắp hang, con quái vật thòm thèm hít hà mùi những con rồng.

Ben nghe rõ tiếng Nettlebrand hồng hộc thở. Mùi chướng khí u ám lan toả khắp hang.

Từng chút một, Nettlebrand cố lách mình qua cửa hầm chật hẹp, cho đến khi cả thân hình đồ sộ khủng khiếp của nó lù lù lọt hẳn vào hang.

Bốn chân cong vòng vì toàn bộ da vàng quá tải, Nettlebrand kéo lê cái đuôi nặng nề trên nền đá. Nhe răng nhìn quanh, không thấy bóng dáng một con rồng, nó rống lên giận dữ.

Chiếc phi cơ tí tẹo của Lola bắt đầu sà xuống, bay vù vù quanh cặp sừng, ngay trước mắt con rồng vàng.

Giật mình kinh ngạc, Nettlebrand ngửng phắt đầu táp lia lịa, như táp một con ruồi quấy rối.

Ben lo sợ thì thầm:

- Đừng bay gần! Đừng lại gần nó quá, Lola!

Nhưng nữ phi công thiện nghệ, bất ngờ và nhanh như tia chớp, đảo vòng trên đầu, luồn lách dưới cằm, vọt lẹ qua chân quái vật, rồi dần dần dụ nó vào sâu trong hang.

Trò giỡn mặt của con chuột mập làm con rồng vàng phẫn nộ điên cuồng. Nó gầm, rống, khịt mũi, táp phải, táp trái cố bắt bằng được con bọ bé nhỏ, đang chấp chới quanh nó, cản trở nó tìm bắt những con mồi khao khát bấy nhiêu năm.

Khi Nettlebrand di chuyển tới giữa hang, ngay trước mặt những con rồng hoá đá, Firedrake xòe rộng hai cánh phóng xuống. Nó bay thẳng tới mặt con rồng vàng, còn Mai-A tấn công một bên sườn Nettlebrand.

Kinh ngạc, quái vật vội nhe nanh, xòe móng vuốt. Hơi thở hôi tanh của nó làm hai con rồng bạc loạng choạng. Lola hạ cánh trên đầu một con rồng đá. Công việc của cô ả tạm hoàn tất, bây giờ tới lượt Mai-A và Firedrake.

Hai con rồng bạc bay quanh đầu kẻ thù.

"Aaaaa!" Nettlebrand gầm lên, đảo đôi mắt đỏ ngầu như máu nhìn theo hai con mồi, nước bọt chảy nhễu nhão.

Tiếng gầm của con quái vật làm những cột đá rung lên. Nó cất tiếng nói vang dội khắp hang động:

- Thì ra hai con rồng bạc và hai con phúc-thần? Tốt, phúc-thần làm món tráng miệng rất khoái khẩu ta.

Sorrel nghiêng mình xuống, quát:

- Chính mi hôm nay sẽ được nằm trong thực đơn. Món thịt vàng sốt chua ngọt!

Nettlebrand không thèm để ý tới Sorrel, nó liếm mép nhìn hai con rồng bạc thèm thuồng, rống lên hỏi:

- Còn lũ kia đâu? Những con rồng kia đâu? Ra đây! Ra hết cả đây! Ta khoái được nhìn cả bầy chúng bay nháo nhác, tan tác như những con vịt lạch bạch, hèn nhát.

Cùng tiếng gầm rú, quái vật giương móng vuốt đập tan một khối thạch nhũ. Mảnh thạch nhũ tung ra khắp nền hang. Nhưng hai con rồng bạc vẫn thản nhiên bay lượn trên đầu nó.

Firedrake phất cánh gần sát mũi con rồng vàng, làm Ben và Sorrel thót tim:

- Không còn con rồng nào khác nữa, chỉ có hai chúng ta thôi. Nhưng chúng ta và kỵ sĩ rồng sẽ hạ gục mi.

Nettlebrand điên cuồng nặng nề xoay trở, cố vươn mõm lên bắt con mồi:

- Kỵ sĩ rồng? Mi hù ta bằng chuyện cổ tích à? Những - con - rồng- kia - đâu?

Ben không ngờ Chân-sậy đã tháo dây an toàn, nhanh nhạy như một con chuột nhắt, leo lên đứng trên vai cậu bé. Ben khiếp hãi kêu lên:

- Xuống, Chân-sậy!

Nhưng Chân-sậy làm ngơ, úp hai tay trên miệng làm loa, thất thanh giọng, nói xuống:

- Êêêê! Nhìn xem ai đây, chủ nhân!

Nettlebrand ngửng đầu tìm. Chân-sậy gào lên:

- Đây nè! Trên vai kỵ sĩ rồng. Không còn con rồng nào nữa đâu. Ta chỉ xí gạt thằng lùn đó thôi. Ta cũng đã lừa cả mi. Mi sẽ bị tan chảy ra và ta sẽ rất thích thú đứng ngắm nhìn cảnh tượng đó.

Ben lại kêu lên:

- Chân-sậy, xuống ngay.

Nó cố kéo Chân-sậy xuống, nhưng gã tí hon bám chặt vào tóc nó:

- Tiểu chủ! Đây là cuộc trả thù của tôi.

Mõm Nettlebrand méo xệch thành một cái cười ghê tởm:

- A! Nhìn kìa! Con nhện của ta, tên đầy tớ của ta, đang cưỡi một con rồng bạc! Tiểu-Thạch-Tu, hãy nhìn thằng ngu kia, nhìn cho rõ những gì ta sắp dành cho nó, để làm bài học cho mi.

Chân-sậy nhoài mình kêu lên, suýt trượt khỏi vai Ben:

- Tiểu-Thạch-Tu nào? Mi không biết gì sao? Gã lùn sơn cước cũng đã bỏ mi như ta vậy. Không còn ai đánh bóng bộ da mi nữa đâu, và chẳng bao lâu nữa, mi cũng không cần phải lo chuyện đánh bóng những cái vảy vàng.

Thình lình Nettlebrand vươn cao móng lên hai con rồng đang bay lượn. Firedrake nhẹ nhàng nghiêng mình né tránh. Nhưng bỗng Chân-sậy lanh lảnh la lên, quờ quạng tìm chỗ nắm víu và... hấn lộn cổ, rơi xuống.

Ben vội đưa tay đỡ, nhưng không kịp.

Chân-sậy rơi ngay đầu con rồng vàng, trôi tuột xuống cổ quái vật và bị kẹt giữa hai cái gai trên lưng nó.

Nettlebrand gầm gừ:

- Hừ! Túm được mi rồi, con nhện của ta!

Nó cố ngoái đầu táp tên đầy tớ cũ đang vùng vẫy hai chân lỏng khỏng.

Ben hốt hoảng:

- Firedrake! Chúng ta phải cứu Chân-sậy chứ!

Nhưng ngay lúc đó cả hai con rồng bạc đã cùng xông tới tấn công hai bên Netlebrand. Chúng vừa há miệng định phun lửa, Chân-sậy la oai oái, năn nỉ:

- Xin đừng! Đừng! Lửa rồng sẽ làm tôi phải hiện nguyên hình mất! Làm ơn mà!

Sorrel la lên:

- Điên à, Chân sậy? Nó sắp ăn thịt anh!

Nettlebrand lại quay đầu táp gã tí hon. Và một lần nữa Firedrake và Mai-a cố ngăn cản, xông vào quào những cái vảy hai bên sườn quái vật, con rồng vàng quẫy mình, rũ ra như rũ hai con ruồi. Tim Ben như ngừng đập. Nó tuyệt vọng, nhắm nghiền hai mắt. Chợt nó nghe một âm thanh vù vù.

Ả chuột béo ra tay hành động!

Phi cơ nhắm lưng Nettlebrand phóng xuống, cửa buồng lái mở toang, và Lola nghiêng mình ra, gọi lớn:

- Mau, tí hon, nhảy lên đây.

Rất liều lĩnh, cô phi công chuột bay sát hai chân đạng quẫy đạp của Chân-sậy.

Firedrake vừa kêu lên: " Nhảy, Chân-sậy" vừa xòe móng tấn công vào cổ quái vật, để nó mất cảnh giác Chân-sậy vài giây. Vừa lúc Nettlebrand mải táp con

rồng bạc, Chân-sậy rút được hai chân ra, nhảy thót lên phi cơ. Con chuột vội tăng ga. Máy bay vút ngay lên trần hang, cửa buồng lái vẫn để mở và trên ghế sau Chân-sậy run lập cập.

Quái vật rống tới nỗi hai phúc thần phải bịt chặt tai. Con rồng vàng vừa gầm rú vừa vươn lên tấn công hai địch thủ. Móng vuốt nó suýt chộp được cánh của Mai-A. Nhưng thay vì tránh né, con rồng cái bay trở lại, như một con mèo hung dữ. Nó há miệng, phun ra dòng lửa xanh.

Firedrake tấn công sườn bên kia. Ngọn lửa khổng lồ ào ạt từ họng nó phun thẳng lên đầu con rồng vàng. Mai-A tiếp tục trải đều ngọn lửa từ lưng xuống tới đuôi Nettlebrand.

Con rồng vàng nhe răng, ha hả cười. Tiếng cười của nó làm đá từ mái hang nứt ra, lả tả trút xuống.

"Lửa rồng! Nhằm nhò gì với ta. Trước đây đã bao lần những ngọn lửa như thế này liếm láp lưng ta rồi. Chỉ chạm vào bộ giáp lạnh giá của ta, chúng bốc hơi, tan biến hết"

Nettlebrand chờ cho hai con rồng bạc phun lửa đến hết hơi, kiệt sức, nó sẽ chộp như chộp hai con dơi. Nó liếm môi chờ thưởng thức miếng mồi ngon lành.

Thình lình nó cảm thấy một chất lỏng đang nhỏ giọt từ trán xuống mắt. Nó đưa chân lên gạt và... chết sững!

Móng vuốt của nó đang biến dạng! Những cái vảy

trông như lá héo! Nó chớp mắt. Chất lỏng, đang ròng ròng chảy từ trán xuống làm mắt nó như mù, chính là vàng tan chảy.

Một lần nữa hai con rồng bạc lại xông tới. Một lần nữa những ngọn lửa xanh lại phủ khắp người nó. Nettlebrand nhìn xuống thân hình: Bộ giáp của nó đang tan chảy thành vàng dẻo. Những giọt vàng tí tách rơi trên nền đá. Nó ngoác mõm táp hai con rồng bạc và trượt trên đống vàng đang tan dần.

Lần đầu tiên trong suốt cuộc đời tàn bạo, con rồng vàng biết sợ. Nó cảm thấy mỗi lúc mỗi nóng hơn. Sức tàn lực kiệt dần. Nó phải trở về nơi có nước.

Nettlebrand nhìn miệng đường hầm thăm thẳm, nơi nó đã vượt qua khi nó vẫn còn là... Nettlebrand - Kẻ-Bằng-Vàng! Nettlebrand bất khả chiến bại! Nhưng hai con rồng bạc đã bay chặn cửa hầm và vẫn tiếp tục phun những ngọn lửa xanh vào nó. Nettlebrand gầm gừ cố nhấc chân lên, nhưng chân nó đã lằng nhằng dính trên đống vàng tràn lan chung quanh. Trong thâm tâm, Nettlebrand cảm thấy tim nó đang vỡ vụn.

Một làn hơi trắng lạnh lẽo thoát ra khỏi hàm nó. Làn khói giá lạnh từ trong thân thể nó tuôn ra mãi, cho đến khi nó sụp xuống như một quả bóng xì hơi. Làn khói lạnh bồng bềnh trong hang, dạt quanh những con rồng đá như những cụm mây.

Mỗi lúc trong hang càng thêm lạnh. Firedrake và Mai-A nhẹ nhàng vỗ cánh trên cao. Ben và Sorrel rùng mình dựa sát nhau, nhìn xuống. Qua làn khói lạnh

chập chờn, Nettlebrand chỉ còn là một khối mờ trên nền đá.

Firedrake và Mai-A thận trọng bay xuống trong làn sương mù lạnh giá. Những bông tuyết phủ trên áo Ben và Sorrel. Ngoài tiếng máy bay vù vù của Lola, hoàn toàn không còn một âm thanh nào khác.

Khi Mai-A và Firedrake hạ cánh trên nền đá phủ vàng, Bưa Bưa Chan thì thầm:

- Đó, Nettlebrand - Kẻ-Bằng-Vàng đó!

53. Lời thỉnh cầu của Tiểu-Thạch-Tu

Bộ giáp khổng lồ của Nettlbrand nằm giữa một ao vàng, giống như da của rắn mới lột. Những bông tuyết sôi xèo xèo khi rơi trên mặt khối vàng nóng. Những làn khói xanh lè bốc ra từ cái hàm hé mở. Đôi mắt đục ngầu như hai bóng đèn tắt.

Hai con rồng thận trọng bước qua vũng vàng, xem thử kẻ thù còn lại những gì. Lola hạ cánh máy bay trên khối vàng dẻo. Khi ả chuột mở bung cửa, Chân-sậy ló đầu bàng hoàng nhìn đống vàng đã có thời từng là chủ nhân của hắn.

Lola nhảy xuống, vỗ lên khối vàng còn hơi ấm, nói:

- Hình như rỗng bên trong. Chẳng là gì, chỉ là đống thiếc, giống như những bộ máy của loài người, phải không?

Nghiêng mình ra ngoài máy bay, Chân-sậy trợn mắt, bảo:

- Nó sắp xuất hiện rồi đấy.

Lola leo lên ngồi trên cánh máy bay, đong đưa hai chân, hỏi:

- Cái gì xuất hiện?

Nhưng gã tí hon chỉ nín lặng nhìn trừng trừng cái mõm hé mở của Nettlebrand, vẫn đang nhả khói xanh.

Firedrake hỏi:

- Anh chờ đợi gì, Chân-sậy? Con rồng vàng đã chết rồi.

Gã tí hon nhìn nó, hỏi:

- Nhớ những con quạ bị chết trước đây không? Sau đó, chúng đã hiện nguyên hình. Nhà luyện kim đã sử dụng sinh vật nào để tạo ra Nettlebrand? Ông không thể cho nó sự sống, vì ông không thể tạo ra sự sống. Chỉ có cách là vay mượn của một sinh vật khác.

- Sinh vật thuộc loài nào, Chân-sậy?

- Ồ, không thiếu gì sinh vật mà người ta có thể mượn sự sống của chúng như... mượn một cái áo vậy.

Tất cả nhìn nhau bối rối. Lola đưa chân lên nói:

- Đừng làm tụi này căng thẳng nữa, tí hon. Cuộc chiến chấm dứt rồi hay còn gì tiếp theo nữa đây?

Chân-sậy chỉ tay thì thầm:

- Nhìn kìa! Sự sống của Nettlebrand đây rồi.

Một con ếch nhảy vọt ra từ trong mõm con rồng vàng.

Con ếch nhảy tõm vào đống vàng, rồi hốt hoảng nhảy ra ngoài mặt tuyết trên nền hang.

- Một con ếch?

Sorrel ngẩn người hỏi. Con ếch giương... mắt ếch lên nhìn lại nó, luôn hồi kêu "ộp ộp".

- Vô lý quá, tí hon. Cậu đùa, phải không? Chắc chắn con ếch này bị quái vật đó nuốt thôi mà.

- Chị tin hay không thì tùy. Nhưng nhà luyện kim đó thừa khả năng tạo ra những điều kinh khủng, từ những sinh vật nhỏ xíu này.

Firedrake hỏi:

- Chúng ta có phải bắt con ếch kia không, Chân-sậy?

- Ồ, không. Con ếch vô hại. Tội lỗi của Nettlebrand là do con người tạo ra, không phải từ con ếch.

Sorrel chun mũi, cười cười với Chân-sậy:

- Ngộ ghê ta ơi! Chắc vì vậy anh không dám để lửa của rồng chạm vào mình. Anh cũng được tạo ra bằng một con ếch nhảy chồm chồm thế kia, phải không?

Giọng anh chàng tí hon đầy chua xót:

- Không đâu, có lẽ tôi được tạo ra từ một sinh vật nhỏ hơn thế này nhiều. Nhà luyện kim rất thích sử dụng mọt gỗ hay nhện để tạo những sinh vật như cỡ tôi.

Khi tất cả đi qua, con ếch vẫn không nhúc nhích, chỉ khi tiếng máy bay vù vù của Lola cất cánh mới làm nó giật mình nhảy vội đi.

Sorrel định nhảy xuống, đuổi theo, nhưng Firedrake cản lại nói:

- Để cho nó đi.

Một hình dạng tròn trùng trục, râu ria xồm xoàm, với cái nón to đùng đang rụt rè tiến lại hai con rồng bạc, mà rên rỉ:

- Rồng bạc ơi, xin rủ lòng xót thương tôi. Rộng lòng ban cho tôi một đặc ân, nếu không suốt đời tôi sẽ không ngừng đau khổ.

Con rồng cái ngạc nhiên hỏi:

- Đây là gián điệp của con rồng vàng, đúng không?

Tiểu-Thạch-Tu líu cả lưỡi:

- Dạ, dạ xin thú thật... quả đúng vậy là quả đúng vậy. Nhưng là do nó ép buộc tôi.

Chân-sậy leo ra khỏi phi cơ:

- Hừ, láo toét. Chính mi đã lén lút đến tìm gặp con rồng vàng. Không có mi, nó không hề nghe nói gì tới Firedrake. Chỉ vì mi thèm khát vàng mà sinh ra bao nhiêu chuyện.

- Có... có thể là... đúng vậy. Nhưng...

- Nhìn quanh đi. Mi có thể tắm trong vàng rồi đó. Sao, hoa mắt lên chưa?

Firedrake vươn mình, nhăn mặt nhìn xuống gã lùn, bảo:

- Có phải đó là mong ước của mi không? Nói lẹ đi, chúng ta mệt mỏi quá rồi.

Nhưng Tiểu-Thạch-Tu lắc đầu quầy quậy:

- Không phải đâu là không phải đâu. Tôi chẳng tha thiết gì tới vàng nữa.

Hắn bật khóc hu hu, giang rộng hai tay ngắn ngủn:

- Điều tôi mong ước là được ở lại trong hang này thôi.

Bưa Bưa Chan nghi ngờ hỏi:

- Để làm gì?

- Tôi ước muốn làm cho hang đẹp hơn nữa. Tôi muốn được đưa những tảng đá này ra ánh sáng, rất nhẹ nhàng, rất trân trọng. Tôi sẽ ngắm, sẽ nghe chúng rủ rỉ thì thầm. Những bức tường kia, những trụ đá này sẽ được lau chùi, gọt dũa. Chúng sẽ bóng lộn, sáng ngời, rực rỡ muôn ngàn màu sắc như cầu vồng. Ôi! Tuyệt vời làm sao.

Gã lùn nhắm mắt thở dài sung sướng.

Bưa Bưa Chan bảo:

- Ý đó nghe cũng hay hay, nhưng quyền quyết định là của rồng.

Firedrake ngáp dài, nhìn Mai-A. Con rồng cái mệt đến không đứng vững nổi. Lần đầu tiên trong đời nó đã phun nhiều lửa đến thế. Nhìn bầy rồng đá, Mai-A nói:

- Tôi không có ý kiến. Tôi không cần hang này, vì không còn phải trốn tránh con rồng vàng nữa. Nhưng...

còn họ thì sao đây? Tiếng búa nện của gã này có làm phiền họ không?

Firedrake nhìn quanh áy náy, rồi bảo Tiểu-Thạch-Tu:

- Theo ta.

Gã lùn rụt rè ngồi giữa hai cái gai trên đuôi rồng. Firedrake kéo Tiểu-Thạch-Tu qua vũng vàng, tiến đến những con rồng hoá đá.

- Đây là hai mươi con rồng mà Nettlebrand săn lùng. Chân-sậy đã nói dối mi, để con rồng vàng sốt sắng đi săn. Vì chúng ta muốn lừa nó đến đây.

Trong khi gã lùn quan sát những con rồng đá, Mai-A nói:

- Không dám ra ngoài, nên họ không có ánh trăng để uống.

Lúc này tuyết đã tan vì hơi ấm trong hang, đọng thành những vũng nước trên nền đá. Nhưng quá muộn rồi, Nettlebrand không còn có thể biến vào trong nước được nữa.

Tiểu-Thạch-Tu gõ mấy ngón tay lão luyện lên một bàn chân rồng đá, lẩm bẩm:

- Không ai ngờ rằng đá mọc rất nhanh, nên đã phủ kín mình họ.

Firedrake chập chờn ngủ bên cạnh Mai-A. Sorrel và Bưa Bưa Chan dọn nấm ra sửa soạn ăn. Chỉ Ben nghe được câu nhận xét của gã lùn. Nó hỏi:

- Nghĩa là sao? Có bao giờ ông thấy như thế này chưa? Có bao giờ thấy vật gì hoá đá chưa?

- Thiếu gì? Chuyện này vẫn xảy ra với những sinh vật dị thường. Trong những lâu đài của con người có đầy. Rồng, sư tử có cánh, kỳ lân... tất cả đều hoá đá. Loài người phát hiện ra, đem về trưng bày và tưởng chúng toàn bằng đá. Thường thì trong chúng vẫn còn hơi thở của sự sống. Nhưng con người không biết đó thôi. Còn những con rồng hoá đá này lớp vỏ chưa dày lắm. Tách ra không khó.

- Tách ra?

- Chứ sao. Nhưng tôi khoái chúng cứ là đá thế này hơn.

Ben nhảy lên làm Chân-sậy từ trên đùi nó rơi xuống đất:

- Firedrake, nghe này.

Hai con rồng bạc giật mình, ngửng đầu nhìn. Gã lùn hết hồn, nắm chặt tay Chân-sậy phân bua:

- Mi làm chứng nhé. Ta có làm gì đâu, tay ta chưa hề đụng tới cây búa mà.

Ben rối rít kêu lên:

- Gã lùn bảo làm họ sống lại kìa.

Firedrake ngáp, hỏi:

- Làm ai sống lại?

- Những con rồng! Những con rồng đá! Hắn bảo

lớp đá bên ngoài không dầy lắm, có thể tách ra được. Như... tách hạt dẻ đó, hiểu không?

Đang ăn, Sorrel quay lại nói:

- Theo mình, hắn chỉ muốn tụi mình cho phép hắn đập hết đá trong hang thôi. Tách ra như tách hạt dẻ! Quên đi! Vô lý!

Tiểu-Thạch-Tu tự ái cùng mình, hăm hở nói:

- Chẳng vô lý chút nào. Tôi chứng minh ngay đây.

Lấy búa trong ba lô ra, hắn leo lên một cái đuôi rồng hoá đá nhỏ nhất, bảo:

- Chờ nhé.

Mai-A hỏi:

- Tôi giúp được không?

- Với bộ móng to đùng thế à? Không được đâu là không được đâu. Chỉ người lùn sơn cước mới có khả năng làm những chuyện này. Tôi cần một ngày, có thể không tới, mới xong việc.

Chân-sậy thì thầm với Ben:

- Những gã lùn này tự kiêu kinh khủng, nhưng rất có thể hắn làm được thật. Chúng rất nhiều kinh nghiệm về đá.

Firedrake lại ngáp, nghi hoặc nhìn Tiểu-Thạch-Tu, bảo:

- Một ngày? Vậy thì nếu tìm ra dấu hiệu nào của sự sống, hãy đánh thức tụi này. Đừng ồn ào quá nhé.

- Được rồi, cứ yên tâm.

Tiểu-Thạch-Tu trả lời rồi quì xuống, bắt đầu thận trọng gõ nhè nhẹ lên những vảy rồng đá. Tiếng gõ nhỏ xíu, chỉ như tiếng tích tắc của đồng hồ.

Mí mắt Ben nhíp lại, nhưng vẫn cố ngồi xem, nhưng sau khi hai con rồng và Sorrell ngủ đã lâu, tiếng ngáy của Lola từ máy bay vọng ra, Ben và Chân-sậy cũng mơ màng đi vào giấc ngủ.

Trong hang hoàn toàn tĩnh lặng, chỉ còn tiếng gõ búa đều đều, nho nhỏ của Tiểu Thạch Tu. Thỉnh thoảng hắn liếc nhìn những gì còn lại của Nettlebrand, tràn trên mặt đất như một ao vàng, hắn vui vẻ chặc lưỡi rồi lại tiếp tục công việc.

54. Hồi sinh

Con rồng đầu tiên sống lại khi tất cả còn say ngủ.

Tiểu-Thạch-Tu đã mở một kẽ dài, mảnh như sợi chỉ, trên lớp vỏ đá. Hắn vừa đưa búa lên, định mở rộng vết nứt thêm một chút, khối đá dưới chân hắn bỗng lay động rất nhẹ. Hắn ghé tai sát đường nứt, lắng nghe. Tiếng sột soạt như những cái vảy cọ vào đá. Thêm nhiều đường răng rắc, rạn ra dưới chân hắn. Tiểu-Thạch-Tu nhảy vội xuống, trúng ngay bụng cậu bé. Ben choàng ngồi dậy:

- Ui cha! Chuyện gì thế?

Tiểu-Thạch-Tu nhảy cỡn trên bụng Ben, kêu rầm lên:

- Thành công rồi!

Chân-sậy dụi mắt quay nhìn những con rồng đá, bảo Ben:

- Tiểu chủ, nghe kìa.

Nhưng Ben đã nghe thấy rồi. Những tiếng khụt khịt, rên nho nhỏ vọng ra từ khối đá. Ben xách cả Chân-sậy và Tiểu-Thạch-Tu chạy lại Firedrake:

- Dậy đi, Firedrake.

Nó kêu lớn tới làm tất cả đều thức dậy. Lola nhảy khỏi máy bay, hốt hoảng:

- Cái gì thế? Lại chuyện gì nữa thế.

- Tảng đá... tảng đá nở ra con rồng.

Chỉ hai cú nhảy, cô chuột béo ị đã thót lên vai cậu bé. Khối đá Tiểu-Thạch-Tu đã tách một đường bỗng rạn nứt, vỡ tung ra từng mảnh.

Tất cả giật mình lùi lại.

Bụi bám đầy mình, ho sù sụ, bốn chân lóng ngóng, một con rồng bò trên đống đá vụn. Nó cố vùng vẫy, rũ mấy mảnh đá trên vảy, lết đi vài bước, rồi mở mắt. Con rồng thẫn thờ nhìn quanh, như ai đó vừa kéo nó ra khỏi một giấc mộng dài.

Mai-A tiến lên một bước hỏi:

- Đuôi Sáng (*), anh nhận ra tôi không?

Con rồng cứ ngẩn ra nhìn, một lúc sau mới vươn cổ ra đánh hơi Mai-A. Nó thều thào:

- Mai-A, chuyện gì đã xảy ra vậy?

Nó nhìn tất cả hỏi:

- Ai thế này, Mai-A?

Bưa Bưa Chan khoanh bốn tay trước ngực trả lời:

- Một trong số này là phúc thần bốn tay, còn nhớ không, Đuôi Sáng?

Đuôi Sáng gật đầu, chưa hết bàng hoàng. Rồi nó

bắt gặp những gì còn lại của Nettlebrand, giật lùi thảng thốt:

- Kẻ-Bằng-Vàng cũng ở đây sao?

Sorrel trả lời:

- Nó ĐÃ đến đây. Nhưng chúng tôi đã làm nó tan chảy ra rồi.

Bưa Bưa Chan nói thêm:

- Chính xác là Firedrake và Mai-A đã phun lửa rồng hạ nó.

Đuôi Sáng rụt rè tiến gần Mai-A:

- Chỉ có hai con rồng mà hạ được Kẻ-Bằng-Vàng?

Nó lắc đầu nhắm mắt như không thể nào tin nổi:

- Không phải vậy. Đây chỉ là một giấc mơ. Một giấc mơ quá tuyệt vời.

Mai-A lắc Đuôi Sáng cho đến khi nó phải mở mắt:

- Đây là sự thật, không phải mơ. Con rồng vàng thực sự chết rồi.

Ben bảo:

- Hoặc là coi như đã chết.

Đuôi Sáng quay nhìn cậu bé, kinh ngạc:

- Kỵ sĩ rồng!

Mai-A gật đầu, thổi bụi trên trán Đuôi Sáng:

- Kỵ sĩ rồng trở lại và con rồng vàng đã bị tiêu diệt.

- Giống như chuyện xưa đã kể, phải không Mai-A?

Đuôi Sáng nói và nhìn bộ giáp chảy thành vàng của Nettlebrand.

Ben đặt Lola và Chân-sậy xuống nền hang, nói:

- Nhưng không phải chuyện kể đã tiêu diệt được nó.

Sorrel giang rộng hai tay nói:

- Đúng vậy. Đó là do chính chúng ta. Tất cả chúng ta: phúc-thần, rồng, con người, chàng nhân tạo tí hon, chị chuột, người lùn sơn cước. Một câu chuyện mới có thể làm mủi lòng mọi con tim. Chỉ một điều đáng buồn là anh, Đuôi Sáng, và tất cả bọn họ đã ngủ suốt trong khi những chuyện này xảy ra.

Nó chỉ tay về phía những con rồng hoá đá. Đuôi Sáng trở lại đứng giữa đống đá vụn từng bao phủ nó, hỏi Mai-A:

- Chuyện gì đã xảy ra? Cho mình biết đi, Mai-A. Nếu không là mơ, thì tất cả những chuyện này là gì?

- Anh vẫn tưởng là mơ sao? Không đâu, anh đang tỉnh đó. Chính người lùn sơn cước kia đã đánh thức anh.

Tiểu-Thạch-Tu ưỡn ngực hãnh diện. Đuôi Sáng hỏi:

- Hắn sẽ đánh thức tất cả dậy chứ?

Gã lùn khoanh tay cười:

- Tất nhiên. Nếu chúng ta tiến đến một thoả thuận.

Từ trên vai Ben, Chân-sậy lên tiếng:

- Đúng như ta nghĩ, mi không bỏ được tật đó. Chưa hề cho không ai một thứ gì. Nào, mi đòi hỏi gì? Vàng? Đá quí?

- Không là không, Khổ quá nói mãi. Ta đã bảo rồi: Ta chỉ mong được sống trong hang động này. Chỉnh trang lại cho đẹp thêm. Có thể thỉnh thoảng lấy vài viên đá nhỏ, thế thôi.

Mai-A nhìn hắn, cười nói:

- Mi sẽ lấy nhiều hơn vài viên đấy, ta biết. Vì mi tham lam lắm. Tuy nhiên chúng ta sẽ cho mi ở lại đây, nếu mi đánh thức tất cả những rồng hoá đá kia.

Tiểu-Thạch-Tu giữ chặt mũ, để có thể cúi rạp đầu:

- Công nương bạc yên tâm, tôi xin hứa sẽ đánh thức tất cả bọn họ. Tôi bắt tay vào việc ngay đây.

Hắn cầm búa, tiến lại một đuôi rồng đá gần nhất, bắt đầu đẽo đục.

Firedrake và Mai-A cùng đưa Đuôi-Sáng xuống đường hầm dài thăm thẳm, dẫn ra thế giới bên ngoài, cái thế giới mà hơn một ngàn đêm rồi, Đuôi Sáng không dám đặt chân tới.

Lũ quạ đã biến hết. Dưới ánh trăng mờ nhạt, ba con rồng bay qua thung lũng, xuống Nguyệt Nhãn Hồ, để Đuôi Sáng tắm rửa hết lớp bụi đá trên mình.

Con ếch, đã cho Nettlebrand mượn sự sống, ngồi chòm chõm trên bờ và khi ánh trăng toả sáng trên từng cái vảy bạc của Đuôi Sáng, ánh trăng cũng tẩy xoá những kỷ niệm đầy u ám trong nó.

55. Đi đâu về đâu?

Trưa hôm sau, Firedrake không ngủ được, nó ngồi tại một kè núi nhô ra bên trên thung lũng. Ánh sáng và hơi ấm mặt trời thường làm nó buồn ngủ, nhưng hôm nay nó không thể nào ngủ được. Firedrake vươn đầu nhìn những ngọn núi chung quanh, thở dài.

Một lúc sau, Ben cũng leo lên ngồi cạnh con rồng. Cậu bé áy náy nhìn nó hỏi:

- Chuyện gì thế? Sao cậu không ngủ?

- Mình không ngủ được. Họ đang làm gì vậy?

- Cũng không ai ngủ cả. Sorrel đang hỏi Bưa Bưa Chan cách trồng nấm, Mai-A kể cho Đuôi Sáng biết về những gì đã xảy ra. Tiểu-Thạch-Tu say mê đục đẽo, còn Chân-sậy bay ngắm cảnh với Lola.

- Vậy à?

Firedrake lơ đãng nói, rồi lại thở dài. Ben nhìn nó, hỏi:

- Bây giờ cậu tính sao? Ý tớ là, tìm được thung lũng này rồi, cậu có định về thẳng miền bắc không?

Firedrake nhìn những ngọn núi phủ tuyết trắng:

- Mình cũng chưa biết sao đây. Nếu mình về, lỡ họ không muốn trở lại nơi này nữa thì sao?

- Tại sao họ có thể từ chối trở lại đây chứ? Cậu đã bảo con người sắp cho nước tràn vào nơi đó mà.

- Đúng vậy. Nhưng họ không tin chuyện đó có thể xảy ra. Họ định dùng phương pháp của các tiên nữ, để xua đuổi con người. Cậu biết không, các nàng tiên có một phương pháp ngăn chặn con người mở đường xuyên qua những nơi họ ở.

- Hả? Họ làm cách nào?

- Họ rắc bụi phép vào máy móc của con người. Họ véo, ngắt, cắn và thổi phấn ngứa vào mũ bảo hộ và khẩu trang của công nhân. Họ cũng tạo ra những cơn mưa xối xả đêm ngày làm con người và máy móc chìm ngập trong bùn. Các tiên nữ nhỏ tới có thể như vô hình trước mắt loài người, khác hẳn với thân hình to lớn của loài rồng chúng tôi. Vì vậy mà con người không bao giờ bắt được họ.

- Thật kỳ lạ!

Ben lẩm bẩm. Nó say mê chiêm ngưỡng lớp vảy bạc của Firedrake. Đối với Ben, không loài nào trên khắp thế giới kỳ diệu hơn loài rồng.

Firedrake nhìn cậu bé hỏi:

- Cậu khuyên mình phải làm sao? Mình nên ở lại đây hay bay về? Về nơi mà có thể mình bị coi là một

đứa dở hơi, khoác lác? Chưa chắc họ tin là mình đã tìm ra Vành Đai Thiên Đàng!

Ben dựa sát vào những cái vảy ấm áp của con rồng, nhìn xuống mặt hồ lóng lánh và tròn như trăng rằm:

- Tớ nghĩ cậu nên trở về, nếu không, cậu sẽ luôn khổ tâm, vì không biết hiện nay họ đã ra sao. Con người đã hủy hoại thung lũng đó chưa? Họ có đồng ý theo cậu về đây không? Những thắc mắc đó làm cậu điên đầu lên mất.

Firedrake trầm ngâm một lúc lâu, rồi nhẹ gật đầu, bảo:

- Cậu nói đúng, kỵ sĩ rồng ạ. Dù mình thật sự muốn ở lại đây, nhưng phải trở về xem tình hình thế nào. Tốt nhất là mình nên đi ngay trong đêm nay.

Nó đứng dậy, nhìn quanh lần nữa, hỏi Ben:

- Còn cậu? Đi với chúng mình hay trở lại tu viện? Gia đình giáo sư đang chờ cậu tại đó.

Bây giờ lại đến lượt Ben không có câu trả lời.

- Tớ không biết.

- Mình sẽ đưa cậu về với gia đình giáo sư. Cậu cần loài người cũng như mình cần loài rồng. Cũng như Sorrel sẽ không vui nổi, nếu không được gần gũi những phúc-thần khác để chí chóe suốt ngày. Không được gần loài người, cậu sẽ rất cô đơn.

Ben nói, tránh cái nhìn của Firedrake:

- Tớ cũng sẽ rất cô đơn, nếu không được gần các cậu.

Firedrake nhẹ nhàng dụi đầu vào cậu bé:

- Ồ, không. Tin mình đi. Chúng ta sẽ gặp lại nhau. Mình sẽ thường xuyên thăm cậu.

- Ôi! Thật nhé! Cậu phải cố đến thăm tớ luôn luôn đấy.

Ben choàng tay ôm cổ con rồng, như không bao giờ để Firedrake rời xa nó.

56. Đường về

Trăng đã lên cao trên thung lũng khi Firedrake ra khỏi đường hầm cùng Ben và Sorrel trên lưng. Chiếc phi cơ tí tẹo của Lola lượn vù vù trước mũi con rồng, với chàng tí hon Chân-sậy chễm chệ ngồi băng sau. Hắn và Lola không rời nhau nửa bước, từ khi chị chuột béo cứu hắn thoát khỏi móng vuốt Neetlebrand.

Bưa Bưa Chan ngồi trên lưng Mai-A. Cô bé rồng quyết định tiễn chân Firedrake tới tu viện. Lúc này Tiểu-Thạch-Tu đã đánh thức được thêm hai con rồng nữa. Hai con rồng mới hồi sinh cũng theo Đuôi Sáng ra chào tạm biệt Firedrake và Mai-A. Tiểu-Thạch-Tu mê mải đục đẽo, chỉ kịp gật đầu khi hai con rồng nói lời chào.

Tại cửa đường hầm, Đuôi Sáng dặn dò Firedrake:

- Sớm trở lại nhé. Cố đưa bầy rồng kia trở lại đây. Cho dù Tiểu Thạch Tu cứu sống hết những con rồng hoá đá, thì thung lũng này vẫn còn quá trống trải.

- Mình sẽ cố. Nhưng dù họ không chịu theo mình, mình vẫn sẽ trở lại.

Nó nhìn lần cuối: mặt hồ, những ngọn núi trắng và bầu trời đầy sao. Rồi Firedrake giang rộng đôi cánh, cất mình khỏi sườn núi. Mai-A bay kế bên, rồi vượt lên trước cùng Bưa Bưa Chan. Firedrake rất thích làm bạn đồng hành với cặp này, vì Bưa Bưa Chan là một "hoa tiêu" rất thông thạo đường lối. Nhưng thường thì Mai-A bay song song cùng nó, nên Firedrake bay hơi chậm để cô nàng theo kịp và làm quen với gió.

Khi lướt trên ngọn núi, có tu viện nằm cheo leo trên sườn, Firedrake nhìn thấy dòng sông Indus phía dưới.

Chiếc phi cơ của chuột mập hạ cánh xuống đầu tiên trên sân tu viện, ngay trước chính điện vắng hoe.

Firedrake vừa xếp cánh, Ben nhảy xuống, chạy tới một hàng chuông dài lanh canh trong gió. Nó kéo dây cái chuông lớn nhất. Tiếng chuông trầm trầm ngân vang trong đêm tối, và ngay lập tức cánh cửa của tất cả các phòng đều rộng mở. Các nhà sư ồ ạt chạy ra sân.

Họ xúm xít quanh hai con rồng nói cười hớn hở. Ben phải vất vả lách mình qua đám đông, để trở lại với Firedrake. Ngồi yên trên lưng rồng, từ trên cao, nó mới có thể đưa mắt tìm gia đình giáo sư Greenbloom.

Mai-A đứng sát vào Firedrake, nhút nhát nhìn loài người bủa vây chung quanh. Bưa Bưa Chan phải vỗ về cho nó yên tâm.

Sau cùng Ben cũng thấy gia đình giáo sư và vị lạt

ma đang hấp tấp chạy tới. Cô bé Guinevere vẫy tay rối rít. Ben ngượng nghịu vẫy lại.

Ông giáo sư hớn hở nói:

- Ôi, gặp lại cháu, chúng ta mừng quá!

Ông xúc động tới nỗi suýt ngã vào những nhà sư đứng gần Firedrake. Vị lạt ma nói mấy câu, các nhà sư lễ phép cúi đầu, tránh đường để con rồng tiến lên những bậc thềm, vào chính điện.

Giáo sư giang hai tay ôm cổ Firedrake, rồi bắt tay Sorrel, cuối cùng ông nhìn Ben, hả hê cười.

- Nào, kỵ sĩ rồng, để ta thử đoán nhé: cháu và các bạn đã thành công? Tất cả đã cùng nhau triệt hạ Nettlebrand Kẻ-Bằng-Vàng, đúng không?

Ben chỉ biết gật, giữa lúc xúc động này, nó không thốt được lời nào. Chú tiểu nhỏ nhất – chỉ bằng nửa tuổi Ben – mở đường cho vị lạt ma và Firedrake vào đại sảnh. Mai-A mừng rỡ vì được vào bóng tối. Lạt ma lại nói mấy câu với các nhà sư. Tất cả cúi đầu, im lặng. Ông quay vào, khép lại hai cánh cửa nặng nề, hiền hậu mỉm cười.

Giáo sư dịch lại những lời lạt ma vừa nói:

- Hai rồng cùng xuất hiện một lúc. Đó là điềm lành cho tu viện chúng tôi và cho toàn thung lũng này. Đây có phải là sự ứng nghiệm đúng lời tiên tri không? Kỵ sĩ rồng trở lại, đồng thời cũng là sự trở lại của loài rồng?

Ben xuống khỏi lưng Firedrake, tiến lại bên Giáo sư Greenbloom:

- Cháu nghĩ là rồng sẽ trở lại, vì con quái vật đã chết rồi.

Ông giáo sư cứ nắm chặt tay Ben lắc mãi. Cô bé Guinevere nhìn nó mỉm cười. Chưa bao giờ Ben cảm thấy hạnh phúc như lúc này. Nó lắp bắp:

- Vâng, Nettlebrand không còn nữa, nhưng đó là nhờ tất cả chúng cháu cùng hợp tác với nhau.

Sorrel láu táu nói không kịp thở:

- Với lửa rồng và nước bọt phúc-thần, với sự ma lanh của anh chàng tí hon và sự khôn ngoan của con người, với một phi công chuột tài năng và... phải kể thêm sự tiếp tay của một gã lùn sơn cước nữa.

Bà Vita Greenbloom bảo:

- Nghe như các cháu có quá nhiều chuyện để kể cho chúng ta.

Ben gật:

- Dạ, rất nhiều.

Ông giáo sư trao đổi vài câu với vị lạt ma, rồi xoa tay nói:

- Chư tăng và gia đình ta rất muốn được nghe những chuyện kỳ thú của chuyến phiêu lưu này, nhưng không biết có đủ thời gian không? Vì Firedrake còn phải bay về miền bắc. Nhưng trước hết tất cả cần nghỉ ngơi và ăn uống một chút gì đã chứ.

Sorrel và Bưa Bưa Chan đồng thanh lên tiếng như một đôi song ca:

- Mục sau cùng, tuyệt cú mèo! Ăn uống gì đã chứ!

Vậy là nấm được đem ra cho đôi song ca. Ben vét sạch đĩa cơm cao như núi và hai thanh sô-cô-la Guinevere cho nó. Mọi căng thẳng đã qua, nó chưa bao giờ ăn ngon miệng hơn bữa nay.

Hai con rồng nằm trên sàn gỗ cuối đại sảnh. Firedrake gối đầu lên lưng Mai-A. Dưới ánh sáng của hàng trăm ngọn đèn nhỏ, trông chúng như vừa bước ra từ một trong những bức tranh treo trên tường.

Vị lạt ma ra mở cửa. Các vị sư tràn vào, nhưng đứng khựng lại khi nhìn thấy hình ảnh rực rỡ của hai con rồng.

Đến khi Firedrake ngửng đầu và ông giáo sư ra dấu cho họ, các vị sư mới e dè chầm chậm bước lại gần. Lần lượt họ quì quanh, giữ một khoảng cách với con rồng, các chú tiểu quì hàng trên.

Gia đình Greenbloom ngồi chung với các nhà sư. Ben, Sorrel, Bưa Bưa Chan, Lola, Chân-sậy ngồi trên lưng và đuôi hai con rồng bạc.

Khi tất cả đều yên lặng, trong đại sảnh chỉ còn nghe tiếng sống áo lạt sạt của các nhà tu hành, Firedrake dọn giọng, bắt đầu kể, bằng ngôn ngữ của sinh vật dị thường, tất cả mọi loài đều có thể hiểu.

Bên ngoài trăng gần tàn và mặt trời sắp ló dạng. Giọng nó vang lên trong toà đại sảnh. Câu chuyện

bắt đầu từ lúc khởi hành chuyến viễn du, rồi Firedrake kể về con chuột trắng thông minh, những con quạ bị yểm bùa, những người lùn sơn cước, các tiểu-yêu-cát và những phúc-thần bốn tay. Giọng nó sôi nổi khi nhắc lại con kỳ-lân-lửa tan thành tro bụi và vị thần da xanh, ngàn mắt. Nó xúc động khi kể về cô nàng rắn biển vượt qua sóng gió, và vụ Ben bị đại bàng khổng lồ bắt đi.

Khi bên ngoài vầng dương chìm xuống chân trời, trong đại sảnh câu chuyện đã đến hồi Nettlebrand leo lên sườn núi, rồi bộ giáp vàng của hắn tan chảy dưới ngọn lửa xanh của rồng và con ếch nhảy ra từ mõm con quái vật.

Firedrake im lặng nhìn quanh, rồi nói:

- Câu chuyện xin khép lại tại đây. Chuyện của Sorrel và Ben kỵ sĩ rồng, chuyện của Firedrake và Nettlebrand. Đêm mai mở đầu một câu chuyện mới. Chưa biết hồi kết ra sao, nên tôi chưa thể nói cùng quí vị được.

Vị lạt ma đứng dậy cúi đầu trước Firedrake, nói:

- Xin đa tạ. Chúng tôi sẽ ghi chép lại tất cả những gì vừa được nghe. Xin cầu chúc cho chuyến đi sắp tới được bình an vô sự. Bây giờ chúng tôi cáo lui để tất cả nghỉ nghơi.

Như một tín hiệu, ông vừa dứt lời, các nhà sư đồng loạt đứng dậy, lặng lẽ lui ra. Tới cửa tất cả đều ngoái lại nhìn hai con rồng thêm lần nữa, vì họ e rằng không biết còn có diễm phúc để được thấy chúng lần nữa hay không?

Khi chỉ còn vị lạt ma ở lại, giáo sư Greenbloom bảo Ben:

- Ngày mai gia đình ta cũng rời nơi này, vì Guinevere phải trở lại trường. À, kỵ sĩ rồng đã quyết định sẽ làm gì chưa?

Ben nhìn Firedrake, Sorrel, Chân-sậy đang ngồi cùng Lola trên sàn, ngập ngừng nói:

- Cháu cũng muốn đi. Nghĩa là... cháu muốn nói là... đi với giáo sư.

Ông mừng rỡ chụp lấy tay nó xiết mạnh:

- Tuyệt vời! Vita, mình nghe gì không? Con nữa, Guinevere?

Vợ con ông tủm tỉm cười. Bà vợ lên tiếng:

- Mẹ con tôi nghe rất rõ. Nhưng xin mình đừng bẻ gãy ngón tay con trai tôi chứ.

Cô bé Guinevere nghiêng qua Ben thì thầm:

- Anh biết không, em luôn ước ao có một anh trai. Là con độc nhất trong nhà, nhiều khi buồn lắm.

- Anh hiểu.

Ben cũng thì thầm trả lời. Mặc dù ngay lúc này, nó chẳng có thể hiểu được chuyện gì, ngoài một điều là nó đã có một gia đình.

Ông giáo sư nói với vợ:

- Nhìn anh em nó thì thầm với nhau kìa. Đã có chuyện bí mật giấu vợ chồng mình rồi đấy.

Bỗng tất cả giật mình vì có tiếng khóc thút thít.

Chân-sậy ngồi dưới sàn, hai tay ôm mặt. Những giọt nước mắt li ti chảy qua kẽ tay, rơi cả xuống hai đầu gối trơ xương của hắn.

Ben quì xuống cạnh chàng tí hon, băn khoăn nói:

- Chân-sậy! Anh biết tôi muốn được ở với gia đình giáo sư mà?

- Biết, tôi biết. Nhưng còn tôi thì sao? Bây giờ tôi biết đi về đâu, tiểu chủ ơi!

Ben vội nhặt hắn, bồng trên tay:

- Tất nhiên là anh sống với tôi. Được chưa nào?

Bà Vita nói:

- Đúng quá rồi, Chân-sậy. Chúng tôi sẽ sử dụng tài năng anh làm thông dịch viên.

Giáo sư cũng nói:

- Rất đúng. Anh biết bao nhiêu ngôn ngữ?

- Chín mươi ba.

Guinevere bảo:

- Anh sẽ ở trong ngôi nhà búp-bê của tôi.

- Nhà búp-bê? Không. Tôi đâu phải là một con búp-bê! Một góc nhỏ trên hầm thượng, mấy quyển sách làm vách là tôi sướng nhất.

Ông giáo sư mỉm cười:

- Vậy là quá tốt. Chúng tôi ở trong một ngôi nhà

cổ rất rộng, có một hầm thượng khá lớn. Nhưng chúng tôi hay đi du lịch xa, anh biết rồi đó. Hy vọng anh thích nghi được lối sống đó chứ?

Chân-sậy lấy khăn tay hỉ mũi, lau mặt, nói:

- Ôi! Tôi chỉ mong được đi khắp thế giới để tìm hiểu càng nhiều càng tốt.

Giáo sư vui vẻ nói:

- Tốt! Vậy là thu xếp xong! Chúng ta bắt tay vào đóng gói hành lý là vừa rồi. Firedrake, chúng ta có giúp gì được không? Mi dự định bao giờ lên đường.

- Ngay lúc trăng lên. Thú thật gần đây cháu bị thiếu ngủ, nhưng để sau này ngủ bù cũng được. Bây giờ cháu chỉ muốn khởi hành ngay. Sorrel thấy sao?

- Sao cũng được. Nhưng có một vấn đề nhỏ.

- Chuyện gì?

Bưa Bưa Chan tằng hắng rồi nói:

- Mình muốn được đi cùng các bạn. Tôi có thể hướng dẫn cô em họ hai tay này cách trồng nấm.

Firedrake gật đầu:

- Càng hay, chuyến về này mình có tới hai kỵ sĩ là phúc thần. Nhưng còn Mai-A, bạn có thể tìm đường về Vành Đai Thiên Đàng một mình không?

Cô rồng cái hướng cặp mắt ướt sũng lên nhìn nó:

- Tất nhiên là được rồi. Nhưng mình không về đâu. Ở hang đã có Đuôi Sáng trông coi mọi việc. Mình... đi theo bạn.

Tim Firedrake đập rộn ràng, nhưng nó chợt lo lắng không biết chuyện gì đang chờ đợi nó tại thung lũng miền bắc đây?

Như đọc được ý nghĩ của Firedrake, Mai-A bảo:

- Nếu họ không tin bạn đã tìm ra Vành Đai Thiên Đàng, thì đã có mình là một bằng chứng sống đây. Mình tin chắc, hợp sức lại, hai đứa sẽ thuyết phục được họ trở lại nơi đó cùng với chúng mình.

Ông giáo sư chau mày, nghĩ ngợi:

- Nguy hiểm lắm, Firedrake. Ban ngày rất khó mà tìm ra chỗ ẩn trú cho hai con rồng một lúc.

Lola Đuôi Xám nheo nhéo nói:

- Chuyện nhỏ! Trước mặt ông là một phi công hướng dẫn tài năng nhất đây. Rất may, mình về cùng đường với các bạn. Nhưng hai bạn rồng phải điều chỉnh tốc độ bay, sao cho mình theo kịp, là ngon lành rồi.

Từ trên vòng tay của Ben, Chân-sậy ngó xuống chị chuột, hỏi:

- Chị đi quan sát về rồi đấy à?

- Quan sát? Hừ! Cậu biết tôi định làm gì không? Tôi sẽ phát minh vài thứ. Tôi sẽ giả mạo những vùng này trên bản đồ một cách thật tài tình, để từ nay sẽkhông còn ai có thể phát hiện ra được Vành Đai Thiên Đàng nữa.

Ả chuột béo khoái chí cười hinh hích, híp mắt hỏi:

- Sao? Quí vị nói gì đi chứ?

Firedrake cúi sát đầu xuống cô phi công tròn trùng trục:

- Chúng tôi nói: xin cám ơn. Và chúng tôi còn mang ơn chú chị và chị nhiều hơn nữa, nếu bản đồ đó được phổ biến thật rộng rãi.

- Ồ, chuyện đó là đương nhiên rồi. Chú Gilbert có rất nhiều khách hàng và vô vàn bà con xa gần ở khắp nơi.

- Tuyệt vời!

Nói xong, Firedrake vươn vai, thẳng người lên nói:

- Bây giờ hân hạnh mời chú tiểu nhỏ nhất, cùng bay một vòng bay chia tay với chúng tôi. Bay luôn cho vui, Mai-A?

- Bay chứ. Nếu có vị sư lớn nào muốn bay, mình chiều luôn.

Vì vậy mà những nông dân đang thả bộ trên cánh đồng, nhìn thấy hai con rồng lượn vòng trên đỉnh núi. Trên lưng chúng, cười nắc nẻ như trẻ con, có cả những nhà sư già móm mém hết răng.

Tim Firedrake đập rộn ràng, nhưng nó chợt lo lắng không biết chuyện gì đang chờ đợi nó tại thung lũng miền bắc đây?

Như đọc được ý nghĩ của Firedrake, Mai-A bảo:

- Nếu họ không tin bạn đã tìm ra Vành Đai Thiên Đàng, thì đã có mình là một bằng chứng sống đây. Mình tin chắc, hợp sức lại, hai đứa sẽ thuyết phục được họ trở lại nơi đó cùng với chúng mình.

Ông giáo sư chau mày, nghĩ ngợi:

- Nguy hiểm lắm, Firedrake. Ban ngày rất khó mà tìm ra chỗ ẩn trú cho hai con rồng một lúc.

Lola Đuôi Xám nheo nhéo nói:

- Chuyện nhỏ! Trước mặt ông là một phi công hướng dẫn tài năng nhất đây. Rất may, mình về cùng đường với các bạn. Nhưng hai bạn rồng phải điều chỉnh tốc độ bay, sao cho mình theo kịp, là ngon lành rồi.

Từ trên vòng tay của Ben, Chân-sậy ngó xuống chị chuột, hỏi:

- Chị đi quan sát về rồi đấy à?

- Quan sát? Hừ! Cậu biết tôi định làm gì không? Tôi sẽ phát minh vài thứ. Tôi sẽ giả mạo những vùng này trên bản đồ một cách thật tài tình, để từ nay sẽkhông còn ai có thể phát hiện ra được Vành Đai Thiên Đàng nữa.

Ả chuột béo khoái chí cười hinh hích, híp mắt hỏi:

- Sao? Quí vị nói gì đi chứ?

57. Tin mừng

Hai tháng sau, gia đình Greenbloom đang ăn điểm tâm, tiếng ông giáo sư bỗng nói to sau trang báo:

- Tuyệt vời!

Chân-sậy đang ngồi trên cái ghế nhỏ xíu kế bên đĩa đồ ăn của Ben, hỏi:

- Dự báo thời tiết tốt rồi ạ?

Ông bỏ tờ báo xuống, giọng vẫn oang oang đầy phấn khởi:

- Ồ không. Không phải chuyện thời tiết đâu, Chân-sậy. Tin này cực kỳ hấp dẫn hơn nhiều.

Vợ ông đang khuấy sữa trong tách cà phê, nói:

- Tin về kỳ lân chứ gì?

Giáo sư Greenbloom lắc đầu. Guinevere đoán mò:

- Lại chuyện tiên nữ làm xe máy ủi lún bùn rồi.

- Sai bét!

Vợ ông kêu lên:

- Thôi nào, mình. Đừng làm chúng tôi sốt ruột nữa.

Tin gì thế?

Ben lom lom nhìn giáo sư:

- Tin... về rồng?

- Chính xác! Con giỏi lắm! Cả nhà nghe nhé: "Hai đêm trước, một hiện tượng lạ lùng đã được nhìn thấy trên bầu trời thung lũng Tô-cách-lan. Một bầy lớn những con chim khổng lồ, có người miêu tả chúng giống những con dơi khổng lồ hơn, xuất hiện trên nền trời và bay về phương nam dưới ánh trăng sáng rực. Không may là chúng đều mất dạng trên đại dương, không để lại dấu vết nào. Các nhà khoa học đang cố gắng nhận dạng loài chim kỳ lạ này."

Guinevere và Ben nhìn nhau. Ben lẩm bẩm:

- Chính là họ đó. Như vậy là Firedrake đã thật sự thuyết phục được bầy rồng kia rồi.

Ben nhìn ra bầu trời xám xịt ngoài cửa sổ. Bà Vita vươn qua bàn, cầm tay nó, hỏi:

- Con nhớ các bạn, phải không?

Ben buồn bã gật đầu. Ông giáo sư rót thêm cà phê vào tách, nói:

- Tám tuần nữa là nghỉ hè rồi, chúng ta sẽ đi tìm kiếm kỳ lân. Cha mới phát giác một đầu mối rất đáng quan tâm, gần thành phố cổ Persepolis. Nơi đó không cách xa ngôi làng bà Zubeida ở bao nhiêu. Nếu không có gì xảy ra trong chuyến đi của Firedrake, nó sẽ về tới Hy-mã-lạp-sơn trong vòng một tháng. Tại sao chúng

ta không nhờ cô bạn phi công Lola Đuôi Xám đem tin tới Vành Đai Thiên Đàng, rủ Firedrake tới thăm chúng ta tại nhà Zubeida, nhà rồng học, vào hai tháng sau? Ben, con biết tốc độ bay của nó, con nghĩ nó có thể đến kịp không?

Ben sôi nổi nói:

- Có thể, rất có thể, cha ạ. Chân-sậy, nghe gì không? Hai tháng nữa thôi, chúng mình sẽ được gặp lại Firedrake. Sướng không?

Chân-sậy nhấm nháp trà, bảo:

- Sướng quá đi chứ, nhưng tôi hãi gặp lại bà chằn Sorrel quá. Cô ta lại choe choé xỉa xói tôi suốt cho mà xem.

Guinevere tủm tỉm:

- Yên tâm đi, hai anh em tôi bảo vệ anh tối đa. Sorrel mà đụng tới anh, tôi tịch thu lại ngay giỏ nấm tôi hái cho cô ấy kia kìa.

Ben đến bên cửa sổ, nhìn lên bầu trời.

Hai tháng! Chỉ hai tháng nữa thôi, nó lại được cưỡi trên lưng Firedrake lướt trên trời. Ben thở dài, hai tháng, nghe sao lâu lắc quá!

Guinevere cũng đến tựa khung cửa sổ, bảo nó:

- Anh em mình ra ngoài tìm dấu vết các nàng tiên đi.

- Hôm qua anh thấy mấy dấu vết dưới bờ ao đấy.

- Hay quá, chúng mình ra đó trước.

Tiếng bà mẹ nói ngay sau lưng chúng:

- Mặc áo ấm vào. Sáng nay thời tiết có vẻ vào thu rồi đó.

Chân-sậy cuống quít ôm chân bàn tụt xuống, rối rít gọi:

- Chờ với, tôi cũng đi.

Guinevere choàng cho hắn cái áo len đan, bảo:

- Nhưng lần này, họ nói gì anh phải dịch hết cho tôi biết. Hứa không?

- Kể cả những chuyện ngớ ngẩn, vô lý của đám tiên nữ đó sao?

- Đúng, ngớ ngẩn, khùng điên, bá láp, tào lao gì, tôi cũng muốn biết tuốt tuột.

Ben phì cười, nhặt Chân-sậy lên, theo cô bé ra vườn.

Hai tháng lâu thật, Ben nghĩ, nhưng với một cô em gái ngoan ngoãn, lí lắc như Guinevere, hai tháng sẽ trôi qua rất nhanh.

MỤC LỤC

Kỵ sĩ rồng

Cornelia Funke

Đặng Phi Bàng dịch

Chịu trách nhiệm xuất bản:

TS. QUÁCH THU NGUYỆT

Biên tập:

THANH HƯƠNG

Vẽ bìa:

TRÍ ĐỨC

Sửa bản in:

HÀ YÊN

Kĩ thuật vi tính:

THU HÀ

NHÀ XUẤT BẢN TRẺ
161B Lý Chính Thắng - Quận 3 - Thành phố Hồ Chí Minh
ĐT: 9316289 - 9316211 - 8465595 - 8465596 - 9350973
Fax: 84.8.8437450 - E-mail: nxbtre@hcm.vnn.vn
Website: http://www.nxbtre.com.vn

CHI NHÁNH NHÀ XUẤT BẢN TRẺ TẠI HÀ NỘI
20 ngõ 91, Nguyễn Chí Thanh, Quận Đống Đa - Hà Nội
ĐT & Fax: (04) 7734544
E-mail: vanphongnxbtre@hn.vnn.vn

In 3.000 bản, khổ 13 x 19 cm tại Nhà in Thanh Niên, 62 Trần Huy Liệu-Q.PN TP. HCM -ĐT : 8445308-8440038. Số đăng ký kế hoạch xuất bản 144/9-CXB do Cục xuất bản cấp ngày 03-02-2005 và giấy trích ngang KHXB số 912/2005. In xong và nộp lưu chiểu tháng 07 năm 2005.

Một cậu bé,
một con rồng,
một cuộc phiêu lưu

Firedrake - một thiếu niên rồng không cam chịu chui rúc trong
hang, trốn tránh loài người - đã tình nguyện lên đường tìm kiếm
VÀNH ĐAI THIÊN ĐÀNG - quê hương của loài rồng (nơi mà cả loài
người và loài rồng đều tin chưa bao giờ tồn tại)
Cùng cô bạn đồng hành Sorrel - một phúc thần núi rừng và Ben -
Cậu bé sẽ trở thành kỵ sĩ rồng, ba người bạn nhỏ dấn thân vào cuộc
phiêu lưu đầy cam go. Trên đường đi, họ gặp bao sinh vật kì lạ:
Người lùn sơn cước, kỳ lân lửa, rắn biển khổng lồ, tiểu yêu - cát. Và
luôn bị săn đuổi bởi một kẻ tàn ác: Con rồng khổng lồ bằng vàng và
tên đầy tớ tâm phúc của nó.
Bằng lòng can đảm, ba người bạn nhỏ đã hoàn thành nhiệm vụ: Tìm
ra VÀNH ĐAI THIÊN ĐÀNG.

Cornelia Funke, tác giả của:

Vua Trộm

Trái tim đen tối

đến Kỵ sĩ rồng.

Bà đã trở thành một trong những nhà văn được yêu thích
nhất hiện nay với những câu chuyện dành cho thiếu nhi.

Kỵ sĩ Rồng 2
8 934974 047377
Giá 24.500 đ